

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

22

ДЕНИС КАРОЛ

СТОПНИ МЕ
С ЛЬУБЯ СИ

ФИЛИС КАРОЛ
СТОПЛИ МЕ С ДЪХА СИ

Превод: Мариана Георгиева

chitanka.info

Обляният в слънце калифорнийски бряг, улиците и небостъргачите на Сан Франциско, великолепната панорама от моста „Голдън гейт“ — това е мястото, където Грейс Кембъл трябва да постави на изпитание чувствата си към загадъчния бизнесмен Иън Мак Рей.

Има ли шанс любовта да разсее ужасните недоразумения между един мъж и една жена?

I

Грейс въздъхна и затвори телефона. Отново отказ. Какво пък, това не бива да я обезкуражава. Първо ще изпие чаша кафе, а след това ще избере следващия телефонен номер от списъка. Със сигурност съвсем скоро някой ще прояви интерес към борсова консултация и ще си открие при нея сметка за посреднически услуги.

Тя се надигна от стола си и погледна над преградната стена, разделяща нейния малък кабинет от главния салон на агенцията за борсово посредничество „Тейлър, Джоунс и Уат“.

Както винаги, когато погледът ѝ попаднеше върху празното писалище в северния ъгъл на голямото помещение, я обземаше дълбока тъга. Преди повече от година там работеше нейният съпруг Брус Кембъл. Там прекара и последния ден от живота си. След като напусна сградата, пресичайки една от най-натоварените улици на Сан Франциско, беше блъснат от колата на бягащ банков крадец.

Фактът, че убиецът на мъжа ѝ — Грейс би могла да го нарече само така — беше разпознат, даден под съд и сега излежаваше присъдата си, не можеше да я утеши.

Тя потисна сълзите, които внезапно нахлуха в очите ѝ, и извърна глава. Решително стана и слезе надолу по стълбите, за да си вземе толкова нужното ѝ кафе.

Светлобежовите ѝ сандали с висок ток, които бяха в тон с ушития по мярка костюм и копринената блуза, почти не издаваха звук по дебелия килим. Но въпреки това при появата ѝ неколцина вдигнаха глава. Грейс привличаше вниманието на колегите си не с това, че беше единствената жена — пълноправен борсов посредник във фирмата. След четири месеца съвместна работа петнадесетте мъже бяха свикнали с присъствието ѝ. Тя привличаше погледите им с тънката си фигура, добре оформените си крака и гъстите червени коси, които обрамчваха тясното ѝ лице. Докато прекосяваше голямото помещение, на Грейс ѝ се стори, че днес беше оглеждана и от още някого, освен от колегите си. Обърна глава и засече погледа на един мъж, който тъкмо

влизаше през вратата. Той беше тъмнокос, висок и с приятни черти. Беше облечен в дълго палто от импрегниран плат. Тя неволно се засмя. Веднага разбра, че мъжът не е от този град, защото жителите на Сан Франциско рядко обличаха палта през юни. Утринната мъгла обикновено бързо се разсейваше, даже и когато предсказваше мрачен ден.

Непознатият все още втренчено я гледаше. Грейс бързо отмести погледа си. Усмивката ѝ не се отнасяше за него, а само отразяваше мислите ѝ.

Тя изкачи малкото стъпала в другия край на голямата зала до кафетерията, все още усещайки погледа му в гърба си. След смъртта на Брус ѝ беше трудно да избягва явното възхищение, което будеше у мъжете. От една страна, се чувстваше самотна и не би останала равнодушна към едно рандеву и евентуално към една любовна връзка, но от друга, се съпротивляваше на мисълта въобще да допусне подобна възможност.

Грейс взе чашата с кафе и се върна обратно на бюрото си. Работата ѝ доставяше удоволствие и в малкото си уютно кабинетче тя винаги се чувстваше добре. В момента имаше малко клиенти, но беше сигурна, че това скоро ще се промени. Освен това търсенето на нови клиенти я отклоняваше от тъгата по Брус.

— Извинете — плътен, мъжки глас прекъсна хода на мислите ѝ.

Грейс повдигна глава. Кафявите ѝ очи срещнаха погледа на високия непознат, който стоеше до писалището ѝ. Беше същият мъж, който преди малко я гледаше с такъв интерес.

Тя си наложи приветлива усмивка. Нямаше причина за смущение, само защото се бяха погледнали за миг в очите.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Имам нужда от борсов посредник — отговори той и леко сви рамене. — Служителката на входа ме упъти в тази посока, но аз си мислех, че ме е изпратила при мистър Кембъл.

— Моето име е Грейс Кембъл — представи се тя. — До тук сте разбрал добре. Аз съм пълноправен борсов посредник.

Той стоеше нерешително пред нея и тя имаше възможност да го огледа по-внимателно. Беше доста висок и изглеждаше невероятно добре. Лицето му имаше силен слънчев загар и му придаваше аристократичен вид.

— Аз очаквах... — започна той, но млъкна по средата на изречението.

— Вие очаквахте, че съм мъж — довърши Грейс изречението вместо него. — За съжаление трябва да ви разочаровам. Но в днешно време има много жени посредници. И освен това... — тя се усмихна ослепително, надявайки се, че така окончателно ще го спечели на своя страна — ... аз съм на ред — Грейс спешно имаше нужда от нови клиенти!

— Моля? — той колебливо направи крачка напред.

— Моля, седнете все пак — Грейс посочи удобното кресло пред бюрото си. — Служителката от входа ви е изпратила при мен, защото, при нас, брокерите, когато се отнася за нови клиенти, съществува твърдо установен ред.

Непознатият не прие предложението ѝ и остана прав. Грейс беше принудена да стане. На високи токчета никак не беше ниска, но когато разговаряше с него, трябваше да гледа нагоре.

— Разбирам. Вие сте на ред — повтори той.

— Точно така.

— Не искам да ме смятате за шовинист, но аз очаквах мъж и при голямата сума, която искам да инвестирам...

— Мога да ви гарантирам, че съм абсолютно равна по ранг с другите — обясни Грейс. — Като жени към нас имат същите изисквания, както към мъжете, за да ни назначат на тази длъжност. Изпитите, които полагаме, са със същата трудност.

— Въпросът не е в това — той се подвоуми, преди да продължи: — Но вие сте толкова млада...

— Благодаря за комплимента, но аз съм почти на тридесет.

Тъкмо беше навършила двадесет и осем, но беше разбрала, че клиентите между тридесет и четиридесет години — а тя включваше и този мъж към тях — когато се отнасяше до финанси, трудно приемаха съвети от толкова млади жени.

— Но моля ви, седнете — опита тя още веднъж, но той само я гледаше.

Грейс почувства, че се изчервява.

— Извинете — измърмори той и обръщайки се, внезапно напусна бюрото.

Тя го видя как отиде до входа, разговаря със служителката и след това се отпрати към директорския кабинет.

Заболя я коремът от притеснение. Как се осмеляваше той да се държи толкова недоверчиво с нея! А и каква работа имаше при шефа й?! Грейс трепереше от гняв. Как можеше да й причини това! Без да й предостави никаква възможност да му докаже способностите си! Тя отново се отпусна на стола си, преди някой от колегите й да се учуди защо стои така и гледа смаяно към директорския кабинет.

Беше разбрала, че работата е най-доброто избавление от всякакви неприятни чувства, затова отново насочи вниманието си към списъка с имена на бюрото си. Но не можеше да се концентрира и буквите плуваха пред очите й. Мислите й се въртяха около непознатия, който толкова я наскърби, а сега явно е при директора да се оплаче от нея.

Боб Грант, който беше ръководител на „Тейлър, Джоунс и Уат“, беше повече от неин шеф — той беше също и неин приятел. Брус и тя често го бяха канили на вечеря и редовно се бяха возили на яхтата му в залива на Сан Франциско. Беше с петнадесет години по-възрастен от Грейс и беше разведен от няколко години. След смъртта на Брус проявяваше бащински грижи към нея и я беше убедил да започне работа във фирмата му.

Въпреки че Боб я ценеше и харесваше като личност, това съвсем не беше милосърден жест. А и тя нямаше намерение да го разочарова. Отдаде се на работата си и установи, че във финансовия свят не само се чувства много добре, а и явно има квалификация за такъв вид дейност.

Трябваше само да представи един дълъг списък на доволни клиенти и да осигури висок прираст на печалбата на фирмата. Грейс беше убедена, че това скоро ще стане. Ако усърдната работа е критерий за успеха, тя би могла да постигне целта си преди още да достигне годините на този нахален непознат, който току-що я оскърби.

Като че ли в отговор на неизречените й мисли той отново влезе в кабинета.

Очите на Грейс се разшириха от учудване. Какво му беше казал Грант? Да не би да се е върнал, за да й се извини?

— Мисис Кембъл, моля простете моята неучтивост — той съблече палтото си и го хвърли небрежно на облегалката на креслото.

Отдолу беше облечен в ушит по мярка костюм от туид. След това седна.

Грейс беше твърде шокирана, за да даде някакъв отговор.

— Мистър Грант — продължи той — ми разказа колко висока квалификация имате... най-добрата от целия курс... с високи оценки от университета в Станфорд... Искам да отбележа, че съм силно впечатлен.

При тези комплименти гневът ѝ се поуталожи. Изглеждаше, че говори сериозно. Доброто ѝ възпитание великодушно прие промяната в поведението му.

— Благодаря! — отговори скромно тя. — Много мило от страна на мистър Грант, че е дал за мен такива ласкави препоръки.

— Той ми разказа за вашите отлични, задълбочени познания за борсата... припомни ми и това, колко е глупаво да се правят преценки на базата на остарели схващания или на минали негативни впечатления.

— Разбирам — Грейс се питаше дали е имал неблагоприятни служебни взаимоотношения с някоя жена и дали не правеше някакви намеци за жените като цяло.

— Освен това — продължи той — бих искал да последвам съвета на моите лели.

— На вашите лели? — повтори тя слисано.

— Да. Те живеят в околността и са имали общи сделки с покойния ви съпруг — Брус Кембъл.

Сърцето на Грейс биеше силно. В крайна сметка той се беше спрял на нея не заради качествата ѝ, а защото познанството му с Брус беше донесло добри резултати. Но тя прикри чувствата си и му отправи делови поглед.

— Как се казват лелите ви?

— Дора и Лаура Фрейзър.

Грейс извади от писалището си списък на клиентите и прегледа имената.

— Но те не са ме търсили досега?

— Може би не са се сетили за името. Те са възрастни и понякога малко... Може би не са видели връзка между Брус Кембъл и Грейс Кембъл.

— Но е факт — продължи тя — че аз не съм моят съпруг. Сега разбирате, че препоръките на лелите ви не се отнасят за мен. Може би ще предпочетете друг посредник.

Още недоизказала думите, се учуди сама на себе си. Та тя търсеше нови клиенти, защо тогава го убеждаваше да се обърне към другиго? Имаше ли това нещо общо със съблазнителната му усмивка и нейния ускорен пулс?

Чернокосият мъж внимателно наблюдаваше изражението на лицето ѝ.

— В такъв случай не бих се върнал. Това означава, че избирам вас.

Грейс започна да се изнервя от настойчивия му поглед и обърна глава.

— Е, добре тогава — отговори тя, опитвайки се да прикрие смущението си.

Пое дълбоко въздух, след което го погледна в очите.

— Надявам се, че съвместната ни работа ще бъде успешна, мистър Фрейзър.

Тя взе необходимия формуляр, който трябваше да се попълни.

— Не се съмнявам. Моето име е Мак Рей — отговори той. — Лелите ми са Фрейзър, но аз съм Мак Рей.

— Извинете!

— Няма нужда да се извинявате. Трябваше да го изясня предварително. Те са сестри на майка ми и са неомъжени — погледът му отново обходи лицето ѝ. — Мисис Кембъл, въпреки началните си колебания, аз се радвам на бъдещата ни съвместна работа. За мен това е напълно ново познание.

Грейс му хвърли въпросителен поглед. Какво имаше предвид? Нима очакваше...? Не, само нейната мнителност я караше да открива двусмислие в случайната му забележка. Това беше резултат на времето, когато в началото на вдовството ѝ различни мъже от кръга на познатите ѝ, самите те съпрузи на нейни приятелки, се бяха опитвали да я утешават по недвусмислен начин.

Като че ли вече трябваше да преодолее това. Грейс прогони неприятните мисли от главата си. Този Мак Рей изглежда, се различаваше от голяма част от мъжете. Изглеждаше сериозен и делови — точно както си представяше бъдещите си клиенти.

— Как е малкото ви име? — попита тя с химикалка в ръка.

— Иън — отговори той.

Мислите ѝ отново закръжиха безредно. Иън беше едно от любимите ѝ имена. Ако беше родила син, щеше да го кръсти така. Постепенно се съвзе.

— Трябва ли да запиша и други имена?

— Не. Отскоро съм в Сан Франциско и живея сам.

Значи не беше женен. Тя някак си се зарадва на това.

Когато попълни регистрационния формуляр, започна с обичайните въпроси към всеки нов клиент.

— Какъв вид инвестиция ще направите, мистър Мак Рей?

— Акции — обясни той. — Нямам нужда спешно от пари и мога да инвестирам в дългосрочни акции. Освен това не обичам високи дивиденди, за които да плащам големи данъци — не е в моята данъчна класа.

— Проявявате ли интерес към държавни облигации?

— Абсолютно никакъв. Да се занимавам с парични дългове за мен е доста отегчително — той ѝ се усмихна лукаво. — Предпочитам по-скоро да рискувам.

Усмивката му ѝ хареса. Тя вече му бе простила шовинистичното поведение.

— Може би няколко дребни сделки?

— Да. Нямам нищо против една рискована операция, стига да си заслужава. От опит знам, че в това отношение жените са малко резервирани, отколкото би било по вкуса ми — Иън леко повдигна вежди. — Имам предвид в деловите неща — допълни той.

Грейс се запита защо ли прибави последното изречение. Дали не искаше да наблегне на нещо твърде лично? Или тя само си въобразяваше, тъй като беше толкова атрактивен? Опита се отново да се концентрира върху темата на разговора.

— Мисля, че това не се отнася за мен — отговори тя и си спомни, колко често майка ѝ се оплакваше от безразсъдно смелото си червенокосо малко момиченце. — Искате ли още сега да купите акции, или пък ще депонирате малко капитал и ще ми дадете един-два дни срок, за да ви дам някои препоръки?

— Мисля, че и двете. Можете ли още сега да ме посъветвате, мисис Кембъл?

— Случайно имам интересно предложение — отбеляза Грейс. — Става въпрос за „Питърс Технолъджи“ — фирмата е регистрирана преди две години.

Тя забеляза, че Иън Мак Рей сбърчи чело.

— Това е фабриката за електроника в Силикон Вали, нали? Не съм чувал много положителни неща за нея. Забравете за този проект, не съм заинтересован.

Той изглеждаше много убеден и като че ли малко снизходително погледна на предложението ѝ. Грейс усети как първоначалната ѝ антипатия отново се върна.

— Извинете — отбеляза тя студено. — Правила съм проучвания за тази фабрика и мисля...

— Вашата информация е неточна — прекъсна я той. — Съвсем случайно научих, че компанията е пред фалит.

Грейс с усилие сдържаше гнева си.

— Мога ли да попитам как сте получили тази информация? — каза тя с кадифен глас. — Та вие сте тук съвсем от скоро...

— Един мой приятел е запознат със случая.

— С други думи — това е слух.

— Понякога и в слуховете има нещо вярно, особено ако искате да предпазите някого от нещо.

— Разбира се, последната дума е ваша — Грейс беше ядосана, но се опитваше да прикрие това. — Не искам да ви принуждавам да предприемате каквото и да било.

— Има много малко неща, към които бихте могла да ме принудите, мисис Кембъл — отговори Иън, при което тонът му прозвуча враждебно.

Грейс почувства, че е принудена да заеме отбранителна позиция, и се опита да си наложи самоуверен вид.

— Вашият отказ ме изненадва. Нашият отдел по проучванията ни предостави обстойна информация, която показва напредък, а освен това аз лично се убедих в това при посещенията си преди две седмици.

— Наистина ли? — гласът му вече не звучеше толкова саркастично. Изглежда, изведнъж се беше успокоил. Известно време ѝ двамата мълчаха.

След това Грейс направи още един опит:

— След като сте съгласен да рискувате, а даже и да направите сделки, не мога да разбера защо да не проявите интерес към „Питърс Технолъджи“?

— Може би имате право.

Тази неочаквано бърза капитулация учуди Грейс, както и внезапно появилото се колебание в гласа му. Ето че Иън Мак Рей можеше веднъж да бъде учтив и любезен, а в следващия момент — изключително непреклонен. Тя се наведе над документите.

— По мои прогнози следващата котировка на акциите им ще бъде с около 15% по-висока.

— В такъв случай може би наистина трябва да опитам — той вдигна ръка и прибра гъстата си тъмна коса от челото. — Бих могъл да рискувам една малка игричка — с минимална сума, разбира се.

— Не бих го определила като игричка — това би могло да бъде изненадата на последните десет години — Грейс решително затвори документите.

Той я гледаше настойчиво. Погледът му се беше спрял върху устните ѝ. Тя прехапа долната си устна, сведе глава и затвори „Уолстрийт джърнъл“, който беше върху бюрото ѝ. Не беше се чувствала така от първите си срещи с Брус в двора на Станфордския университет в Пало Алто. Тя пое дълбоко въздух. На тези чувства не биваше да се обръща внимание!

— Може би реагирах малко прибързано — успокоително каза Иън. — Може би наистина тази нова компания предлага добър шанс. Да, ще купя няколко акции при условие, че ми гарантирате изгодна сделка.

— Да ви гарантирам?! — неговата забележка я върна в реалността. — Мистър Мак Рей, та вие сте бизнесмен с опит! Много добре знаете, че на борсовия пазар не може да става въпрос за никакви гаранции. Ние можем само да анализираме досегашното развитие на фирмата и да прогнозираме възможните бъдещи резултати.

— Отново ли се опитвате да ме убедите в ползата от вашето предложение? — той се облегна назад ѝ изпъна дългите си крака.

— В никакъв случай. Исках само...

— Мистър Грант ме увери, че ви е назначил единствено заради високата ви квалификация. Но постепенно започвам да се питам дали

това не е било тактически ход, който да гарантира законоустановеното присъствие на жени сътруднички в агенцията.

— Законоустановено присъствие на жени? — повтори заеквайки Грейс.

Това безочие я остави без думи. Беше убедена, че Боб я взе на работа не от съчувствие и не заради тяхното старо приятелство. А сега този мъж твърдеше едва ли не, че тя служи за оправдание на фирмата пред закона. Това наистина беше твърде много. Много повече, отколкото би могла да понесе.

— Е, мистър Мак Рей — тя се овладя и вирна нападателно брадичката си. — Съветвам ви да купите акции на фирмата „Питърс Технолъджи“. Ако тяхната стойност не се покачи в рамките на шест месеца, аз лично ще ви върна обратно комисионата, която получавам като борсов посредник.

Едва след като изрече и последната дума, Грейс осъзна напълно постъпката си.

В стаята стана съвсем тихо. В настъпилата тишина тя се самоуспокояваше, че последното ѝ предложение няма да повлияе пагубно върху финансовото ѝ състояние в случай на провал. Иън Мак Рей бе казал, че иска да инвестира в тази компания малка сума.

Двамата мълчаха, а погледът му изучаваше лицето ѝ. След това се наведе напред и усмихвайки се подаде ръка в знак на съгласие за сключване на сделката.

— Съгласен съм, мисис... Чуйте ме, не мога да ви наричам мисис Кембъл. От сега нататък ще бъдем в тесни делови отношения. Ще ви наричам Грейс. А вие ме наричайте Мак, както всички мои приятели.

Топло и силно дланта му обгърна нейната. Докосването му я смути и тя бързо изтегли своята.

За да потисне необичайното, обезпокоително вълнение, което той събуди у нея, тя се зае с обичайния ритуал при сключване на всяка сделка. Завъртя стола си, погледна към малкия компютър в ъгъла и подаде кода на „Питърс Технолъджи“. На екрана се появи курса на акциите в момента.

— 29,5 — прочете тя и се опита изцяло да се концентрира върху трансакцията. — Колко акции ще купите?

— Като за начало днес ще инвестирам сто хиляди долара.

На Грейс ѝ причерня пред очите. Сто хиляди долара!?

Комисионата, която трябваше да получи за тази сума, беше астрономична!

Тя се втренчи в Иън Мак Рей и остана безмълвна.

— Е, това е всичко — той се надигна и прехвърли небрежно палтото си през ръка. — Беше ми приятно да се запознаем. Все още нямам постоянен телефонен номер, но вечер можете да ме намерите на телефона, който ви дадох.

Грейс също стана и с усилие измърмори нещо за довиждане. Той протегна ръка и тя автоматично я пое. Силното му ръкостискане ѝ напомни отново за неочакваните чувства, които беше предизвикал преди това у нея. Наблюдаваше го как премина през голямото помещение. Той спря за момент пред електронните табла с борсовия курс и няколко служители му отправиха погледи, пълни с уважение. След това се отправи към входната врата и изчезна сред гъстата тълпа по „Монтгомъри Стрийт“.

Известно време Грейс стоя неподвижно зад писалището си, като че ли не можеше да проумее всичко, което се бе случило. След това видя Боб Грант, който влизаше в кабинета си, и си спомни за това, което бе казал Мак Рей. Мигновено се ядоса. „Оправдание пред закона“! Беше ли наистина такава? Какво пък, тя щеше да докаже на Боб Грант, че е най-добрата от служителите, които някога са работили в тази агенция! А също и на този Мак Рей. Ще му покаже и на него!

Въпреки многобройните телефонни разговори, които проведе следобед, Грейс в мислите си все още се занимаваше с Иън Мак Рей. Дали това се дължеше на прибързаното ѝ обещание, или пък на своеобразната притегателна сила, която този мъж упражняваше върху нея!? А може би беше свързано с допълнителните обстоятелства около срещата им — загадъчните лели, за които той твърдеше, че са работили с Брус. Интересното бе, че тя не си спомняше Брус да е споменавал за възрастните дами.

Грейс разгледа картотеката в бюрото си и откри една папка, на която беше написано името „Фрейзър“. Отново мислено благодари на Боб Грант, че ѝ беше прехвърлил някои от клиентите на Брус. Дали я беше взел от съчувствие или като прикритие за фирмата си нямаше значение. Бе направил най-доброто, за да я подпомогне за едно успешно начало. Разбира се, тя не можеше да поеме всички клиенти на

съпруга си. Някои от тях имаха постоянни сметки и се нуждаеха от непрекъснатата консултация. Те бяха поети от другите пълномощници на фирмата.

Документите в преписката „Фрейзър“ се оказаха много малко — по сметката им почти нямаше движение. Грейс погледна малкото на брой вписвания. Отнасяше се изключително за договори за покупка на ценни книжа. Може би Брус тъкмо по тази причина не беше споменавал нищо за старите дами. И въпреки това те са останали толкова впечатлени от него, че са го препоръчали на племенника си. „Но по-старите жени невинаги постъпват особено логично“ — мислеше си Грейс. Тя сви рамене, остави документите на мястото им в шкафа и погледна часовника си.

Нюйоркската фондова борса щеше да приключи работа след пет минути и тя можеше да си тръгва, да хапне нещо и да си купи нова рокля.

Една сянка затъмни полезрението ѝ и когато се вгледа, видя, че Боб Грант стои на входа.

— Влизай, Боб — Грейс се усмихна.

Той се отпусна тежко в креслото и прокара пръсти през гъстата си руса коса.

— Как върви днес, Грейс?

— Хайде, хайде, Боб — тя се засмя. — Ти сигурно си любопитен да узнаеш какво искаше този Мак Рей.

— Е, добре де. Разбира се, че ме интересува. Човекът беше като че ли малко разстроен, когато се появи при мен. Отначало си помислих, че си била неучтива с него.

— Неучтива?! Аз?! — Грейс го стрелна с гневен поглед.

— Успокой се! Той търсеше Брус, а служителката на входа е чула само името Кембъл и го е пратила при теб. Той просто беше учуден, че е попаднал на жена. Явно си има някои предубеждения.

— Предубеждения е меко казано — отговори тя. — Между другото трябва да ти благодаря. Ти всъщност си му казал само хубави неща за мен.

— Аз му казах истината — Боб се усмихна. — Ти си умно момиче и аз се гордея с твоите постижения.

— Още веднъж хиляди благодарности, но бих искала да имам повече клиенти.

— Има време. Та ти си едва от четири месеца тук. Рим също не е построен за един ден.

— Много мило го каза. Ще си помисля върху това.

— Но аз говоря сериозно — продължи Боб. — Самият Брус през първата година се задоволяваше със съвсем скромна комисиона, както сигурно добре си спомняш!

— Вярно е.

— Имай търпение. Времето ще покаже, а ти давай от себе си най-доброто. Освен това — допълни той след кратка пауза — ти си привлякла този Мак Рей като клиент, нали?

Грейс се засмя:

— Да, и това в известна степен го дължа на теб — тя отново си спомни за обещанието, което даде на непознатия, но реши да не казва на Боб. — И освен това на препоръката на неговите две неомъжени лели.

— Неомъжени лели? Това е ново за мен. Докато не съм забравил — ще дойдеш ли на тържеството по случай освещаването на новия ми апартамент?

— Да. И искам днес да си купя нова рокля по този повод.

— Поласкан съм!

— От една година не съм била на парти.

Грейс млъкна и се замисли за своето последно появяване на публично място с Брус. Бързо отпрати спомените в най-закътаното ъгълче на съзнанието си.

— Много се радвам, че ще видя новото ти жилище в града.

Звънът на телефона прекъсна разговора им. Тя се извини и вдигна слушалката.

— Мис Дора Фрейзър — прозвуча гласът на телефонистката, която ги свързваше.

С ококорени очи Грейс погледна към Боб, след това закри с длан слушалката и прошепна на шефа си:

— За вълка говорим... На телефона е тъкмо една от старите лели на Мак Рей.

Боб направи знак, че ѝ стиска палци, и напусна кабинета.

Грейс се концентрира върху разговора, който ѝ предстоеше.

— Моля, свържете ни.

II

Половин час по-късно Грейс беше не на обиколка по магазините, за да си избере нова рокля, както бе възнамерявала, а стоеше във фойето на ресторант „Грийн хаус“ и зорко следеше всяка влизаща жена. Не се наложи да чака дълго. Две дребнички, красиви като кукли дами, с еднакви палта, с еднакви малки шапчици, с еднакви прически на белите си коси, с еднакви лица, се бяха отправили към нея. Бяха близначки в истинския смисъл на думата!

Възрастната жена от ляво взе първа думата.

— Мисис Кембъл, нали? Аз съм Дора Фрейзър. Това е сестра ми.

— Лаура Фрейзър — представи се другата. — Приятно ни е да се запознаем с вас. Иън съвсем точно...

— ... ви описа — довърши изречението Дора Фрейзър. — Няма ли да седнем? Обикновено не ходим толкова късно на...

— ... обяд — допълни Лаура.

Грейс гледаше безмълвно ту едната, ту другата. Нищо в сестрите Фрейзър не напомняше за Иън Мак Рей. Те бяха толкова дребни, колкото внушителен беше той; белокуси и с проницателни сини очи, докато неговата коса беше тъмнокестенява, а очите — кафяви и с мек оттенък. Но всички членове на семейството изглеждаха добре по свой начин. В чертите на лицето на Мак Рей се забелязваше отблясък от някогашната красота на старите дами, линията на устата му напомняше много женствените устни на неговите лели. Възрастта им — Грейс я определяше на повече от седемдесет — не беше съсипала лицата, нито беше изтънила устните им. Келнерът се появи, Грейс отмести поглед от тях и ги последва в ресторанта.

— Най-сетне — въздъхна Дора, след като се бяха настанили на една маса. — Време е да се опознаем по-добре. Съжаляваме, че...

— ... не сте чували толкова време за нас — допълни Лаура. — Съобщиха ни за смъртта на съпруга ви и за това, че сега вие ще управлявате нашата сметка и ние...

— ... ви потърсихме веднага, за да обсъдим нашите дела.

Грейс погледна учудено първо едната, после другата. Винаги ли едната довършваше изречението на другата?

И как трябваше да ги различава? Не можеше да разчита винаги на това, че Дора ще бъде от ляво, а Лаура от дясно.

— Иън ни разказа — заяви Дора, — че сте забележително красива млада жена и ние само можем...

— ... да го потвърдим — добави Лаура. — По принцип червенокосите жени не са му симпатични, но явно...

— ... е променил мнението си — допълни Дора. — Но да преминем най-после към въпроса. Отнася се до нашите...

— ... лични инвестиции.

През следващия половин час Грейс се постара да не пропусне нито една дума на двете жени. Доколкото разбра, Иън Мак Рей знаеше съвсем малко за частните им сделки. Той беше единственият им роднина и техен наследник. Те не искаха той да узнае истинската стойност на тяхното състояние. Самият Иън изглежда не проявяваше никакъв интерес към това.

— Милостиви боже! — извика Лаура. — Момчето изобщо не е алчно за пари. За нас е много чудно...

— ... че той направи такова състояние! Като дете никога не се е интересувал от пари — продължи Дора.

Те говореха колебливо на тази тема. В техните кръгове не беше прието да се говори за такива банални неща като например пари. Въпреки това, изглежда, и двете дами изпитваха страшно удоволствие да се занимават с финансови сделки. Грейс учудена слушаше описанията на коня им, участващ в надбягвания, за техните петролни кладенци и дяловото им участие в печалбите на един професионален боксьор.

— Но това беше, когато бяхме по-млади — отбеляза Дора. — Тогава бяхме едва на седемдесет години.

— А сега сме на осемдесет и пет — допълни Лаура. — И вече можем да се занимаваме само със скучни неща като например...

— ... с акции.

Техните методи да инвестират в „скучния“ борсов сектор се оказаха изключителни. Грейс отново се запита как така Брус не е споменавал за тях, но възрастните дами сами разкриха загадката.

— Ние не познавахме добре вашия починал съпруг. Бяхме му възложили само някои по-малки поръчки...

— ... просто за да го опитаме. И тогава, когато вече се бяхме убедили в неговата дискретност и способности...

— ... стана тази ужасна злополука. Но Иън ни каза...

— ... че можем изцяло да ви се доверим и ето, че се запознахме...

— ... и само можем да се присъединим към неговото мнение.

Грейс нямаше ни най-малка представа как Мак Рей би могъл да си изгради толкова категорично мнение за нея за краткото време, през което бяха разговаряли. Какво беше търсил той — а явно го беше намерил, — че толкова бързо се беше свързал с лелите си и ги беше посъветвал да осъществят контакт с нея?

— Но, моля ви, трябва да проявите разбиране — продължи Лаура. — Не бива да разказвате на Иън за нашите трансакции. Трябва да бъдете дискретна...

— ... като лекар, или като адвокат.

— Разбира се — обеща Грейс.

— По тази причина не ви потърсихме в бюрото — обясни Дора.

— Всички наши разговори трябва да се водят възможно най-дискретно. Никой не трябва да узнае за нашите действия.

— Разбирам — отговори Грейс, но в същото време се питаше какъв вид трансакции имаха предвид двете. Всичко звучеше толкова тайнствено. Наистина паричните сделки, за които ѝ разказаха, бяха спекулативни, но далеч не и опасни.

— Така. Значи ще ни купите хиляда акции от „Фърст Континентал“...

— ... утре — допълни Лаура. — Е, сега ние тръгваме.

Двете сестри се надигнаха едновременно от столовете си. Дора взе сметката, която беше на масата.

— Моля, разрешете ми... — Грейс протегна ръка към нея.

— Няма нужда — отговори Лаура. — Вие сте наша гостенка.

Тихо протестирайки, Грейс ги последва към изхода.

— Тръгваме ли, Дора? — без нито дума повече дамите напуснаха ресторанта и се качиха в едно такси.

Докато пътуваше на юг с колата си, Грейс още веднъж си прехвърляше наум въпросите, които трябваше да зададе на Куентин

Питърс — президента на „Питърс Технолъджи“. След обяда със сестрите Фрейзър тя си уговори по телефона среща с него. Искаше още веднъж да чуе лично от него, че компанията му очаква значително увеличение на печалбите си.

След първото си посещение в тази фирма у нея не бе останало никакво съмнение по този въпрос, но сега изведнъж се притесни, особено като имаше предвид безразсъдното си обещание към Иън Мак Рей, че ако курсът на акциите не се покачи, ще му върне комисионата.

Нямаше причина повече да се ядосва за тази глупост. Беше му обещала, той беше приел предизвикателството и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да остави нещата такива, каквито са. Фактически нямаше причина да ходи още веднъж в компанията. Грейс просто искаше да се убеди, че не е била далеч от истината, когато предсказа на Мак Рей покачване курса на акциите.

Паркира колата и влезе в сградата, където се намираше кабинета на президента. Вътре беше приятно прохладно благодарение на климатичната инсталация. Въпреки че навън слънцето ярко грееше, и тук светлината не беше толкова силна. Грейс постоя известно време на входа, за да привикнат очите ѝ с промяната.

— Моля, седнете все пак — предложи ѝ служителят от приемната, след като тя се представи. — Мистър Питърс ще дойде всеки момент.

Тя се отправи към едно от удобните кожени кресла и в този момент пред нея внезапно се появи един мъж. Изненадано се вгледа в него. Беше Иън Мак Рей.

— Вие? — заеквайки произнесе Грейс. — Какво правите тук?!

— Вероятно същото, каквото и вие — отговори той и я хвана за ръка. — Как се чувствате днес следобед?

Онемяла от изненада, Грейс се остави той да я отведе до едно от креслата, и седна. Дано Мак Рей да не чуе колко силно бие сърцето ѝ.

Иън пусна ръката ѝ и седна до нея.

— Не очаквах да ви срещна тук — гласът му звучеше меко и приятелски. — Не ми ли казахте днес сутринта, че преди две седмици сте била тук при Куентин Питърс?

— Да — Грейс се изчерви. — Преди две седмици бях тук.

— А защо идвате пак? Възможно ли е да не сте толкова сигурна в това, което ми казахте?

— Не. Заблуждавате се — отвърна тя гневно. — Сигурна съм, че печалбите ще се увеличат!

— Какво ви води тогава насам?

— Аз... искам да кажа, че се налага да доизясня някои неща. Когато идвах първия път, забравих за тях.

— Не можете ли дати уредите по телефона? — на устните му играеше иронична усмивка.

— Не съм длъжна да ви давам обяснения, мистър Мак Рей.

— Разбира се! — той отново взе ръката ѝ в своята. — Мислех си, че вече бихме могли да се обръщаме един, към друг на Грейс и Мак...

— Не и когато ме шпионирате! — тя бързо освободи ръката си.

— Не съм ви следил. Повярвайте ми, аз съм също толкова изненадан, че се срещаме тук, колкото и вие.

— И какво правите тук? Днес сутринта давахте вид, че не проявявате интерес към компанията.

— Повлияхте ми положително с вашата информация. Може би малко избързах, като повярвах на слуховете за „Питърс Технолъджи“, затова реших лично да проверя.

— В такъв случай по-добре аз да си тръгвам — Грейс се надигна и се учуди на противоречивите си чувства. Искаше ѝ се да остане при Иън, въпреки че гневът ѝ се засилваше при всяка негова дума.

Той здраво я хвана за ръката.

— Защо? Останете, аз ще си отида.

— Не, не е необходимо. Още повече, че аз вече бях тук, а вие не. Говорете с Питърс, може би тогава ще се доверите на моите съвети.

— Не исках да ви оскърбя. Освен ако вие...

— Освен ако не разберях, че сте бил тук? — тя го погледна укорително. — Вероятно това трябваше да бъде тайна или не?

— Няма причина да ви осведомявам за посещенията ми — ако това имате предвид. Вижте...

Каквото и да имаше да ѝ съобщава, то остана неизречено, защото се появи Куентин Питърс. Плешив мъж, към тридесет и пет годишен, с тясно лице и очила с дебели рогови рамки.

— Здравейте, мис Кембъл — поздрави я той дружелюбно. След това се обърна към Рей. — Мак, стари приятелю, хубаво е, че се срещаме отново.

Стомахът на Грейс болезнено се сви. Какво се разиграваше тук? Явно Мак Рей и Питърс бяха приятели и въпреки това отначало Йън се противеше да купува акции на фирмата „Питърс Технолъджи“.

— Вие двамата познавате ли се? — попита Питърс.

Подходящият момент не беше за изпускане и Грейс мило се усмихна:

— Днес сутринта мистър Мак Рей и аз се запознахме в кантората ми. Той ми възложи задача да купя дялове от вашата компания, и ето че сега се срещаме пак тук, но съвсем случайно.

— Това звучи добре — любезно каза Питърс. — Тогава бих могъл да ви разведа из фирмата. Мак, ти никога не си я разглеждал. Надявам се, че ще бъдеш впечатлен.

Докато разглеждаха предприятието, Грейс се почувства изморена от разговорите на двамата мъже. Те прекосяваха помещение след помещение, където мъже и жени с бели престилки седяха надвесени над микроскопите. Разгледаха компютърните зали и слънчевите кабинети. Питърс обясняваше на Йън работните процеси и с готовност отговаряше на въпросите му.

На Грейс нищо не ѝ направи впечатление. Тя вече беше разгледала всичко, затова не се концентрираше върху обиколката и разговорите, а трескаво обмисляше защо Мак Рей беше толкова резервиран към акциите на Питърс. Каква игра играеше той с нея? Мислеше си и за неговите лели и тяхната потайност. Дали всички членове на семейството бяха винаги така сдържани един към друг по отношение на делата и живота си?

Грейс вървеше до високия привлекателен мъж, наблюдаваше го, слушаше интеллигентните въпроси, които задава, и постепенно се почувства запленена от гласа му, от погледа му, а също и от неговата компетентност. Но имаше и още нещо. Имаше усещането, че този мъж не се е появил случайно в живота ѝ. Когато се замисли по-задълбочено за смисъла на тяхната среща, сърцето ѝ лудо заби и я полазиха тръпки.

Почти един час по-късно те се сбогуваха с Питърс, който се отправи обратно към кабинета си.

— Къде мога да ви оставя? — попита я учтиво Йън.

— Благодаря, тук съм с колата си! — отговори тя.

— Тогава вие можете да ме вземете донякъде.

— Моля? — тя така внезапно спря, че почти се сблъска с него.

— Все още нямам кола — обясни той. — Пътувах с влака, а за да дойда до компанията, взех такси.

Грейс си беше обещала да се държи учтиво, но хладно с него, и все пак се радваше на възможността да бъдат заедно още известно време. Не можеше да отрече, че настроението ѝ значително се повдигна.

— Разбира се — тя спря пред старата си синя кола. — В града ли живеете?

— Да, в момента живея във Феърмънт, но си търся апартамент или къща. Впрочем посещението във фабриката доста ме впечатли — той ѝ хвърли кос поглед.

— Наистина ли? — Грейс умело се вмъкна в потока от коли.

Гласът ѝ звучеше леко саркастично.

— Имам чувството, че не ми вярвате. В какво сгреших?

— Защо ми изиграхте този театър днес сутринта в кантората, когато се правехте, че не знаете нищо за Питърс? — тя се взираше напрегнато пред себе си в очакване на отговора му.

— Това бе твърде глупаво, от моя страна. Вие сте достатъчно умна, за да може да ви излъже човек. Рано или късно бихте разбрали.

— Какво да разбера?

— Ще говорим по-късно за това.

— Какво криете от мен? — Постепенно Грейс започваше да се ядосва на неговата тайнственост. — Ако е свързано с някакви съмнителни неща...

— Не, не — успокои я бързо той. — Нищо подобно. Трябва да ми имате доверие. Не бих направил нищо, което би могло да ви навреди или да ви нарани.

Думите му само я направиха още по-любопитна. Какво имаше предвид? Като че ли говореше за неща, много по-важни от парите му.

— Не мога да ви принудя да говорите — опита се гласът ѝ да звучи равнодушно. — Отношенията между клиента и посредника трябва да се базират на взаимно доверие.

— Знам. Но мога още веднъж да ви уверя, че не съм ви разправял никакви лъжи. Никога не съм твърдял, че не познавам Куентин Питърс. Така че не бива да ме подозирате в нищо.

Тя изумена установи, че десният ѝ крак се беше схванал от усилието да натиска педала на газта. Отпусна се. Какъв смисъл имаше

да се възмуцава от поведението му — това нямаше да промени нищо. Затова смени темата:

— От колко време сте в Сан Франциско?

— Малко повече от седмица.

— Харесва ли ви градът?

— Той е точно такъв, какъвто си го представях, а и нещо много повече — отговори той. — Преди съм бил в Южна Калифорния, но никога във Фриско. Трябва да кажа, че градът ме очарова!

Грейс го поправи:

— Извинете ме, никога не казвайте Фриско, така всеки веднага ще разбере, че не сте от тук.

— Ще го имам предвид. Но защо?

— Това е свързано с историята на основаването на града. По време на треската за злато това селище е имало лоша слава. Моряците го нарекли Фриско, затова уважаващите себе си бизнесмени отдавали голямо значение на това, да наричат града им по друг начин. Жителите и до днес отбягват това име.

— Интересно. Явно добре знаете историята на града.

Грейс неволно се засмя.

— Не, не. Знам съвсем малко от нея. Но, честно казано, я намирам твърде пленителна.

— Радвам се, че някой ден ще мога да науча от вас нещо повече за града.

Тя отново му хвърли страничен поглед и се запита какво целяха думите му. Намекваше ли отново, че би искал между тях да има връзка, която да е извън рамките на деловите им отношения.

— Мога ли да ви поканя на вечеря?

— Аз... не. Съжалявам. Имам вече поет ангажимент.

— Много жалко. Тогава на едно питие?

Грейс се замисли върху поканата му. От една страна, се чувстваше добре в компанията му и й се искаше да остане още с него. От друга, чувстваше стеснение и почти страх. След смъртта на Брус беше излизала само веднъж с мъж и това беше братът на една стара нейна приятелка от ученическите години, който случайно беше дошъл в града. Имаше чувството, че е непочтено спрямо паметта на Брус да приеме поканата му.

Мълчаливо избираше посоката, която трябваше да поеме, за да се добере до вътрешността на града.

— Още не сте отговорила на въпроса ми — напомни ѝ той, когато се приближиха към хотела му. — От какво се страхувате?

— Страх? — Грейс сбърчи чело. Не, не е това. Тя отново владееше чувствата си. Нямаше нужда да се страхува от него, защото нямаше да се случи нищо, което не би желала. Да приеме поканата на мъж за едно питие още не означаваше покана за нещо друго. — Е, добре — съгласи се най-после тя и спря колата пред хотела.

— Ресторантът тук в хотела има чудесен изглед. Но несъмнено вие знаете това.

— Всъщност веднъж съм вечеряла тук, но тогава беше тъмно. Със сигурност през деня изгледът е различен. Само ще оставя колата на паркинга.

— Това може да го направи и портиерът — той скочи от колата, каза няколко думи на униформения служител на вратата, след което помогна на Грейс да слезе.

Мълчаливо прекосиха фоайето и се качиха с асансьора горе в ресторанта, където ги настаниха на една малка маса до прозореца.

— Разкажете ми нещо за себе си — помоли Иън, докато им сервираха по чаша вино.

— Няма твърде много за разказване — отговори Грейс. — Следвах в Станфорд — това мистър Грант сигурно ви е казал. Веднага след това се дипломирах, омъжих се, а в момента работя като борсов посредник.

— Грант спомена, че мъжът ви е починал при много трагични обстоятелства.

— Предпочитам да не говоря на тази тема — Грейс отмести поглед.

Иън отново беше събудил болезнените спомени, свързани със смъртта на Брус, които тя предпочиташе да забрави.

— А сега разкажете ми нещо за себе си. Казахте, че идвате от изток — тя го погледна в топлите кафяви очи.

— Бостън — отговори той. — Там съм роден и израснал. След училище завърших малък частен колеж в Средния Запад.

— Това обяснява защо не говорите с източен акцент.

Грейс се усмихна и внезапно почувства, че се е освободила от напрежението. На виното ли се дължеше това, или на присъствието му?

Като че ли и той усети промяната в настроението ѝ и поиска да се възползува от това, като поднови въпросите за нейния живот.

— Придобила ли сте някаква академична степен по икономика? Как всъщност се започва кариера като борсов посредник?

— В действителност никога не съм и мислила, че ще работя като такава. Преди да се запозная с Брус, следвах литература. След това се прехвърлих. Той много ми помогна. А вие какво правихте, след като завършихте следването си? — попита тя, като си мислеше за тайнственото му поведение.

— Известно време пътувах по света. В Европа знам почти всички туристически хижи — Иън се засмя. — След това се ожених — той млъкна за момент и Грейс започна да се страхува, че няма да продължи да говори.

— И после?

— Дарлийн беше актриса, искам да кажа — тя е актриса.

— Сигурно е много красива — каза Грейс и изненадано установи, че чувства нещо като ревност.

— Не е задължително всички актриси да са красиви — отговори той и я погледна в очите. — Но в случая беше така — след известна пауза продължи. — Заради кариерата ѝ трябваше да се преместим в Ню Йорк и аз се почувствах силно привлечен от атмосферата на Уолстрийт и от борсовия пазар. После нашият брак приключи.

— Просто така?

— Просто така. За Дарлийн кариерата ѝ означаваше повече от брака.

Очевидно с това темата за него беше изчерпана. Той пресуши чашата си, постави я на масата и се облегна назад, като пъхна ръце дълбоко в джобовете на панталона си.

— Сигурно е много известна. Познавам ли я? Дарлийн и после?

— Тя не се казва вече Дарлийн. Сега се нарича Дарил Уинторп и когато за последен път чух за нея, беше пожънала големи успехи — той неловко се раздвижи на стола си.

— Не исках да бъда нетактична — Грейс усещаше, че той говори за това с неудоволствие, — но случайно съм чувала за нея. Не игра ли

миналата година в една криминална пиеса в Чикаго?

— Да, така е. Имате забележителна памет.

— Да, вярно е. Често си спомням за незначителни неща, които са се случили отдавна. Брус винаги твърдеше, че съм пълнела главата си с ненужни неща — този път не я заболя, когато изрече името му.

— Във всеки случай това е красива глава — той се наведе напред. — А, с какво е пълна, отвън не се вижда.

И двамата се засмяха.

— С какви сделки се занимавахте в Ню Йорк? — попита любопитно Грейс.

— О, нека не говорим само за бизнес! — той обърна глава и погледна през прозореца. Небето се беше осветило в тъмносиньо.

— Искам да науча нещо повече за този град. Какво правите например през свободните си дни? Къде ходите?

— Почиствам апартамента си — пошегува се тя. — Отначало, когато, Брус и аз се пренесохме... — тя замълча за момент. Отново можа непринудено да изговори името на починалия си съпруг — тогава правехме всичко, което правят туристите. Пътувахме с лифта, кръстосвахме из Саусалито и Алкатраз, изкачвахме се на връх Темълпейс. През лятото, в неделите, често слушахме концерти в Стърн Гроув или Голдън Гейт Парк.

— Звучи примамливо. Може би ние двамата също бихме могли да предприемем такива разходки? — предложи той, а очите му потърсиха погледа ѝ.

Внезапно Грейс се опомни. „Не — каза си тя, — това няма да направим“. Можеше да изпие с него чаша вино, без да има угризения на съвестта, също и без болка да говори за Брус, но Иън никога, не би могъл да заеме мястото му. Никой мъж на света не би могъл.

— Става късно — хладно каза тя. — Наистина трябва да тръгвам — взе бързо чантата си, стана и се запъти към изхода.

На Иън не му остана нищо друго, освен да я последва. Прекоси залата заедно с нея, остави бакшиш на портиера и ѝ помогна да се качи. След това заобиколи колата, отвори вратата до шофьора и седна до нея.

Тя го последна изненадано.

— Един джентълмен винаги изпраща дамата си до вкъщи. След това ще взема такси. Освен това бих искал да видя къде живеете. Или

вече е твърде късно за посещения? Казахте, че имате още някакъв ангажимент?

Грейс се изчерви. Това не отговаряше напълно на истината. Всъщност трябваше да отговори на някои писма. Беше използвала тази малка лъжа, за да не прекара цялата вечер с него.

Малко гузна, насочи колата по посока на намиращия се наблизо апартамент. Мълча, докато пристигнаха и спряха пред вратата на гаража.

Не след дълго застанаха пред вратата на жилището ѝ. В сянката на сградата беше много тъмно и Грейс не можеше да вижда добре лицето на придружителя си.

— Това беше един интересен за мене ден — тихо каза той. — Простете баналния израз, но имам чувството, че ви познавам отдавна.

Топлият нощен бриз си играеше с косите ѝ. Тя не знаеше какво да отговори. И на нея ѝ се струваше, че познава Иън от много отдавна. Нещо я принуждаваше да се извини за прибързаното тръгване от ресторанта, а също и за троснатата ѝ реакция на предложението му да предприемат нещо заедно. Все пак бяха партньори в бизнеса. Пък и той в никакъв случай не бе се държал нахално.

Всъщност не беше заслужил студения ѝ отказ. Може би въобще не е имал нищо предвид със своите забележки, а просто е искал да се сприятели с нея. Искаше ли го за приятел? Или искаше нещо повече?

Иън се приближи до нея и Грейс веднага разбра какво ще се случи. Почувства се неспособна да реагира, неспособна да вземе някакво решение. Неговите ръце обгърнаха нежно раменете ѝ. Главата му се сведе надолу и той я целуна по леко отворените устни. Грейс изтръпна. Докосването му събуди в нея отдавна погребани чувства. Стоеше неподвижно със затворени очи и мислеше само за топлината на меките му устни.

Една кола премина покрай тях и те се отделиха един от друг. Грейс отвори очи. Защитните ѝ механизми отново се събудиха.

— Мистър Мак Рей — започна тя.

— Моля. Нали се разбрахме да ме наричате Мак. Тя неволно разтърси глава, като че ли искаше да проясни мислите си.

— Мак някак си не ви подхожда. Ще ви наричам Иън, ако нямате нищо против.

Той изненадано смръщи чело.

— От къде знаете, че предпочитам да ме наричат така?

На Грейс и се искаше да отговори: „Защото лелите ви също ви наричат така!“, но си спомни за молбата на възрастните дами да не му разказва нищо за тях и за техните дела. Сви рамене, решително повдигна глава и го погледна.

— Вие... — започна тя. — Мисля, че не бихме могли да имаме нормални делови отношения, ако вие...

— Знам — отговори бързо той. — Това не беше честно. Но откакто ви видях днес сутринта, много ми се искаше да ви целуна.

Бадемово кафявите очи на Грейс се разшириха от учудване.

— Не се безпокойте — допълни той. — Това няма да се повтори. Аз не искам да... застрашавам нашето приятелство. Ще се държа като истински джентълмен и няма да ви моля да ме поканите във вашето жилище, въпреки че сте най-красивата жена, която съм виждал в Сан Франциско. Лека нощ — каза той с мек глас.

— Лека нощ — Грейс се завъртя на токчетата си и забърза нагоре по стълбите. Не дочака Иън да вземе такси.

III

За Грейс съботата винаги беше любимият ѝ ден от седмицата. Това беше денят, който можеше да прекарва според своите желания и нужди. Още като дете му се наслаждаваше повече от всеки друг ден.

През тази събота си мислеше за Иън Мак Рей. Какво ли правеше? Споменът за неговата целувка я караше да се изчервява. А и колко добре се беше почувствала! Тя решително отхвърли тези мисли и насочи вниманието си към тържеството по освещаване жилището на Боб Грант, което щеше да се състои днес. Той тъкмо се беше сдобил с ново собствено жилище на „Катедрал Хил“ и беше поканил почти всичките си колеги заедно с неколцина приятели. Грейс се радваше на предстоящото парти и се надяваше, че през цялата вечер нямаше да разговарят само за работа.

Бързо се измъкна от леглото, облече си дънките и една тениска и се захвана с ежеседмичните си задължения: напазарува за цялата следваща седмица, взе нещата си от химическо чистене, разтреби апартамента. След лека закуска, състояща се от препечена филийка със сирене и салата, започна да се приготвя за тържеството.

Грейс се въртеше и оглеждаше пред голямото огледало в спалнята и се възхищаваше на новата си рокля. Беше дълга до земята, от добре падаща коприна в цвят на коняк, с дълбоко изрязано деколте на гърба. Копринената материя меко прилепваше около тънката ѝ фигура и подчертаваше всяка нейна заобленост.

Малко по-късно Боб спря белия си кадилак пред тях. Отначало Грейс протестираше срещу това, той да я вземе от дома ѝ, но в крайна сметка се съгласи. Беше по-удобно, отколкото да търси такси или свободно място за колата си на паркинга. Боб скочи от колата, прегърна я леко и ѝ кавалерства, докато се качи.

— Моя скъпа Грейс, изглеждаш великолепно!

— Благодаря! — тя се усмихна, доволна от комплимента.

Колата тихо се плъзна по улиците на Сан Франциско. Боб ѝ хвърли поглед от страни.

— Само не си въобразявай, че след това пак аз ще те връщам вкъщи! Тази вечер сред гостите ми ще има няколко добре изглеждащи ергени, на които ще се падне тази чест.

— О, не, благодаря! По-добре да взема такси.

— Между другото, аз неслучайно дойдох да те взема. Искях да съм няколко минути насаме с теб; за да те подготвя за запознанството ти с моята приятелка.

— Твоята приятелка? — повтори Грейс. — Ах, ти, потайник такъв! А аз нищо да не знам за това!

— Аз също не знаех, че нещата са толкова сериозни. Но мнението ти по въпроса е много важно за мен.

— Наистина се чувствам поласкана, но...

— Просто не искам пак да направя грешка.

— Разбирам те, но страничните наблюдатели често имат съвсем друго впечатление за нещата, и то невинаги е вярно. Моето мнение може да се окаже без всякаква стойност.

— Ние с теб сме стари приятели, Грейс. Твоята преценка означава много за мен.

— Радвам се, че ще се запозная с твоята приятелка, Боб, но ти наистина не трябва да очакваш много от мен. Не съм се намесвала по въпроса за първата ти жена и ще се пазя да не сторя това и сега — Грейс се засмя и Боб също се присъедини към нея.

Нагоре по хълма колата забави малко хода си, докато стигнаха до голяма бяла постройка — новият адрес на Боб. Той паркира колата и двамата се качиха с асансьора до апартамента.

— Между другото — започна Боб — пожелавам ти да си намериш отново партньор. Знаеш, че Брус беше за мен като брат, но от смъртта му измина цяла година.

— За никъде не бързам. Освен това никога повече няма да се омъжа. За разлика от теб аз нямам неприятни спомени от брака си. Времето, прекарано с Брус, беше чудесно. Не мога да си представя, че бих могла да бъда толкова щастлива някога с друг мъж.

Боб помълча за момент, след което продължи по-меко:

— Надявам се, че не идеализираш твърде много Брус. Той беше приятен младеж и аз се радвам, че бяхте щастливи заедно. Но той не беше светец. Никой не е. Ти можеш отново да бъдеш щастлива, заслужаваш го. Но докато продължаваш да смяташ, че Брус е бил

идеалният мъж, никога няма да намериш някого, който да може да се конкурира с представата ти за него.

Пред очите на Грейс се появи образът на Иън Мак Рей. Тя веднага отклони мислите си от него и се ядоса на самата себе си. Ако можеше да става дума за евентуална нова връзка, в никакъв случай не трябваше да бъде с него. Този мъж беше твърде загадъчен за нея.

— Благодаря за съчувствието! — тя леко сложи ръката си върху неговата. — Но аз мога сама да се грижа за себе си.

— Хммм. Може би точно това ме кара да се тревожа.

Асансьорът спря и те се озоваха в коридор, застлан с меки килими. Боб отключи вратата на апартамента. В огромния хол се бяха събрали много гости. Грейс успя да забележи, че беше обзаведено скъпо и с вкус.

Боб взе пелерината ѝ, извини се и се запъти към гардероба.

— Поръчай си нещо за пиене — извика ѝ той през рамо.

— Една чаша бяло вино, моля — помоли тя младия мъж, който играеше ролята на барман.

Отпи от виното си и се отправи към една малка група от гости — двама борсови посредници от агенцията със своите съпруги. След като поговори малко с тях, поздрави другите гости и се приближи към пикантните сандвичи, подредени на малка масичка пред бял кожен диван.

— В трапезарията има още много от тях — прозвуча зад нея познат мъжки глас. Грейс се обърна стреснато. Пред нея стоеше Иън Мак Рей.

Той беше облечен в тъмносин смокинг, бяла копринена риза и изглеждаше още по-едър и атрактивен, отколкото в спомените ѝ.

— Здравейте — успя да каже Грейс, радостна, че няма свободна ръка да му я подаде. В едната държеше чашата с вино, в другата сандвич със сьомга. Но и без да го докосва, тя съвсем ясно си спомняше, че тяхната последна среща беше завършила с целувка.

— Изглеждате фантастично!

Грейс отпи глътка вино.

— Благодаря! — въпреки че Иън я гледаше в лицето, а не в роклята, тя имаше усещането, че стои гола пред него. — Изглежда, че бързо сте си спечелил приятели в Сан Франциско? — отбеляза тя и отвърна открито на погледа му.

— Да. Боб Грант беше така любезен да ме покани тази вечер. Вчера добре си поговорихме и се оказа, че имаме някои общи интереси.

— Вчера? — попита объркано Грейс. Не можеше да си спомни в петък да го е виждала във фирмата. Да не би той да е търсил само Боб? Защо? За какво са беседвали? — Нали не сте му се оплаквал от мен? — пошегува се тя, спомняйки си първата им среща.

— В никакъв случай. Фактически ние въобще не говорихме за вас.

Грейс почувства облекчение.

— Помолих го за съвет, тъй като си търся жилище — продължи Иън. — Той ми предложи да дойда тази вечер, за да мога да разгледам къщата. Мисли, че има още свободни апартаменти в сградата.

— Тук е хубаво — Грейс хвърли възхитен погледна луксозно обзаведеното помещение.

— Да, на мен също ми харесва. Бих могъл да си наема един такъв в Сан Франциско, като адрес.

— Само като адрес? Означава ли това, че не искате да имате постоянно жилище?

— Напротив. Но бих искал да живея в някое предградие. Чувал съм, че в Марин Каунти е много красиво... и много вълнуващо.

— Не трябва да вярвате на всичко, което ви разказват за Марин — не можа да се въздържа тя. — Мои приятели живеят там и мога да ви кажа, че са съвсем нормални хора.

— Вярвам ви. Марин Каунти ме пленява само заради моста Голдън Гейт, по който ще трябва да пътувам всеки ден. Много съм впечатлен от него.

— Но това е само един мост — отговори Грейс. — Имаме още много такива.

— Само един мост! Но вие омаловажавате нещата! Може би никога не ви е хрумвало да се замислите, че този мост е единствен по рода си. Върху неговата конструкция са работили едни от най-известните строители на мостове в целия свят.

— Ето че за кратко време сте понаучил нещо за Сан Франциско! Обогатихте ли вашите познания?

Иън се усмихна и Грейс усети как сърцето ѝ заби лудо.

— Моите лели — обясни той — живеят отдавна тук и трупат всякакъв вид информация за Сан Франциско. Днес ги посетих.

„Ето как е прекарал съботния ден“ — помисли си Грейс. Изведнъж мислено си ги представи: двете ексцентрични възрастни дами, седнали на дивана, а в краката им седнал Иън и слуша анекдотите им за стария град.

— Аз вече знам някои неща — продължи той. — Но бих искал да науча още много и от вас. Нашият... разговор много ми хареса.

Грейс бързо смени темата. Споменът за неговата целувка беше твърде опасен.

— Не казахте ли, че има още нещо за ядене в трапезарията?

— Точно така. Отгук — той тръгна пред нея, като ѝ проправяше път сред гостите.

Грейс се придвижваше бавно. Трябваше да спира, за да поздрави приятелите си. Най-сетне стигна до трапезарията, където имаше големи подноси със сандвичи и други неща. Явно Иън си беше напълнил чинията и беше изчезнал. Грейс разочарована започна да си избира от ордьоврите, след което се върна на бара, за да ѝ напълнят отново чашата. Там срещна Боб Грант.

— Къде е приятелката ти? — попита тя. — Бих искала да се запозная с нея.

Боб посочи с чашата си една висока блондинка в зелена сатенена рокля. Тя подходеше на апартамента така, както палмите и картините на стените.

— От кога я познаваш? — попита Грейс.

— От седем месеца. Тя е прекрасна жена — красива, интелигентна и разведена. Няма деца. Отдавна ми се иска да я попитам, дали би желала да се омъжи за мен, но честно казано, изпитвам малко страх.

— Страх? От какво?

— Анджи също беше хубава и умна, а бракът ни беше една катастрофа. Да можеше човек да знае от начало, дали всичко ще тръгне както трябва!

— Красива и умна — може би това не е достатъчно. Имате ли общи интереси?

— Да, разбира се. И двамата играем голф, тя обича да пътува по море, ходим заедно на театър.

— Тогава си изтеглил голямата печалба — окуражи го Грейс.

— Надявам се да е така — той прокара ръка през челото си.

— Ще я попиташ ли скоро дали ще се омъжи за теб?

— Все още не зная. Да не бях толкова ужасно нервен!

Подписването на договор за един милион долара би било по-лесно, отколкото да направя предложение за женитба.

Грейс се засмя и докосна леко ръката му.

— Така е. Нали става дума само за пари. Аз бих ти дала същия съвет, който ми даде ти — не чакай идеалната жена.

— Но тя е точно такава! Направо е идеална! Точно това ме притеснява. През цялото време се питам, защо още не се е обвързала с никого?

— Но ти каза, че отскоро е разведена...

— Не е отскоро. От пет години.

— А може би като теб е чакала истинския партньор?

— Но има толкова много мъже, който изглеждат много по-добре от мен, имат повече пари...

— Ти си прекрасен човек, Боб! А очевидно и тя го е разбрала. Всъщност как се казва?

— Синтия.

— Хубаво име за хубава жена.

Грейс постави ръка на рамото на Боб. Нямахше никакво желание да прекарва цялата вечер, убеждавайки Боб в правилността на неговото решение. Освен това изобщо не познаваше Синтия. Само когато започнеш да живееш с нея, щеше да установи дали е направил правилен избор. Тя отново си помисли за Иън Мак Рей. Как би се чувствала, ако той ѝ направеше предложение за женитба? Щеше ли и тя да има същите съмнения като Боб?

— Ела. Време е да се запозная с нея.

Боб хвана ръката ѝ и я запозна с приятелката си.

Съвсем внезапно Грейс изживя нещо съвсем необикновено. Беше на партито, а в същото време и на съвсем друго място. Имаше усещането, че стои настрани и наблюдава сама себе си.

Разговорът се водеше около последното решение на градските съветници на Сан Франциско. Тя чуваше всяка дума от дискусията и даже самата вземаше участие в нея, но все пак у нея си оставаше необикновеното чувство за дистанция.

Вдигна поглед и очите ѝ срещнаха тези на Иън Мак Рей. Тръпки полазиха гърба ѝ, докато наблюдаваше как той си проправяше път сред тълпата, идвайки към нея.

„Ей сега ще ме попита дали би могъл да ме изпрати до вкъщи“ — помисли си Грейс. Чувстваше се така, като че ли е на театрална постановка, на която предварително знаеше съдържанието. Никога преди това не беше идвала в тази къща, но въпреки това знаеше, че той щеше да дойде при нея и ще ѝ каже: „Ще тръгваме ли?“ И тогава щяха да си тръгнат. Струваше ѝ се, като че ли вече го беше преживяла.

— Извинете — той я беше достигнал. — Ще тръгваме ли?

Грейс само кимна безмълвно и го остави да я придружи.

По-късно на няколко пъти се опитваше да си спомни дали се беше сбогувала със Синтия и Боб. Магическото настроение, в което се намираще, се разсея едва тогава, когато излязоха навън и свежият въздух проясни главата ѝ. Иън я хвана здраво за ръката и тръгнаха надолу. Градът беше невероятно красив, въздухът кристалночист, а небето — обсипано със звезди. Даже и небостъргачите не изглеждаха отблъскващи.

— Вашият град притежава неизчерпаем чар — каза Иън. — Не зная кога ми харесва повече — нощем или денем.

— Понякога и с мен е така.

— Но за вас всичко това е толкова познато. Или Сан Франциско е град, който никога не омръзва?

— Аз не съм родена тука, а в Пасифик Гроув. Тук дойдох, след като получих стипендия за Станфорд. Но вие имате право, мисля, че Сан Франциско е един от малкото градове, които отново и отново заплеляват жителите си.

— Но това е голям комплимент за града — Иън леко стисна ръката ѝ, след това я притегли по-плътено към себе си.

— Така ли? — Грейс се засмя. — Започвам да се чувствам като служителка в туристическо бюро.

Той пусна ръката ѝ. Дватама стояха един срещу друг и се гледаха.

— Искам да опозная града по-добре. И вас също. Затова ви отвлякох от партито — гласът му звучеше съвсем тихо.

— Направихте го толкова тайнствено — Грейс отново имаше усещането за Deja vu.

— Ще ви кажа направо — отговори той. — Аз искам с вас...

В съзнанието на Грейс светна един предупредителен сигнал. Преди той да успее да продължи, тя го прекъсна:

— Ние можем да бъдем приятели. Но нищо повече.

— Но, Грейс, това е невъзможно. Намирам ви твърде привлекателна.

— Това ми го показахте вече в сряда вечерта — отговори тя. — Но ако си спомням добре, ние се споразумяхме да не смесваме деловите отношения с личните удоволствия. Искам да кажа, че трябва да изключим личния си живот от нашата съвместна работа.

Двамата бавно продължиха разходката.

— В това отношение напълно споделям мнението ви. Обещавам никога да не ви целувам в кабинета.

Тя неволно се усмихна.

— Не изопачавайте думите ми. Не искам никаква нова връзка!

— Тогава бихте искали да свършите като самотна вдовица?

— Това въобще не ви засяга, моля! — тя скри ръце дълбоко в джобовете на пелерината си. — Нека да не говорим повече за това.

Грейс установи, че незабелязано са стигнали до дома ѝ. Иън взе ключа от ръката ѝ, отключи вратата и я придружи нагоре по стълбите към нейния апартамент.

— Ще разрешите ли да вляза?

— Разбира се. Нали казах, че бихме могли да бъдем приятели.

— Престанете с това! — той вдигна отбранително ръка. — Не започвайте отново! Разговорът ни се върти в кръг.

Иън светна лампата, помогна на Грейс да си съблече пелерината и я сложи на един стол.

— Спешно имам нужда от кола — продължи той. — Тогава няма да има нужда да вървите толкова далеч пеша.

— Това нищо не ми коства — зарадвана, че смениха темата, тя му се усмихна. — Въпреки че обувките малко ми убиват.

Иън я придържаше, докато тя ги разкопча и събу. След това я заведе на дивана пред камината.

— Мога ли да запаля огън? — без да дочака отговора ѝ, той разпали цепеницата.

Докато дървото тихо припукваше, Грейс започна да се чувства неловко. Беше глупаво от нейна страна, че му позволи да влезе. Как

щеше да ѝ повярва, че мисли само за приятелство, след като го допуска толкова близо до себе си? Трябваше някак си да представи всичко възможно най-безобидно.

— Искате ли нещо за пиене? Може би чаша кафе? — тя се опита да стане.

— Не, благодаря, нищо! — Иън я хвана за ръката и я върна обратно на дивана. Но не седна до нея, а на килима в краката ѝ и се облегна на коленете ѝ. — Искам само да погледам пламъците.

Настъпилата след това тишина не беше неприятна, а неговият широк гръб приятно топлеше краката ѝ и тя се чувстваше добре. Искаше ѝ се да прокара пръсти по гъстата му тъмна коса. Дали е мека или остра?

— Иън? — звукът от собствения ѝ глас я уплаши. Грейс не искаше да нарушава тишината, но имаше нужда да го погледне в очите.

Той веднага обърна главата си и тя изненадано видя тъга в очите му.

— Какво има? — попита тя, останала без дъх.

Иън се наведе напред.

„Ей, сега ще ме целуне“ — помисли си тя. Отново я завладя чувството, че вече е преживяла това, което щеше да последва.

Той не ѝ отговори, но натъжения израз в очите му изчезна. Гъвкав като котка, скочи и седна до нея, облегна ръката си на дивана съвсем близко до голите ѝ рамене.

— Не мога да си спомня някога да съм се чувствал толкова приятно — Иън се вгледа в очите ѝ. — Повече от всичко ми се иска да остана тук, завинаги.

Какво би се случило, ако той останеше в жилището ѝ? Намекваше ли, че иска да прекара нощта при нея? Това ли беше начинът му да ѝ даде да разбере, че иска да се люби с нея?

Грейс се почувства неспособна да отговори. Трябваше да се стегне. Това, което ставаше, беше твърде опасно. Невъзможно бе да има интимни отношения с този мъж.

— Сега, наистина, трябва да си тръгвате — тихо каза тя.

Думите ѝ бяха просто една куха фраза и още докато ги изричаше, Грейс знаеше, че нито тя, нито Иън ще им отдадат някакво значение.

Вместо това той сложи ръка на раменете ѝ и внимателно я привлече към себе си. С другата нежно докосна бузата ѝ, след това пръстите му заиграха по копнинената ѝ коса. Главата му се приближи към нейната. Огънят хвърляше танцуващи сенки върху лицето му.

— Моля ви, вървете си! — повтори Грейс с треперещ глас, докато устните му бавно се приближаваха към нейните.

При тяхното леко докосване тя почувства, че цялата пламна в огън. Целувката му беше лека и нежна, а не буйна и страдна.

„Той ме кара само да замълча“ — помисли си тя.

Когато колебливо се отдели от нея, той прошепна:

— Моля те, не казвай нищо, нищо повече!

Като от само себе си ръцете ѝ обвиха врата му. Иън я привлече по-близо към себе си, след това ръцете му се спуснаха към хълбоците ѝ.

— Грейс, желая те! — промърмори задавено той между две целувки.

Думите му я изтръгнаха от унеса ѝ и я върнаха обратно в реалността.

— Съжалявам! — каза тя тихо и гласът ѝ прозвуча чуждо дори в нейните уши. — Не трябваше да допускам това! По-добре си върви!

— Веднага — думите му бяха само един шепот. Дълбоко в себе си Грейс знаеше, че иска нещо съвсем друго. Но че и също иска той да си отиде. Той трябва да си тръгне!... Но може би... само още една целувка...

— Тялото ти те издава — промърмори Иън и с показалеца си очерта контурите на устните ѝ.

Тя с усилие се освободи от прегръдката му, стана от дивана и колебливо пристъпи към прозореца. Седна на ниския широк перваз. Несъзнателно прокара пръсти по рамката на прозореца. Едва успя да забележи, че навън се беше спуснала мъгла. Плътни димни изпарения бяха обвили къщите, а дебелите клони на голямото дърво пред прозореца почти не се виждаха. Иън мълчаливо се приближи до нея и застана достатъчно близо, за да може да я докосне. Но не го направи. Изглежда чакаше нещо.

Грейс искаше да му обясни, че като бизнес партньори не трябва да се впускат в прекалено близки лични отношения, но думите не

излязоха от устата ѝ. Вместо това отметна главата си назад и я облегна на силното му мускуесто тяло.

Иън обви ръце около нея и тя спря да диша. И той ли чувстваше същото като нея? Това откъсване от времето и пространството? Те прекараха известно време така — Грейс със затворени очи, Иън с лице заровено в косите ѝ, докато дъхът му галеше слепоочията ѝ.

Тя не смееше да помръдне. С разтуптяно сърце чакаше отново да я целуне. Той сложи ръце на раменете ѝ, след което ги спусна надолу, галейки меката ѝ кожа. Докосваше я леко и нежно. Дъхът ѝ спря. За момент той зарови лицето си в косите ѝ, след това я целуна по тила.

Тръпнеща от желание, тя обърна лице към неговото. Копнееше за целувките му и цялото ѝ тяло се разтърсваше от страст. Когато най-сетне устните му намериха нейните, тя простена и затвори очи.

Целувката му беше буйна и поривиста. Грейс също му отвърщаше със страст. Като че ли никога не беше целувала мъж, толкова беше хубаво. Обви с ръце тила му толкова здраво, като че ли никога нямаше да го пусне.

Най-сетне той отлепи устните си от нейните и покри бузите и шията ѝ с малки целувки. Ръцете му милваха голите ѝ рамене, спускайки се под роклята към едрия ѝ бюст, после дръпна ципа и ефирната материя се свлече на пода.

„Да, да! — умоляваше един глас дълбоко в нея. — Това не трябва никога да свършва!“

Иън обви с ръка талията ѝ, внимателно я положи върху мекия килим и я покри с топлото си силно тяло.

„Да!“ — напираше отново гласът и Грейс отметна главата си назад и зарови пръсти в косата му.

Иън отново я целуна по устата. С едната си ръка милваше гърдите ѝ, докато тя тихо изстена от наслада. Той притисна още по-силно устните ѝ и възбудено се впи в нежното ѝ тяло.

— Толкова си красива! — прошепна и устните му се спуснаха надолу по шията към гърдите ѝ.

Грейс трепереше от желание в обятията му. Внезапно обаче съзнанието ѝ се пробуди.

— Моля те — задъхвайки се, проговори тя.

Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Няма да направя нищо, което не би желала — езикът му продължи да обхожда тялото ѝ.

— Престани! Моля те! Престани! — Грейс произнесе думите почти нечуто, усещайки, че всеки момент ще изгуби контрол над себе си. Какво означаваше всичко това? Тя го познаваше едва от няколко дни!

— Мисля, че не бих могъл — ръцете му продължаваха да гаят гърдите ѝ, а тъмните му очи търсеха погледа и. — От първия момент на срещата ни силно те пожелах. Ти изглеждаше толкова привлекателна, но в същото време и ранима. А след това, след като ми предложи да ми върнеш комисионата... — той се засмя тихо. — Разбира се, няма нужда да го правиш!

Внезапно магията се развали. Силно потресена, Грейс изплува от вихъра на страстните си чувства. Какво беше казал той? Да не би да искаше да ѝ предложи сделка? Ако отиде в леглото му, той ще забрави за обещанието ѝ?

Изведнъж я завладя неописуем гняв. Как се осмеляваше?! Да допусне, че тя ще продаде тялото си срещу цената на комисионата?!

Със сила, която изненада дори самата нея, тя го отблъсна от себе си. Сложи роклята пред гърдите си, седна и се втренчи в него с присвити очи.

— Как се осмеляваш! — изсъска тя разгневено.

Той я погледна объркано.

— За какво говориш? Как мога да си позволя какво? Какво имаш предвид?

— Ти ме смяташ просто за една... — тя не можа да изговори думата.

— Не ти ли харесаха моите ласки?

— Помолих те да си вървиш — защити се Грейс.

— Но когато те докосвах, ти стенеше от възбуда — между веждите му се появи дълбока бръчка.

— И тъй да е — каза тя гневно, — това още не означава, че ще легна с тебе, за да уредя финансовите си задължения...!

— Какви задължения? — Иън се надигна ѝ се изправи пред нея с цял ръст.

— Не стана ли въпрос точно за това?

Той се наведе, хвана я здраво за ръката и я вдигна. Грейс отчаяно се опитваше да прикрие голите си гърди със свитата на топка рокля.

— Трябва ли да имам някаква причина, за да се любя с теб? Не можеш ли да си представиш, че аз реагирам просто като мъж?

— Нямам предвид това — протестираше тя. — Ти каза, че няма нужда да връщам комисионата, която ти обещах...

Той замълча за момент и сбърчи напрегнато челото си, като че ли едва сега разбра всичко.

— Ти мислиш... вярваш ли наистина, че искам да те купя?

Постепенно ядът ѝ утихна. Разбра, че се оказа в твърде глупава ситуация. Все пак беше отвързала на нежностите му и го беше поощрявала.

Иън донесе пелерината ѝ, която все още стоеше на облегалката на стола, и покри с нея голите ѝ рамене.

— Повярвай ми! Не съм искал такова нещо! — възнегодува той. — Освен това зачитам твоите морални ценностни критерии. Никога не бих направил опит да те прельстя срещу стойността на един мерцедес, например.

Гневът ѝ моментално се върна.

— Но няма да отречеш, че преди малко твърдеше, че няма нужда...

— Струва ми се, че тази вечер говорих твърде много — прекъсна я хладно той. — Вероятно трябваше по-рано да си тръгна. Лека нощ!

IV

През целия неделен ден, а и в понеделник сутринта, когато отдавна вече седеше зад бюрото си, Грейс си представяше отново и отново как ще се срещне с Иън и какво ще му каже. Трябваше някак си да му разясни, че не може повече да защитава интересите му при „Тейлър, Джоунс и Уат“.

Тя не забелязваше шумната бъркотия наоколо, която от време на време беше заглушавана от звъна на телефона. Беше се загледала в светлобежовата преградна стена на малкия си кабинет, неспособна да се концентрира върху нищо друго, освен върху предстоящата конфронтация с мъжа, който до такава степен я изваждаше от равновесие.

Но трябваше ли да се стига до сблъсък? Напълно достатъчно беше писмено да го информира за решението си. Не, реши тя, толкова малодушно нямаше да постъпи. Може би трябваше да му се обади. По телефона можеше да се държи спокойно и делово. Нейната работа го изискваше.

Но все пак не можа да си наложи да набере номера му. Изглежда, тази сутрин чувствата и разумът ѝ не бяха на едно мнение. Разумът ѝ заповядваше да не вижда никога повече Иън, докато чувствата ѝ вече я подготвяха за срещата.

За стотен път Грейс си повтаряше наум изреченията, които щеше да му каже. Трябваше да го направи — сега, веднага!

Отдавна телефонът ѝ звънеше непрекъснато. Все пак тя имаше и други клиенти! Решително вдигна слушалката:

— Добро утро! — прозвуча неговият плътен, вибриращ глас. Но той не идваше от телефона. Самият Иън стоеше пред бюрото ѝ. Изразът на лицето му беше непроницаем и не издаваше нищо от чувствата, за които Грейс тайничко копнееше. Без да снема поглед от него, бавно постави слушалката на мястото ѝ.

Преди да продължи, той се усмихна едва забележимо.

— Не заслужавам ли поздрав тази сутрин? В събота вечерта беше много по-приятелски настроена... е, поне за известно време.

Той седна в креслото за посетители. Най-после Грейс успя да проговори:

— Един джентълмен не би говорил повече за това.

Кратката предварително подготвена реч беше забравена. Вместо това реши да остави разговора да следва своята естествена посока и в подходящ момент да съобщи за своето решение.

— Дойдох тук, защото исках да прекратя нашия договор. Но след разходката из „домашната пералня“, както вие наричате утринната мъгла, промених намерението си. За да бъда честен, трябва да ти се извиня. Това, което се случи в събота вечерта, беше единствено по моя вина — той замълча и погледът на топлите му, кафяви очи се плъзна по устните и надолу към шията ѝ.

Грейс отвори уста, за да отговори, но Иън продължи нататък:

— Обикновено не се държа толкова безразсъдно. Но ти напълно ме обърка. Проклятие! — той повиши тон. — Нямам намерение да ти се извинявам за това, че искам да спя с теб. Ще продължавам по всяко време опитите си да те прелъстя! Съжалявам единствено за това, че без да обмисля добре, издрънках такива глупости. Това никога не ми се беше случвало...

— Моля те! — прекъсна го Грейс. — Не искам да обсъждаме повече този случай. Аз също размислих и достигнах до заключението, че би било по-добре да преустановим нашите делови взаимоотношения. Ще прехвърля договора ти на Джон Тейлър. Той е син на създателя на фирмата и при това отличен борсов специалист.

Ето, сега вече му го каза.

Шумът отвън изведнъж стана по-ясно доловим. В малкия кабинет настъпи неловко мълчание. Грейс неспокойно се завъртя на стола си, попипа ревера на синьото си сако и се вгледа в писалището си.

Иън отново си придаде делови вид. Гласът му прозвуча хладно и сдържано.

— Както вече казах, на мен ми мина нещо подобно през главата. Но такава разрешение на нещата ми се стори много глупаво. Освен това не бих искал да доверя парите си на друг, освен на теб. Аз съм

респектиран от твоята способност за правилна преценка и твоята безупречност и искам да продължа да работя с теб.

Очите на Грейс пламнаха, коремът я заболя. Тя вдигна глава и го погледна. В очите му се четеше такова желание, че тя бързо сведе поглед. Наистина щеше да бъде по-добре, ако веднага скъса всякакви служебни връзки е него, преди сериозно да са се наранили един друг. Но явно той не искаше това... Защо?

— Благодаря — гласът ѝ трепереше. — Но за съжаление трябва да откажа. При дадените обстоятелства считам всякаква по-нататъшна съвместна работа за невъзможна.

— Следователно признаваш, че между нас става нещо особено!

— Как бих могла да излъжа, че не е така? — Грейс наведе глава. — Но това не означава, че аз го искам.

— Откога нашите чувства могат да се влияят от волята ни? Те са налице и ние трябва да се оставим да ни водят.

— Не — отвърна тя. — Ако сме умни, ще преценим обстоятелствата и ще разберем дали наистина са в наш интерес.

— Добре тогава. Обещавам да не те докосвам повече. Защо да не сме приятели, въпреки всичко? Какво лошо има в това?

— За теб може би нищо. Но аз не искам нова любовна връзка.

— Приятелството невинаги прераства в любовна връзка.

— Не съм вече толкова наивна. Не, няма никакъв смисъл — Грейс отвори чекмеджето и извади документите му. Ей сега ще предаде данните на Джон и цялата работа ще приключи. Тя стана.

В същия момент се изправи и Иън, хвана я за ръката и я притегли до себе си. Тя го погледна и видя, че лицето му е добило решителен израз. Той винаги беше получавал това, което иска. Грейс се стегна и сви здраво устни. Трябваше да се наложи и да сложи край на тези отношения.

— Не бързай толкова — помоли я той. — Не си изпробвала още всички възможности.

— Напротив! Ако ти искаш да поемеш риска връзката ни да се задълбочава и след време много болезнено да приключи — то аз не искам. Още повече, съвсем точно зная какви са интересите ми.

Пръстите на Иън хванаха здраво китката ѝ. С другата си ръка той взе документите и ги сложи на бюрото. През това време я гледаше втренчено. Грейс усещаше топлината на тялото му и се питаше, дали

някой от голямата зала ги наблюдава. Главите им, които почти се докосваха, можеха да се видят през преградната стена.

Иън разхлаби пръстите си и тя се отпусна на стола, радвайки се, че вече се намират извън полезрението на другите. В никакъв случай не искаше сцени пред чужди очи!

— Парите, които инвестирах предната седмица — започна той — са само малка част от сумата, която искам да вложа във вашата агенция — той отново седна и се наведе към писалището. — Говоря за милиони долари.

Да не би да искаше да я подмами с високата комисиона?! Можеше спокойно да си го избие от главата. Разбира се, че би се радвала да донесе на фирмата известна сума пари, но никога не би отстъпила от принципите си. Никаква сума, колкото и голяма да е тя, не би я принудила да го вижда пак и да рискува да разбунтува отново чувствата си.

Преди да му отговори, Грейс пое дълбоко въздух и се концентрира върху хода на мислите си.

— Парите нямат нищо общо с моето решение. Ако си мислиш, че мога да се повлияя от високата комисиона, то тогава много се заблуждаваш.

— Ти отново не ме разбираш правилно — личеше си как Иън с усилие подбира всяка своя дума. — Имам предвид, че трябва да си лоялна към своя работодател, да не слагаш лекомислено на карта парите.

Тя присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

Той се облегна назад и постави дланите си една срещу друга.

— Ти ми предложи Джон Тейлър, но аз бих предпочел Мерил Лънч.

— Мерил Лънч? За какво намекваш? — много добре знаеше отговора — той просто щеше да отиде при конкурентите им!

Грейс се сви на стола и прехапа долната си устна. Мислите ѝ препускаха една след друга. Иън наистина би могъл да го направи. Би могъл да урежда сделките си някъде другаде! Върху тази възможност изобщо не се бе замисляла. Вече не ставаше въпрос само за нейната гордост и наранените ѝ чувства. Какво ще си помисли за нея Боб Грант, ако отпрати един толкова изгоден клиент!?

Грейс го гледаше втренчено и забеляза как устните му се разтеглиха в триумфираща усмивка. Тя се намираше в капан и изглежда на него това му харесваше!

Беше длъжна да отстъпи. Бавно поклати глава.

— Явно за вас всички средства са разрешени, мистър Мак Рей?!

— Аха, значи отново сме на мистър Мак Рей?! Е, добре тогава, мисис Кембъл, имате право — той се наведе напред и потърси погледа й. — Искам ти да ме съветваш, нищо друго. Боб Грант те похвали с най-ласкави думи, а и моите лели настояваха да се обърна към теб — той се ухили. — Решението е в твои ръце. Ще работиш ли за мен, или трябва да почукам на следващата врата?

— Е, добре тогава — Грейс седна удобно и разтвори документите. — Ще работя за теб, поне още известно време.

— Това вече звучи по-добре.

— Но ти напомням за обещанието ти — да не ме докосваш никога вече! Ясно ли е?

— Абсолютно! Сделката е в сила — Иън подаде ръка и Грейс неволно я пое. После бързо се отдръпна, сякаш се беше опарила.

— Това не беше честно — усмихнат заяви той. — Но не мота да роптая. Хайде сега да преминем към деловата част.

— Има още нещо — поколеба се тя. — Между нас не трябва да има никакви тайни. В момента ти си в изгодно положение, защото не искам да поставям личните си чувства над благо на фирмата. Колкото по-скоро ми обясниш едно нещо, толкова по-скоро и аз ще променя мнението си — тя се изкашля. — Например, аз все още не зная нищо за твоята връзка с Куентин Питърс... Защо се двоумеше да купиш неговите акции, след като сте толкова добри приятели?

Той отново се облегна назад и протегна краката си.

— Имаш право да ме питаш за това и аз ще ти отговоря толкова честно, колкото ми е възможно.

— Какво означава това?

Той не обърна внимание на въпроса й.

— Печалбите на „Питърс Технолъджи“ са големи и курсът им ще се покачва. Но не за дълго.

— Това указание от твоя шеф Роджърс ли е?

— И да, и не — отговори той. — Да преминем направо към въпроса. Подемът се дължи на съвсем други причини, а не на тези,

които са ти известни. Тук става дума за опит за изкупуване на контролния пакет от акции на фирмата.

Грейс се втренчи в него с широко отворени очи и си спомни за някои статии, които беше чела за компанията.

— Разбира се — започна тя колебливо — не трябва да се изпуска от внимание възможността за изкупуване акциите на фирмата от други лица. Но в този случай не съм чула нищо подобно. Кой е проявил интерес?

— Предложението за откупуване беше оттеглено — отговори уклончиво Иън.

— Най-важното за нас в момента е това — знам със сигурност, че в случай на овладяване на контролния пакет акциите ще паднат.

— И въпреки това ти купи?!

— Защото ти ме посъветва! Още повече, не успях да устоя на великодушното ти предложение да ми върнеш комисионата!

Грейс се почувства неловко, сещайки се за обещанието си преди една седмица и за предположението, че Иън иска да се люби с нея само като отплата за комисионата, която трябва да му възстанови. На дневна светлина нещата изглеждаха съвсем другояче. Но тя никога нямаше да признае, че може би се е заблудила.

— И така, искам да приключим въпроса с „Питърс Технолъджи“ — каза той. — Още повече, че така ще отпаднат както противоречивите ми чувства, така и обещанието ти за изплащане на евентуалните мои загуби.

Грейс вече не го гледаше, а се обърна към компютъра и подаде съответния код.

— 30,85 — прочете тя от терминала. — Акциите са се покачили и въпреки всичко даже си на печалба.

— И ти няма нужда да ми плащаш нищо — Иън се усмихна лукаво.

Грейс внезапно усети как съпротивата у нея изчезна. Как ѝ се искаше да му се извини и да му обясни причината за гнева си! Но това беше твърде опасно. В крайна сметка отново щеше да бъде в обятията му, а това не биваше да става! Грейс си наложи да мисли за Брус, а не за този непознат с тъмна коса.

Решително отмести вестника от бюрото си и попълни формулярите за продажба на акциите. Но изведнъж спря и го погледна:

— Откъде знаеш, че офертата е оттеглена?

— Имам си източници на информация.

Гневът ѝ отново се събуди. Защо той пак се държеше така тайнствено?!

— Куентин Питърс одобрява ли прехвърлянето?

— Разбира се, че не. Кой би искал да прехвърли собствените си акции в чужди ръце?!

— Зависи.

— Все пак аз не бих могъл да си представя, че той може да има интерес от това, някой друг да го поучава как трябва да ръководи своята фирма, която сам е създал и която носи неговото име.

Грейс размисли. Не можеше да се отрече факта, че Иън беше осведомен твърде добре за неща, които не бяха достъпни за външни хора. По принцип с такъв вид вътрешна информация разполагаха само членове на управителния съвет, имащи участие в дивидентите. И злоупотребата с нея беше не само нарушение на кодекса на честта, а и наказуемо деяние. Тя самата като борсов посредник не знаеше за подобна операция, като се има предвид, че по принцип беше най-добре осведомена. Иън я гледаше настойчиво.

— Не ми ли вярваш?

„Какво всъщност ми пречи да му вярвам?“ — питаше се Грейс. Не беше ли нейното недоверие просто една сламка, за която се беше хванала, само и само да не се остави отново чарът му да я заплени?

— Мисля, че с това нашите служебни задължения за днес приключиха — изрази мнението си Иън. — Или има още нещо да ми предложиш? — при последните си думи ѝ се усмихна заговорнически и Грейс отново си спомни за прибързаното си обещание.

— За съжаление, не — отговори тя. Той я беше помолил за нейното доверие и тя реши да му го даде, но нищо повече.

— Днес няма да купувам повече нищо, но би ли хвърлила един поглед върху „Фърст Континентал Инсурънс Къмпани“? С удоволствие бих чул мнението ти за нея.

Грейс сбърчи чело. Не беше ли това същата застрахователна фирма, чиито акции трябваше да купи предната седмица, за лелите му? Отново я завладя необяснимо, неприятно чувство. Опита се да мисли реално. Той ѝ беше обяснил своеобразното си поведение по отношение на „Питърс Технолъджи“, а също и защо беше дошъл в Сан

Франциско. Какво засягаше борсата, че той и неговите лели проявяват интерес към една и съща фирма? Или той им беше дал съвет по този въпрос, или те на него. Беше напълно безразлично.

— С удоволствие — промърмори тя и се допита до компютъра за последния курс. — Днес е 45. Не знам кой знае колко за тази компания, но ще предам на отдела за проучване да съберат необходимата информация.

— Чудесно! — Иън извади портфейла си и взе от него копие от договор за покупка, след което го подаде на Грейс. За момент ръцете им се докоснаха.

Грейс бързо издърпа своята и се надигна в знак, че за днес разговорът им е приключил.

Той колебливо се изправи, прибра портфейла си и отново ѝ подаде ръка, за да си вземе довиждане.

Тя не помръдна.

Иън тихо се засмя. След това погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Някой ден отново ще те докосвам, Грейс — обеща ѝ той с дрезгав глас. — Но едва тогава, когато ти самата наистина пожелаеш.

След това се обърна и напусна кабинета. Грейс се отпусна на стола си. Твърде добре си спомняше докосването на ръцете му по голото си тяло. Как би могла да го забрави някога?!

V

— Защо всъщност си така привлечена от света на парите? — попита Иън. — За жена това е твърде своеобразно.

— Аз не съм привлечена от парите — възрази Грейс. На кръстовището тролейт се разклати и тя потърси опора. — Предоставям това на клиентите си.

Той обгърна с дясната си ръка талията ѝ. Тя се стегна при допира му, но не се възпротиви. От последната им среща беше изминала една седмица и тя непреодолимо копнееше за него. Тук, в люлеещия се тролей, неговото докосване ѝ носеше сигурност и закрила, затова за момент остави всички други съображения на заден план.

— Може би въобще не подозираш, че е така — упорстваше той.

— Да не би психологията да ти е хоби? — обърна лице към него тя. — Искаш сега и тук да ме анализираш?

Иън се засмя.

— Страхувам се, че в тази област съм само аматьор. Но често седях в празния театър по време на репетициите на Дарлийн и слушах как директорът разяснява на всички членове на театралния колектив, че трябва да притежават вътрешна готовност за техните роли.

— Готовността на Дарлийн би трябвало да е много голяма?

— За театъра — да. Но не и за нашия брак.

— И какво общо има всичко това с моето отношение към парите? — попита Грейс, връщайки го на първоначалната им тема, макар че нямаше нищо против да научи нещо повече за бившата му съпруга.

— Тогава — продължи той — научих някои неща във връзка с въпроса, защо хората се държат по един или друг начин. И просто се запитах какво е твоето отношение към парите?

Грейс дълго време обмисля отговора си.

— Не изпитвам нито особено пристрастие, нито отвращение към парите — тя се усмихна. — Но държа на тяхното значение за

качеството на живота. Мисля, че щастието не може да се купи с пари, но те биха могли да помогнат на човек да понесе по-леко нещастieto.

Иън се усмихна широко.

— Тук напълно споделям мнението ти.

— Разбери ме правилно. За мен парите не са толкова важни. Бих могла да живея и с по-малко. Но искам да се наслаждавам на един висок жизнен стандарт — тя погледна към синия си блейзър от „Сакс“. Щеше ли да изпитва същото удоволствие, ако си купуваше дрехите от „Уулърт“?

— Пристигнахме! — извика Иън, когато тролеят спря. Той я хвана за ръка и ѝ помогна да слезе. Бяха тръгнали да търсят подходящ офис за борсовия бюлетин на Иън.

— Изобщо не знаех, че в тези сгради има търговски кантори — отбеляза Грейс, когато вече стояха на улицата.

— Това място изобщо не трябва да ни интересува. Продължаваме нататък към Саусалито! — той се отправи към гишето за билети за ферибота.

— Саусалито! — Грейс го последва, смеейки се. — Не е ли малко далеч от финансовия свят?

— Аз вече казах, харесва ми Мерин Каунти.

Тя сви рамене.

— Все пак бюрото си е твое. Може би ще е много вълнуващо всеки ден да се возиш с ферибота.

Трябваше да изчакат заедно с другите пътници, предимно туристи, за да се качат на борда. Водата блестеше в синьо като небето, лекият бриз къдреше вълните и издуваше полата на Грейс. Няколко перести облачета допълваха картината и всичко това изглеждаше като фотос на цветна картичка.

— Така — започна Иън, когато заеха местата си на горната палуба и фериботът се плъзна по водата. — Ти искаше да ми разкажеш още нещо за отношението ти към парите.

Грейс въздъхна дълбоко.

— Трябва да добавя, че съм доволна от жизнения си стандарт в момента. Родителите ми нямаха кой знае колко пари, а и аз също далеч не мога да твърдя, че разполагам със значителни средства.

— Но много от твоите клиенти са богати. Това не те ли кара да завиждаш?

— Всъщност, не — тя млъкна замислено за момент, след това продължи. — Имах богат чичо, който се самоуби през 1924 заради борсовата катастрофа.

— Но ти също играеш на борсата, нали? Не го правиш само за клиентите си?

— О, аз притежавам някои ценни книжа — само сигурни инвестиции, както се полага на вдовици и сираци.

— Колко необикновено прозвуча думата „вдовица“ на дневна светлина, на фона на следобедното слънце, близо до Иън.

Като че ли отгатнал мислите ѝ, той сложи внимателно ръката си върху нейната. Явно очакваше от нея да продължи да говори. Грейс зарея поглед към силуета на града и се концентрира върху думите си.

— След случая с чичо ми престанах да насочвам желанията и надеждите си към финансово благосъстояние. За разлика от чичо Ричард, за мен парите не са от толкова голямо значение, че да ме принудят да посегна на живота си. А и в борсовите сделки попаднах по-скоро случайно.

— Искаш да кажеш, че е свързано със съпруга ти?

— Да.

— Но не те ли плени неговият интерес към парите?

— Престани най-сетне да ме анализираш! — Грейс се засмя. — Като студенти нашият интерес се ограничаваше в това, да принудим родителите си да ни пращат ежемесечен чек, който всичко на всичко да ни гарантира по един хамбургер дневно и посещение на кино всяка събота. Или, както беше в моя случай, да си купя нови обувки.

— Но Брус се е дипломирал като икономист и ти си поела неговия път, вместо да се заемеш с литературознанието.

— Имаш добра памет — отговори тя и погледна загорялото му лице.

— Помня всичко, свързано с теб! — Иън сниши тон. — А също и белега ти по рождение!

— Престани! — извика Грейс възмутено. Много добре знаеше на кое място от тялото ѝ беше видял белега през онази забележителна нощ преди седмица. Може би беше грешка, че излезе с него. Ако той продължаваше да ѝ напомня за още подробности от споменатата вечер, може би щеше да съжали за взетото решение. И бездруго първият ѝ импулс, когато дойде в бюрото ѝ малко след като Нюйоркската борса

беше затворила, беше да го отпрати. Все още беше убедена, че тяхната връзка трябва да остане чисто делова. Но Иън беше толкова чаровен и в толкова добро настроение, че в крайна сметка се съгласи на този излет.

— Искам да хвърля само бегъл поглед върху предлаганите помещения за кантора — заяви той, след като фериботът спря.

— Наистина ли си сигурен, че тук можеш да откриеш подходящи? — недоверчиво попита Грейс.

— Само едно — лаконично отговори той. — Заинтересува ме една обява от днешния вестник. Със сигурност няма да се забавим.

След кратка разходка из магазините те взеха такси до сградата, където на втория етаж предлагаха свободен кабинет. Една стара служителка ги разведе из помещенията и Иън се убеди, че помещенията не са подходящи за неговите нужди. Той ѝ благодари и те отново се озоваха на улицата.

— Но на теб ти харесва тук, нали? — подразни го Грейс, след като известно време стояха нерешително на тротоара.

— Не ми се подигравай! — той сбърчи чело, преструвайки се на ядосан. — Признавам, че централната част на града, е по-подходяща. Но пък — добави усмихнато — обиколката ми хареса! А на теб? Трябва да признаеш, че тук е красиво и живописно.

Грейс отвърна на усмивката му.

— Имаш право.

Тръгнаха бавно към пристанището. По пътя се спряха в една френска хлебарница и Иън купи кроасани, които изядоха на една пейка в близкия парк.

— Мога ли да те поканя на вечеря? — попита внезапно той, облегна се назад и кръстоса крака.

Грейс се замисли за момент. Нещо я подтикваше да приеме поканата му. Чувстваше се добре в неговата компания. Може би тяхната необвързваща, приятелска връзка нямаше да се развие в опасна насока... Но след това отново си спомни за вечерта след партито, за обратния път към къщи, за... Защо трябваше отново да се поставя в такава коварна ситуация? Защо сама трябваше да достига до положение, в което щеше да се чувства изневерила на паметта на Брус?

— Не — отговори най-после тя, съжалявайки повече, отколкото можеше да допусне. Надигна се и приглади полата си. — Не намирам, че идеята ти е добра. Става късно, да тръгваме!

Без да възрази, Иън също стана. Върнаха се със следващия ферибот в Сан Франциско. След като слязоха, Иън спря едно такси, придружи Грейс до дома ѝ, сбогува се с нея и изчезна в натовареното вечерно движение.

Преди отново да се види с Иън, Грейс получи телефонно обаждане от сестрите Фрейзър. Следващата сряда на обяд се срещна с възрастните дами в кафето „Найман-Маркус“.

— Днес искаме да купим петролни акции — осведоми я Лаура, когато обедът беше сервиран и сервитьорката се беше отдалечила.

— В момента петролът изглежда най-многообещаващ — допълни Дора. — Така поне е написано тук в бюлетина, който току-що прочетохме.

— Имате ли предвид точно определена компания? — попита Грейс. — Или бихте искали аз да ви направя някои предложения?

Тя постави вилицата си до чинията и извади от чантата си малък бележник и химикал.

— Не, мила моя, не е необходимо — отвърна Лаура. — Ние вече решихме това да бъде „Стандарт ойл“.

— Мистър Рокфелер беше приятел на нашия покоен баща — отбеляза Дора.

— Мисля, че сте взели решението си само въз основа на този борсов бюлетин — Грейс сбърчи объркано чело.

— Разбира, се! Но ако познавахме някой друг от бранша...

— Мама никога нямаше да ни прости — допълни Лаура, — ако пренебрегнем някого, който е познавал нея и татко.

Грейс се отказа от всякакъв опит да застава срещу логиката на старите дами и си записа само името на компанията.

— Колко акции искате да купите?

— Хиляда са достатъчно, или? — Дора се обърна за съвет към сестра си. Лаура кимна одобрително.

Грейс погледна и двете с широко отворени очи и пресметна наум сумата. Доколкото беше информирана, „Стандарт Ойл“ продаваше по шейсет долара акциите си. На старите дами не им мигна окото при

споменаването на числото, защо тогава трябваше тя да се притеснява? Остави настрана бележника си и се зае с коктейла от скариди.

— А сега за „Фърст Континентал“ — започна Лаура и попи устните си с бледорозовата салфетка. — Искаме да продадем дяловете си...

— ... без покритие — добави Дора.

Грейс изненадано спря по средата на движението, след това остави вилцата.

— Без покритие?

— Да, мила моя.

Грейс вече не знаеше на какво да се учудва. На факта, че двете бяха по-добре ориентирани, отколкото си мислеше, или на това, че бяха избрали точно „Фърст Континентал“? Защо точно тази компания? Понякога двете сестри създаваха впечатление на две наивни стари моми. В следващия момент — съвсем обратното. Те показваха смайващи познания за борсата.

Грейс отново посегна към бележника си и си записа данните. Усещането ѝ, че нещо не е наред, не я оставяше на мира.

— Знаете какво означава да се продава без покритие, нали? — предупреди ги тя. — Това е извънредно рискована трансакция...

— Ние сме най-добре информирани в това отношение, мила моя — прекъсна я Дора. — Ще си осигурим печалба само в случай, че курсът на акциите падне.

— Това е вярно — съгласи се Грейс. — При условие, че курсът падне наистина много.

— О, ние сме убедени, че скоро ще се стигне до там — Лаура се облегна назад и се усмихна доволно.

— Мога ли да попитам откъде имате тази информация? Споменахте, че сте чели борсовия бюлетин, но тук става въпрос за нещо по-специално? — Грейс усещаше, че беше започнала да престъпва границите на коректната връзка между посредник — клиент, но тези осемдесетгодишни дами...

— Това няма да ви издадем — Дора изръкопляска с детинска радост. — И ние си имаме някои тайни.

— Само преди няколко седмици искахте да ви купя акции, а сега искате да ги продадете без покритие. Това вече е учудващо.

— Имате право, мила моя — Лаура се усмихна снизходително.
— Но виждате ли, по такъв начин се стига до парите.

„Много мило — помисли си Грейс. — Като че ли е толкова лесно да играеш успешно на борсата!“

— Но вие сигурно знаете какво ще се случи, ако вместо това акциите се вдигнат?

Лаура махна с ръка малко нетърпеливо и отпи от чая си:

— Това няма да стане.

— Ще внимаваме — допълни Дора.

Грейс изчака някоя от двете да каже още нещо, но явно за дамите темата беше приключена.

— Дора — обърна се Лаура към сестра си, — ти не искаш да купуваш нищо друго, нали?

— Да, скъпа, имаш право.

Грейс се почувства ненужна. Тя изпи чая си, благодари за обяда и излезе от кафето.

Неволно се запита дали не си създаваше излишни грижи заради тях. Те бяха не само чаровни и мили, но и твърде ексцентрични. Може би реагираше толкова загрижено, защото беше относително нова в бизнеса. Другите борсови посредници нямаше да си губят времето с излишни разсъждения относно чудатостите на своите клиенти. Може би беше най-добре да изпълни задълженията си към сестрите, без да задава други въпроси.

Връщайки се в кабинета си, тя набра номера на Иън, но никой не се обади, освен автоматичния телефонен секретар. Остави му съобщение, но съжали за постъпката си още докато оставяше слушалката. Двете сестри изрично я бяха помолили да запази мълчание пред племенника им. Но нещо я караше да поговори с него за лелите му. Или просто търсеше причина да чуе гласа му? Така или иначе вече беше твърде късно. Не можеше да върне времето назад и да се откаже от обаждането си. И все пак, колкото и глупаво да изглеждаше, набра отново номера му и гласът ѝ прозвуча в слушалката:

— Тук е Грейс Кембъл. Моля, забрави първото ми обаждане!

След това се залови за работа, за да не започне да размишлява как ли щеше да приеме Иън нейните обаждания.

По-късно вечерта Грейс облече дълъг до земята обшит с дантели пеньоар, настани се удобно пред телевизора и се опита да се разсее с някакъв стар игрален филм.

Към десет часа се позвъни на вратата. Отвън стоеше Иън Мак Рей с голяма кафява книжна кесия покупки в ръка и с широка усмивка на уста.

— Здравей!

— Какво търсиш тук? — Грейс притисна по-плътно халата си. Сърцето ѝ заби като лудо.

— Дойдох, за да отговоря на обажданията ти, милейди — той церемониално ѝ се поклони.

— Не съм ти се обаждала — искаше ѝ се да се скрие зад вратата.

— Но телефонният секретар ми предаде две съобщения от теб! Ти искаш да разговаряш с мен, а пък аз си търся някого, с когото да споделя питието си преди лягане. Моля те — настоя той, — донесъл съм нещо съвсем специално.

Грейс отстъпи колебливо встрани и го пусна да влезе.

— Можеш да влезеш за момент. Но само за малко. Не искам да говоря с теб. Мисля, че от второто ми обаждане би трябвало да ти е станало ясно.

— Тук има нещо съмнително! Това ми казва моят детективски нюх. В действителност ти си жадна и аз съм тук, за да ти поднеса един оригинален малинов „Мак Рей“ — Иън се промъкна покрай нея и се запъти направо към кухнята, като че ли беше чест гост в дома ѝ.

Грейс затвори вратата и побърза след него.

— Но не може така, вече е късно!

Без да я погледне, той разопакова продуктите и ги сложи на масата.

— Ще ти хареса! Обещавам ти! Трябват ми само белтъци на сняг и цедка.

Тя мълчаливо му донесе всичко, докато той събличаше сакото си. Под него беше облечен в спортна риза с къси ръкави на сини райета.

— Имаш ли чаши за коняк?

Грейс му посочи кухненския шкаф на стената над хладилника, след това взе сакото му и го метна на облегалката на един стол във

всекидневната. Когато се върна, той тъкмо изцеждаше малините през цедката.

— Ммм, ако мога всяка седмица да намирам толкова пресни малини, никога повече не бих напуснал Калифорния — той грижливо запълни дъното на чашите с плодове.

— Ти май се чувстваш тук като у дома си — отбеляза Грейс и се облегна на рамката на вратата.

— Би могло да се каже — Иън й хвърли предизвикателен поглед и се засмя. — Но това не означава, че ще стоиш само отстрани и ще гледаш. Ела тук и залей малините със сока. През това време аз ще отворя шампанското.

— О, имаш нужда от моята помощ?!

С тихо изпукване Иън отвори бутилката и допълни машите с шампанско. След това ги взе, занесе ги във всекидневната и ги сложи на ниската масичка пред дивана. Запали една свещ и подаде чашата на Грейс. Намигвайки, вдигна наздравица.

— За нашето приятелство.

Усмихна й се топло, но изведнъж сянка премина по лицето му. Отново една от тези необясними промени в настроението му, които тя не можеше да определи. Но реши да не му задава въпроси. Не искаше да знае много за него, това беше твърде опасно. Връзката им трябваше да остане съвсем повърхностна.

— Прекрасно е! — тя седна на отдалечения край на дивана и със свободната си ръка загърна плътно халата пред гърдите си. Внезапно по цялото й тяло се разля приятна топлина. На шампанското ли се дължеше, или на присъствието на Иън?

Той погледна към деколтето й.

Това, с което си облечена отдолу, има същия цвят като коктейла — той седна до нея и постави чашата си на масата.

— Имаш право — Грейс приближи чашата до розовата материя, за да сравни цветовете. Изведнъж чашата се изплъзна от ръката й и се изля в скута й.

Иън веднага извади носна кърпа от джоба на панталона си и искаше да попие с нея мокрото място, но Грейс скочи и съблече мокрия халат. Едва когато той се свлече в краката й, тя осъзна, че отдолу е облечена само с нощницата. Две тънки презрамки

придържаха късата прозрачна дреха, която почти не скриваше гърдите ѝ заради дълбокото, общито с дантела деколте.

Трябваше да се преоблече възможно най-бързо. Но изглежда тялото ѝ вече не се подчиняваше. Стоеше напълно неподвижно, а ръцете му бяха толкова близо.

Те се гледаха един друг продължително.

Пламъкът на свещта хвърляше трепкаща светлина върху лицето му. Грейс не можеше да проговори. Мислеше си за целувките му и изтръпна. Очите му потъмняха.

Внезапно тя се озова в прегръдката му, плътно сгушена в него. Затвори очи и усети топлината на тялото му, докато той покриваше лицето ѝ с целувки. В прегръдката му се чувстваше толкова уютно, колкото отдавна не беше се чувствала.

Без всякаква съпротива се остави да я привлече на дивана. Ръцете му започнаха да я гаят нежно. Той внимателно зацелува шията ѝ, меката кожа между гърдите ѝ.

Грейс отметна глава назад и се остави на ласките му. В следващия момент обви ръце около врата му и се притисна по-плътно към него. Ръцете на Иън милваха голите ѝ рамене, след което свалиха презрамките на нощницата и я свлякоха надолу. Езикът му следваше очертаванията на гърдите и се спря на зърната. Грейс усещаше топлите му ръце на хълбоците си, докато устните му се притискаха още по-плътно към гърдите ѝ.

Изгаряща от желание, тя се прилепи още по-плътно към него. Докосванията му събудиха у нея неподозирани чувства. Ръцете му галеха бедрата ѝ, после се спряха между тях.

Грейс отвори замаяна очи и тутакси я връхлетя мисълта, какво щеше да се случи, ако не го спре. С приглушен вик го отблъсна от себе си.

— О, господи! — извика тя. — Толкова съжалявам! — невярващо тръсна глава. — Толкова съжалявам! — гласът ѝ изневери и сълзите рукнаха от очите ѝ. — Не го исках!

— Скъпа моя! Грейс! — Иън клекна пред нея и обви с ръце трясещото ѝ се тяло. Гласът му прозвуча несигурно. — Не си направила нищо, което би могло да ти причини болка.

— Напротив! Точно обратното! Не мога да се любя с теб, Иън. Не можеш ли да разбереш най-сетне?!

— Ние сме създадени да бъдем не само приятели. Това е, което аз разбирам.

— Аз съм омъжена! Аз съм омъжена жена! — изтръгна се от устата ѝ.

Иън отпусна ръце и я наблюдаваше мълчаливо. След това я дръпна към себе си с почти брутално движение. Лицето му беше разкривено от болка.

— Има ли нещо, което не знам? — попита той с дрезгав глас.

— Аз... — Грейс се беше върнала в реалността — в болезнената реалност с всичките ограничения, които сама си беше наложила. Постепенно съзнанието ѝ се проясняваше. — Аз... искам да кажа, вече не съм омъжена. Брус е мъртъв.

— Но ти все още се чувстваш негова жена — установи тихо Иън. — Вярно ли е?

Тя успя само да кимне.

— С това не мога да се справя — промълви той. — Не искам да се промъквам между теб и спомените ти. Много бих искал да ги заместя с нови, но само когато ти самата пожелаеш. Само тогава, когато няма да страдаш от това.

Грейс го погледна и видя страстта в очите му. Той явно знаеше какво значи да си наранен. Не искаше да ѝ причинява още болка.

Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Тя скри лицето си с ръце и хълцайки се отпусна на дивана. Иън повдигна халата ѝ от земята и нежно я загърна. За момент остана в същото положение, само тънката материя делеше пръстите му от голото ѝ тяло. Като че ли се сбогуваше с него.

— Лека нощ.

През мокрите си от сълзи мигли Грейс погледна към него. Цялото ѝ тяло трепереше.

Той тръгна към вратата и пътъм си взе сакото.

— Забрави за случилото се. Всичко беше само хубав сън.

Вратата се затвори след него и Грейс, ридаейки на глас, плътно се обви с халата си. Защо този сън трябваше да се превръща в кошмар?!

VI

Кафето върху бюрото на Грейс бавно изстиваше пред нея беше разтворен „Уолстрийт джърнъл“ и тя за трети път вече четеше една и съща статия, без да разбира смисъла ѝ. Върху печатните страници отново и отново изплуваше лицето на Иън.

Беше изминала една седмица от случката в апартамента ѝ, но Грейс не преставаше да мисли за него. Всеки ден, когато борсата затваряше, се улавяше как поглежда към вратата в очакване да се появи познатото лице. Когато се върнеше къщи, отново я преследваше същото това красиво лице и ѝ беше невъзможно да се концентрира върху нищо.

По цели нощи се мятеше в леглото и размишляваше за тяхната връзка. Защо той я привличаше повече от всеки друг мъж преди него? Никога Брус не беше събуждал у нея такива чувства. Тя беше обичала Брус и беше щастлива с него, но никога през годините на съвместния им живот не беше се сблъсквала с толкова силна страст.

Грейс отпи от кафето си и установи, че е почти ледено. Излезе от малкия си кабинет и забърза към кафенето.

Докато пълнеше чашата си с топло ароматно кафе, до кафе машината се изправи Боб Грант.

— Добро утро, Грейс. Да не би да разполагаш с тайни източници на информация, или клиентите ти инвестират повече от обикновено? Твоето седмично извънредно възнаграждение се е повишило. През този месец си на първо място.

— Фактически имам няколко нови клиенти, но мисля, че се дължи на големите вложения на Фрейзърови.

— В какво инвестират в момента старите дами?

Грейс си помисли за покупката на акциите от „Стандарт Ойл“, но най-вече за продажбата на акциите от „Фърст Континентал“, и изведнъж се почувства виновна. Не трябваше да допуска тази рискована игра.

— Какво има? — Боб леко докосна ръката ѝ. — Изглеждаш толкова загрижена?!

— О, няма нищо — отговори тя. — Понякога се притеснявам за моите клиенти. Бих искала всички да имат успех.

— Това си го пожелаваме и ние. Но погледни реално на нещата. Никой не печели постоянно, а хората, които го твърдят, или лъжат, или са глупаци...

— Знам това, но... не сме ли задължени да предпазваме клиентите си от съдбоносни грешки?

— Хубаво би било, ако можехме! Но не ти ли е правило впечатление, че понякога на нашите клиенти им доставя удоволствие да пренебрегват съветите ни? — Боб разбърка кафето си.

— Какво всъщност знаеш за „Питърс Технолъджи“? — попита внезапно Грейс.

— Онова, за което ти ме осведоми. Ти написа превъзходен доклад за тази компания. Защо би трябвало да знам нещо повече от теб?

— А чувал ли си някои слухове за смяна на ръководството? — тя се опита гласът ѝ да прозвучи неутрално и делово.

Боб се вгледа замислено пред себе си.

— Не... нищо подобно.

— Аз самата също не съм, но през последните седмици не съм се занимавала по-обстойно с тази компания — Грейс се питаше дали да не разкаже всичко на Боб.

— Е, да, Карл Ричардсън се оттегли. Той беше в ръководството, но хората постоянно сменят работата си. Доколкото зная, в оставката му няма нищо необичайно.

Името някак си ѝ се стори познато, но не можеше да си спомни във връзка с какво го беше чувала. Вероятно го беше прочела във вестника.

Грейс благодари на Боб за съвета и се върна обратно в бюрото си.

Изведнъж нещо я подтикна да прегледа картотеката на клиентите си. Логично погледнато, за това нямаше особена причина, но въпреки това прерови картотеката и откри Карл Ричардсън на буквата Р.

Обезпокоена, сложи документите на писалището си и прочете вписванията. Първият договор беше подписан от Брус. Това обясняваше факта, защо не успя веднага да се сети за името.

За нейно голямо учудване от документите не ставаше ясно мястото на Ричардсън като член на управителния съвет на „Питърс Технолъджи“.

Грейс недоверчиво се зае да изследва формулярите от трансакциите. Най-първите бяха от преди пет години и възлизаха на скромни суми. Следваше период на застои, след което от преди една година се появяваше редица от покупки и продажби в значителни размери. Някои от тях бяха акции на „Питърс Технолъджи“.

Като по нечие внушение Грейс взе слушалката и набра номера на компанията.

— Бих искала да говоря с Карл Ричардсън, моля!

— Съжалявам, мистър Ричардсън вече не работи тук — отвърна телефонистката.

— Разбирам, но все пак той беше в... — Грейс се остави напълно на интуицията си — счетоводния отдел, нали?

— Да. Бихте ли желала да говорите с някой друг от отдела?

— Не. Много благодаря.

Грейс затвори телефона, но не успя да преосмисли докрай тази информация. Внезапно в кабинета ѝ влезе Иън. Сърцето ѝ като че ли спря да бие. Врълетяха я спомените от последната им среща.

— Иън?! — тя се опитваше да се овладее и да прикрие объркването си.

— Добро утро — усмивката му беше приятелска и открита, а очите му блестяха топло. — Изглеждаш чудесно! Зеленото ти отива.

Грейс неволно погледна, бледозеления си ленен костюм.

— Благодаря! — гласът ѝ прозвуча твърде високо в собствените ѝ уши. Защо той отново я смущаваше?

Тя се опита да отхвърли обърканите си чувства и си спомни за своето обаждане преди малко.

— Добре е, че си тук.

Лицето на Иън се проясни. Той протегна ръка и нежно я постави върху нейната.

— Това е повече, отколкото смея да се надявам.

Тя колебливо издърпа ръката си.

— Става въпрос за чисто служебни дела.

Усмивката му угасна и той сви рамене.

— Между нас винаги е или чисто служебно, или чисто приятелски.

Грейс се изчерви.

— Искам да говоря с теб за „Питърс Технолъджи“.

— Какво още има да се обсъжда? Аз анулирах сделката, край — той седна и изпъна краката си напред.

— Преди една седмица ти ми съобщи за опит за смяна на ръководството.

Погледът му стана бдителен.

— Това е минала работа.

— Никога не е имало нищо подобно — каза остро тя. — Имало е вътрешен скандал и Карл Ричардсън се е оттеглил — тя се облегна назад и изчака да види каква ще е неговата реакция.

Той колебливо подбираше думите си.

— Една оставка не е нещо необичайно. Не е имало никакъв скандал.

— Може би не — Грейс отново се наведе напред. — Но не вярвам, че е била замисляна смяна на ръководството. Това просто е било слух, който е целял да повлияе на курса на акциите! Мисля, че някой добре е платил за оставката на Ричардсън. Искам да знам, кой е бил този някой? Ти ли?

Погледът на Иън стана твърд. Известно време той я гледа втренчено.

— Всъщност не трябваше да ти разказвам за това — започна той. — Но мислех, че мога да ти се доверя.

— Да ми се довериш? Не искам да бъда въвличана в никакви нелегални афери!

Той се засмя.

— Разбира се, че не. Аз също играя съвсем малка роля в този случай.

— Колко малка? — любопитството ѝ се събуди.

— Е, добре. Ще ти обясня. Ти знаеш, че Питърс ми е приятел от студентството.

— Да, разказвал си ми за това.

— Така, той знаеше, че съм прекарал много време на борсата, затова преди няколко месеца ми се обади по повод на един проблем.

— Какъв проблем?

— Подозираше, че някой разпространява вътрешна информация, и ме помоли за помощ.

— Какво би могъл да предприемеш ти от Ню Йорк? Та ти си отскоро в Сан Франциско!

— Правилно. За да бъда честен, бих казал, че в крайна сметка аз не свърших кой знае колко. Обясних му в какво трябва да внимава. Той последва моите съвети, откри предателя и му нареди да се оттегли.

— А защо тогава все още се държиш толкова тайнствено, след като всичко е приключило?

— Макар Ричардсън да е напуснал, все още е опасно да обвиняваш някого. Заради клевета някой може да бъде даден под съд.

— Но ако Куентин Питърс има доказателства...

— Точно това е въпросът. Не знам какви са неговите доказателства. Пресата потули всичко. Предполагам, че той не може да докаже толкова, колкото би му се искало.

Изведнъж Грейс почувства дълбоко облекчение. Едва сега осъзна колко голям беше страхът ѝ, че Иън би могъл да е заплетен в някакви нелегални афери. Напрежението ѝ спадна и тя се усмихна.

— Компанията на Питърс в момента е в сигурни ръце — той помълча малко, след това продължи. — За разлика от мен.

— Какво искаш да кажеш? Ти не се намираш в опасност, нали?

— Не, като изключим това, че съм нещастен заради една известна червенокоса дама, която ми причинява безсънни нощи и на всичкото отгоре ме обвинява в злоупотреба с вътрешна информация.

Грейс виновно се изчерви.

— Съжалявам — отговори тя. — Наистина едва днес се сблъсках с името Ричардсън и останах с впечатлението, че по някакъв начин и ти си замесен в тази работа. Затова се нахвърлих така върху теб.

— Би трябвало по-рано да ти обясня всичко, но тогава не те познавах достатъчно — гласът му беше дълбок и вибриращ. — Знам, че не тук е мястото и времето за това, но искам да знаеш, че напълно разбирам какво се случи онази вечер — Иън се наведе много близо към Грейс и тя откри няколко бели косъма по слепоочията му.

— Моля те! Толкова се срамувам.

— Нямах причина за това.

Тя отново си спомни за докосванията на ръцете му по голото си тяло и за страстните му целувки.

— Не искам да говоря повече по този въпрос — докато отчаяно търсеше някоя друга безобидна тема за разговор, телефонът звънна. За няколко минути Грейс беше заета с един клиент. Когато отново се обърна към Иън, лицето му беше придобило делово изражение. — Не бих искал да отнемам повече от ценното ти време.

— Вече всичко е наред — ако не трябваше да говори за онази нощ, то той не трябваше непременно да си тръгва. — Още повече, ти нали също си ми клиент? — тя извади един лист хартия. — Искаше да знаеш нещо повече за „Фърст Континентал“. Ето, това, тук е събрано от нашия отдел за проучване.

Той грижливо сгъна листа и го сложи в портфейла си.

— Благодаря! А какво е твоето лично мнение за компанията?

Тя смутено огледа ръцете си. Освен обичайната информация можеше да му предложи съвсем малко, тъй като мисълта за този мъж постоянно я отклоняваше от работата ѝ. Не ѝ беше останало време да се занимае по-обстойно с тази компания.

— Страхувам се, че не бих могла да ти кажа нещо повече от това, което е проучил нашият отдел — отговори тя сковано. — Искаш ли още днес да купуваш акции на „Фърст Континентал“?

За малко щеше да прибави „или да продаваш?“ Дали изобщо знаеше, че лелите му продават ценните книжа на компанията без покритие? Трябваше ли да му го каже? Но тогава къде щеше да остане нейната лоялност?

— Не, днес не.

Грейс почувства леко разочарование. Не защото комисионата за днес ѝ се изплъзваше, не, но той ѝ беше съобщил, че ще инвестира голяма сума, а до момента се държеше като че ли малко резервирано към по-големи капиталовложения. Тя отново си спомни за разговора им на ферибота към Саусалито. Защо тогава толкова настойчиво разпитваше за отношението ѝ към парите? А как беше при него? Щеше ли да го засегне една финансова загуба толкова дълбоко, колкото някога нейния чичо?

Потънала в мисли, тя пропусна да чуе последните му думи.

— Извинявай. Какво каза?

— Кога ще ме посетиш в новия ми офис?

— Днес в никакъв случай — въпреки че гласът ѝ прозвуча напълно нормално, дълбоко в себе си почувства несигурност.

Колко хубаво би било още дълго да остане с него. Но същевременно знаеше, че това никак няма да е безопасно. Решително изтласка нахлулите в главата ѝ спомен ни за неговите ласки и му подаде ръка за довиждане. Без да каже нито дума повече, той си тръгна.

Телефонът звънна и Грейс вдигна слушалката. От една седмица не беше чувала гласа на Иън и пулсът ѝ се ускори, когато той се обади.

— Грейс, надявам се, че нямаш нищо запланувано за уикенда?

Разбира се, че нямаше. До неговото пристигане в града тя практически нямаше никакви социални контакти.

— Всъщност... не — тя се поколеба.

— Чудесно — извика той радостно. — Разказаха ми за едно чудесно местенце на полуострова, където може да се плува и да се кара платноходка. Можеш ли да управляваш сърф?

— Преди години съм опитвала веднъж или два пъти.

— Великолепно! Значи ще дойдеш с мен?

В действителност Грейс не би могла да жадува нещо по-силно от това да бъде с него. Все едно как щяха да прекарат времето.

— Е, добре — гласът ѝ прозвуча непринудено, въпреки че въобще не беше очаквала да го види пак.

— Утре сутринта ще мина да те взема към осем часа. Вземи си бански и нещо по-топло за вечерта. Ще взема одеяло. До скоро.

Грейс бавно постави слушалката на мястото ѝ. Даже и да отидеше утре с него, все още, не беше сигурна какво всъщност искаше. Не можеше да отрече, че вътре в нея едно тихо гласче започна да ѝ нашепва, че може би в нейния живот се бе появило отново място за любовна връзка.

Следобед се срещна на чай с Дора и Лаура Фрейзър. Наслаждаваше се на компанията на двете чудати, стари дами, които биха могли да ѝ бъдат баби. Цял половин час се опитваше да убеди сестрите да анулират рискованата си операция. Да се продават акции без покритие можеше да се окаже съдбоносно. Но и двете бяха непреклонни.

— Но, мила моя — протестира Дора — курсът вече падна.

— Това означава, че сме на правилен път — допълни Лаура. — Освен това се допитахме до нашия борсов наръчник. В книгата има нещо написано за цикличността на борсата...

— Понякога сте като нашия племенник — прекъсна я Дора. — Той също не ни се доверява, защото сме малко поостарели. Но ние вече играехме на борсата, когато той още не беше роден.

Грейс ги слушаше внимателно и се надяваше, че ще ѝ разкажат нещо повече за Иън.

— Но по това време вие не сте живеели заедно? — попита тя.

— Не, ние бяхме на запад. Бостън беше твърде скучен за нас — отговори Лаура.

— Но поддържахме връзка — допълни Дора. — Винаги знаехме какво става с Иън. Всъщност в нашето семейство нямаше много малки деца.

— Изпращахме му подарък за всеки рожден ден. Той е роден на същия ден като нас. А също и за всяка Коледа.

— Иън ни пишеше често. Помогнахме му също и да намери първата си работа.

Грейс изненадано повдигна вежди. Иън не правеше впечатление на човек, който има нужда от помощ.

— Един приятел на баща ни обучаваше интелигентни млади хора и Иън отиде при него, но...

— ... само за кратко време. Заради Дарлийн напусна и отиде в Ню Йорк.

— Тя не гледаше с добро око на това, че той трябваше да работи за приятел на баща ни...

— За кого работеше той? — любопитства Грейс.

— За Пинкертон.

— За Пинкертон? Това не беше ли детективска агенция?

— Точно така! — кръглото розово лице на Лаура сияеше — Иън беше частен детектив!

VII

Грейс и Иън пътуваха с неговата червена спортна кола към полуострова. След разкритията на старите дами във връзка с миналото му на нея по-скоро ѝ се искаше да откаже уговорката. Иън беше работил като частен детектив! Това беше удар за нея. Защо не ѝ беше разказал за това? През цялото време беше чувствала, че го обгражда някаква тайнственост. Но след като размисли, промени намерението си. Щеше да отиде, както се бяха уговорили, и нямаше да му отправя прибързани упреци.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Давам долар за това, което мислиш в момента — проговори пръв той.

— Аз мисля в други мащаби, по-точно за милиони долари.

Иън се засмя и ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Когато пътувахме към Саусалито преди няколко седмици, ти ме попита за отношението ми към парите. Сега е мой ред. Какво би направил заради тях?

— Всъщност и за мен парите не са толкова важни — отговори бързо той.

— Може би защото винаги ги имаш?

— Не, не е затова — той помълча известно време. — Моите лели винаги са имали много пари, но родителите ми спадаха към средната класа. По време на следването си аз трябваше да печеля пари и това невинаги беше лесно.

— Но след като си пропътувал Европа...

— По-скоро бих казал, че съм я минал в галоп. След това се върнах, ожених се за Дарлийн и заминах с нея в Ню Йорк.

— Почакай малко. Не пропускаш ли няколко години? — докато погледът му беше насочен към платното, тя наблюдаваше профила му.

— Не знаех, че очакваш да ти разкажа изчерпателно целия си живот. Честна казано, годините между тези два периода бяха доста безрезултатни.

— След твоето пътешествие до Европа не си се върнал веднага в Ню Йорк.

— Запознах се с Дарлийн и се оженихме.

— И какво си правил тогава?

— О! — Иън млъкна.

Щеше ли да й разкаже истината? Грейс чакаше напрегнато отговора му.

— Работих за едно детективско бюро.

Грейс си отдъхна:

— Но в Ню Йорк си приключил с това?

— Да. Отдавна исках да се занимавам с журналистика и направих няколко слаби опита в тази насока. По едно време дори се озовах в „Уолстрийт джърнъл“, където получих една мършава работа. След това попаднах в плен на борсовия пазар. Това е всичко! — съдейки по тона му, той смяташе темата за изчерпана.

— Беше ли добър детектив?

— Да, така мисля. Тази професия не е толкова напрегната, колкото винаги я представят по филмите. Защо питаш?

— Само се питам, защо не си останал да работиш като такъв?

— Защото интересите ми бяха съвсем други.

— Това означава, че оттогава не си работил като детектив?

Иън сбърчи чело.

— Накъде всъщност биеш? Защо най-сетне не зададеш въпроса си направо?

Грейс преглътна.

— Ти сега не работиш като детектив, нали?

— Не — той я погледна остро. — За това ли се притесняваш? Толкова ли ужасно би било за теб?

— Не, докато не започнеш да ме шпионираш — думите й се изплъзнаха от устата, преди да успее да обмисли добре какво иска да каже.

Все пак Иън се засмя.

— Разбира се, че няма! — след това й хвърли открит, пълен с възхищение поглед. — Грейс, не съществува никаква скрита причина, поради която да желая близостта ти.

Малко по-късно той отклони колата от аутобана към мястото, където щяха да се установят. Слънцето ярко блестеше и във въздуха се

носеше мирис на пуканки и захарен памук. Явно в това закътано местенце откриваха годишния панаир. Шарени палатки, слънчеви чадъри и голяма човешка тълпа приковаха вниманието на Грейс и я отклониха от мистериозното минало на Иън.

— Така, сега малко да седнем и да си починем — предложи Иън, след като бяха карали сърф.

Занесоха плажните си чанти под едно голямо, сенчесто дърво. Иън извади своето синьо-зелено карирано одеяло и го постла.

— Ела тук, седни, смятам, че достатъчно се пече на слънцето.

Грейс се отпусна с благодарност върху одеялото. Тя обви с ръце коленете си и се загледа в шарените корабни платна и блестящата водна повърхност. Почти не обръщаше внимание на радостната врява около себе си. Мислите ѝ се въртяха около Иън. Щеше ли да се люби той тази нощ с нея?

И двамата бяха потънали в собствените си мисли и между тях се възцари приятна тишина. Най-сетне Грейс забеляза, че той я наблюдава от дълго време.

— Нещо не е наред с ушите ми ли? — пошегува се тя.

Иън се усмихна, след това сбърчи чело.

— Струва ми се, че това ухо тук не е както трябва.

Наведе се напред и погали с език ухото ѝ. Грейс изтръпна от удоволствие. Бързо обърна глава и го погледна с престолено възмущение.

— Хей, остави на мира ушите ми!

— Ммм, те просто са създадени за хапане — промърмори той. — Както и всичко друго по тебе.

Грейс усети, че се изчервява.

— Искам да те докосвам тук — промълви той и показалецът му нежно погали голото ѝ бедро.

Тя не помръдна. Отново си спомни за онази нощ, в която ръцете му бяха милвали тялото ѝ и бяха събудили в нея неописуема възбуда.

Този мъж я довеждаше до такова състояние, че за известно време забравяше Брус и напълно се отдаваше на сладостните усещания, които предизвикваха у нея ловките му пръсти. Наслаждаваше се на докосванията на Иън с непознато за нея удоволствие.

Изведнъж пръстите му станаха по-настойчиви. Грейс повдигна глава и видя горещото желание в очите му. Тя също чувстваше как

тялото ѝ реагира възбудено.

Но дали можеше да си позволи тези чувства, само защото тук беше обградена от. Няколкостотин човека и се чувстваше сигурна? На плажа не би могло да ѝ се случи нищо.

Смутена се остави на все по-настоятелните му ласки. Но внезапно той се отдръпна от нея, седна и дишайки тежко, отстрани косата си от челото.

Грейс се изгърколи от одеялото и легна на тревата. Слънцето прежуряше от безоблачното синьо небе и Грейс затвори очи от силната светлина. При всяко поемане на дъх едрите ѝ гърди се вдигаха и спускаха развълнувано.

Отстрани до себе си усещаше топлината на тялото му. Той легна до нея и я целуна леко по рамото. Грейс отвори очи, повдигна се и се подпря на лакът. Наблюдаваше мускулестото силно тяло и добре почернялата му от слънцето кожа.

След това игриво го бутна встрани и скочи.

— Банският ми е почти сух, мисля, че вече мога да се преоблека. Ще отидем ли след това на панаира?

— Ако настояваш... — Иън стана колебливо, сгъна одеялото и го пхна в черна найлонова торба.

— Ще се срещнем след десет минути.

Те се разходиха между бараките и многото сергии. Иън беше хванал Грейс леко за лакътя и умело си пробиваше път сред тълпата. Освен маслените картини, акварелите и графиките се предлагаха и огледала в дървени рамки, детско облекло, ръчно изработена керамика и глинени съдове, собственоръчно изработени украшения и пъстри ветропоказатели.

Иън се насочи към един определен щанд, откъдето купи дълъг, ръчно изрисуван копринен шал в прекрасни цветове. Той го обви около шията на Грейс и завърза краищата му в хлабав възел.

— Така — осведоми я той. — Сега ми принадлежиш. Понечи да я поведе нататък, но тя стоеше като закована.

Какво каза той току-що? А тя искаше ли да му принадлежи?

— Ако беше толкова лесно — изтръгна се най-после от устата ѝ.

Той пристъпи към нея, повдигна с ръка брадичката ѝ така, че да можеше да я погледне в очите:

— Всъщност много добре знаеш, че искам да ми принадлежиш.

Грейс усещаше учестеното биене на сърцето си, но се чувстваше твърде объркана, за да му даде някакъв отговор.

Продължиха нататък и стигнаха до няколко стрелбища. На едно от тях Иън опита късмета си и спечели голямо плюшено мече. Сияещ от радост, той го подари на Грейс.

Прегърнала здраво с две ръце своето съкровище, Грейс намери свободно място под едно дърво, докато Иън забърза в противоположна посока, за да купи печено пиле, варена царевица и чеснов хляб за пикника, който щяха да си устроят. Грейс извади отново одеялото и го постла на тревата. Изведнъж видя, че от чантата на Иън падна още нещо. Беше малък магнетофон. Грейс се втренчи смаяно в малкия черен предмет. Защо му беше необходим магнетофон? Но преди да успее да размишлява повече върху това, той се върна и тя скришом го прибра обратно в чантата.

— Ако се нахраним по-бързо, ще успеем за фойерверките — отбеляза Иън и се отпусна до нея.

По време на закуската Грейс сдържаше любопитството си, но покъсно, докато чакаха да започнат фойерверките, насочи разговора към предишната тема.

— Значи си работил за детективско бюро?

— Ах, Грейс, това е скучна история — Иън въздъхна.

— Но аз бих искала да чуя нещо повече по този въпрос.

— Добре тогава. Преместихме се в Ню Йорк и аз започнах работа във вестника — за момент той затвори очи, като че ли по този начин би могъл да си спомни по-добре миналото. — Нямахме много пари. Дарлийн ходеше от агенция на агенция и понякога намираше работа като модел. От моята заплата можехме да си платим само наема. В свободното си време започнах да изучавам курсовете на борсата — той млъкна за момент, но Грейс му кимна насърчително. — И това ме интересува много. Скоро вече четях „Уолстрийт джърнъл“ от първата до последната страница. И тогава аз самия започнах да инвестирам.

— Но тогава не си имал пари, нали?

— Лелите ми изпратиха за рождения ден доста солиден чек. Ние имаме рожден ден на една и съща дата и поради тази причина те никога не забравяха да ми правят подаръци.

— А ти?

— Разбира се, винаги си мислех за старите дами. Тогава можех да си позволя да им пращам само по някоя картичка със сърдечни пожелания.

— Твоят успех сигурно е облекчил живота на Дарлийн?

— По това време нашият брак отдавна беше разбит — гласът му звучеше хладно и безстрастно.

— О, съжалявам.

Йън махна с ръка.

— Дарлийн ме напусна много преди да започна да се издържам сам. Тя ме упрекуваше, че се страхувам от тежка работа и от това, да не си изцапам ръцете.

— Но това е доста тежко обвинение?!

— Нейната работа тогава беше изключително трудна. Посещаваше школа по актьорско майсторство, вземаше уроци по пеене — с една дума всичко, което би я придвижило напред.

— Но това не ѝ е давало никакво право да ти отправя упреци!

— Може би не. Но за нея то беше достатъчна причина да разруши връзката ни. Освен това получи малка роля в една пиеса на „Бродуей“ и завърза връзка с един актьор.

Грейс усети болезнената нотка в гласа му.

— А ти какво предприе срещу това? — попита тя.

— Нищо. Надявах се, че всичко ще приключи, когато свърши пиесата.

— И? Така ли беше?

— Не знам. Тя ме напусна преди това — гласът му почти не се чуваше.

— Тогава ли подаде молба за развод?

— Никой от двамата не можеше да си го позволи. А по-късно, когато вече имах малко пари, все още се надявах, че тя ще се върне при мен! Опитвах се да поддържам постоянно контакт с нея и посещавах представленията. През следващите пет години тя получаваше все повече и по-хубави роли.

— Но не се върна при теб?

„Тогава не бих могла, сега да съм с него“ — помисли си Грейс.

— Напротив — Йън вдигна ръка и я прекара по челото си. — Бях се преместил в по-голямо жилище и една нощ тя застана пред вратата ми с куфарите си. Бях толкова щастлив! Остана около седмица.

— Това не го разбирам?!

— Искаше да ѝ дам пари, за да финансирам поредния ѝ любовник, който нямаше такъв успех като нея, но въпреки това бил твърде горд, за да живее от нейните доходи. Явно не беше толкова горд, щом искаше да извлича полза от мен! — гласът му прозвуча горчиво. — На Дарлийн не ѝ костваше нищо да спи с мен като един вид отплата.

Грейс го гледаше няма, без да може да му каже нещо успокоително. Искаше ѝ се да го прегърне, за да облекчи болката му.

Внезапно той тръсна глава и се изправи.

— О, боже господи! Защо ти разказвам всичко това?! — гласът му се беше променил напълно. — Извинявай, Грейс. Оттогава измина много време и вече съм далеч от повечето неща. Дарлийн получи развод и малко пари и сега е добре. Никой не е имунизиран срещу грешки, а ние и двамата ги направихме.

На изток небето се беше оцветило в тъмнорозово, а на запад слънцето залезе с последен златен сноп светлина. Грейс отбягваше да погледне Иън в очите. Тя мълчаливо извади от чантата си пуловер и го наметна на раменете си. Иън докосна леко ръката ѝ, след това я стисна с обич. Изведнъж Грейс беше обзета от дълбока нежност към него.

Фойерверките започнаха с няколко единични ракети, последвани от няколко оръдейни салюта, които се превърнаха постепенно в каскада от блестящи цветни светлини.

Когато всичко свърши, Грейс взе чантата си и последва Иън към паркинга. След този чудесен ден се чувстваше малко изтощена, но много доволна.

Беше им нужно известно време, за да се измъкнат от малката, задръстена с коли местност през натовареното движение. Най-сетне се озоваха в апартамента на Грейс и Иън трябваше да ѝ пожелае лека нощ.

Той я привлече към себе си и я целуна нежно. Грейс усети, че иска от него много повече. Пусна мечето на земята, обви шията му с ръце и се сгуши тръпнеца в него.

Устните ѝ се разтвориха и отвърнаха страстно на целувката му.

Цялата трепереше от желание. Иън я притисна плътно към себе си и с дрезгав глас прошепна името ѝ. Тя усещаше топлината на тялото му и неговата възбуда.

Когато пръстите му се пъгнаха под тениската и погалиха гърдите ѝ, тя тихо изстена и се остави в ръцете му. Той я занесе в леглото.

Но тогава, докато той покриваше лицето и шията ѝ с целувки, тя се опомни. Лежеше с него на брачното си легло! На леглото, което беше делила с Брус! Неволно тялото ѝ се стегна и Иън, усетил нейната съпротива, веднага я пусна.

— Все някога ще си готова, Грейс — каза той спокойно с тих глас. — Знам, че е така. Ти ми принадлежиш!

Коприненото шалче, което ѝ беше подарил, беше още на врата ѝ. Иън го свали и го завърза на плюшеното мече.

— Пази го добре — помоли той плюшеното животно. Върни ѝ го отново, едва когато тя наистина ме пожелае! — след това се обърна отново към Грейс. — Това не е обвързване, Грейс. Това е само символ на любовта, която ще ни ръководи. Където и да сме, каквото и да правим, между нас съществува невидима връзка, която никога не ще бъде прекъсната.

Той я целуна още веднъж нежно по косата, след това се обърна и си тръгна.

VIII

Грейс вдигна телефонната слушалка и набра номера на дамите Фрейзър. С голямо удоволствие би поговорила с тях за техния племенник, но не това бе причината за днешното ѝ обаждане.

— Тук е Дора Фрейзър.

— Грейс Кембъл. Обаждам се във връзка с вашата опционна сделка — Грейс разлисти документите на бюрото си. — Искан да ви попитам дали не бихте желали да се откажете. Курсът е спаднал с повече от 10%.

— Благодаря за загрижеността, мила моя, но ние оставаме в сделката.

— Напълно ли сте сигурни?

— Да, и още веднъж много благодаря!

— Мис Фрейзър — успя да каже Грейс, преди старата дама да затвори — едно толкова голямо спадане на курса в повечето случаи означава, че с компанията нещо не е наред.

— Да, мила моя, чула ли сте нещо, което ние трябва непременно да знаем? Носят ли се някакви слухове?

— Всъщност — не.

— Тогава оставяме нещата както са си. Освен това, скъпа моя, скоро отново ще ви се обадим, за да се уговорим да обядваме заедно. Тогава бихме могли да поговорим повече за тази сделка. Така е по-удобно, отколкото по телефона, не намирате ли?

— Мис Фрейзър, не бихте ли искали да си помислите още веднъж? Зная, че налице няма нищо конкретно, но моето предчувствие ми казва, че...

Старата дама вече беше затворила. Грейс чу само някакъв шум и връзката прекъсна.

— Какво си купувала за моите лели?

Грейс се обърна уплашено на стола си.

— Иън?!

Широките му рамене опъваха светлосинята копринена риза. Той влезе в малкото помещение, но не седна. Смръщил вежди се наведе над бюрото към Грейс:

— Какво става тук?

— Нищо — Грейс сведе глава. Какво правеше той тук? Колко беше чул от разговора ѝ? Беше обещала на лелите му, че ще запази строга дискретност, но ако все пак беше дочул последните ѝ изречения, щеше да допусне, че нещо не е наред.

— За мен няма никакво значение, ако загубя пари — продължи ледено той, — но няма да допусна да си играеш с капитала на две беззащитни, възрастни жени.

— Да си играя?! — Грейс стана разгневена. — Аз не „играя“ с никого и особено с твоите лели!

— Какво по дяволите правиш тогава, питам те още веднъж?

Грейс беше отворила уста за отговор, но след това бързо я затвори. Чувстваше се дълбоко наранена. „Това ли беше милият, нежен мъж от уикенда?“ Тя преглътна с усилие.

— Нямам право да ти давам информация за трансакциите на моите клиенти.

— При мен няма да минеш с този номер! Искам да знам какви акции си купила за тях и какъв е проблемът? — очите му святкаха гневно.

Грейс не го беше виждала в такова състояние от тяхната първа среща. Оттогава насетне, според нея той беше най-деликатният, най-очарователният мъж, когото някога беше познавала.

Но в никакъв случай нямаше да отстъпи! Изправи се, опъна раменете си и смело отвърна на погледа му:

— Ти можеш да си задаваш колкото искаш въпроси. Аз нямам намерение да злоупотребявам с доверието на сестрите Фрейзър.

— Все ми е едно! За мен грижите около благополучието на моите лели, стоят на преден план! Какво си купила за тях? Отговаряй?

— По-добре попитай тях! Аз нямам какво повече да кажа по този въпрос.

В продължение на няколко секунди той я фиксираше гневно.

„Ако сега се усмихнеш — мисли си Грейс, — ще се размекна“.

Но Иън не се усмихна. Вместо това се обърна на токовете си и закрачи гневно навън.

Остатъкът от деня и целия следващ ден Грейс прекара в това, да наблюдава спадането на курса на акциите на „Фърст Континентал“. Вършеше работата си като робот, а в мислите си беше постоянно при Иън и неговите смели лели.

Най-много я занимаваше мисълта какво всъщност вече беше мнението му за нея? Имаше чувството, че беше загубила много добър приятел. Внушаваше си, че никога не беше желала някаква по-сериозна връзка с него, но все пак това не уталожваше болката ѝ. Освен това знаеше, че това не е вярно.

В петък, малко преди да затворят борсата, Лаура Фрейзър ѝ позвъни и я помоли да приключи сделката с „Фърст Континентал“. Упълномощи я да купи обратно дяловете, които съвсем скоро преди това бяха продали. С облекчение и по-бързо от когато и да било Грейс изпълни това поръчение. Имаше усещането, че се беше освободила от петдесет килограмов товар и през целия оставащ следобед се чувстваше окрилена. Най-малкото, част от проблема ѝ беше решен и тя нямаше вече причина, поради която да отбягва Иън, въпреки че нямаше ни най-малка представа как би трябвало да се държи с него. Извади чантата си от писалището, напусна бюрото, обади се на рецепцията и навън махна на едно такси.

След няколко минути пристигна в бюрото на Иън. Асансьорът я заведе до петия етаж. Извървя краткия път през залата към номер 508, отвори вратата на кабинета и влезе вътре.

Иън седеше на едно модерно, черно хромирано писалище. Върху него имаше само един кочан с ордери и телефон, по който той тъкмо говореше. При появата ѝ скочи и ѝ махна да влезе, продължавайки разговора си.

Грейс огледа помещението. Тихо затвори вратата след себе си, но не влезе навътре. Пред бюрото имаше две кожени кресла, цветен фототапет красеше стената. В единия ъгъл имаше един-единствен шкаф за документи — лъскав, черен и нов. В стаята нямаше нищо друго.

Иън приключи разговора си, заобиколи бюрото и пристъпи към нея:

— Грейс, опитвах се да се свържа с теб. Толкова се радвам, че си тук!

Той хвана ръцете ѝ. Докосването му предизвика тръпки по гърба ѝ.

Тя колебливо се освободи, въпреки че не беше сигурна дали отношението ѝ към него беше възвърнало нормалното си състояние. Ако изобщо можеше да се нарече „нормално“.

— Бюрото ти ми харесва — установи тя. Мина край него и се запъти към прозореца, за да погледне оживеното движение долу по улицата.

— Не съм очаквал, че ще ме посетиш тук. Ако знаех...

— Щеше да разтребиш ли?

Той се засмя.

— Престани! Аз трябва да ти се извиня...

— Не е необходимо — прекъсна го Грейс. Тя внимателно подбираше думите си. Въпреки че сестрите Фрейзър бяха приключили рискованата трансакция, тя все пак нямаше право да го осведоми за нея. — Бих могла да разбера загрижеността ти към лелите...

— Аз говорих с тях. Те недвусмислено ми дадоха да разбера, че трябва да се грижа за моите собствени работи. Това трябваше и да направя още в началото! — Йън се усмихна с пълно съзнание за грешката си.

— Ситуацията... искам да кажа, сделката... днес беше сключена. При това възможно най-успешно.

Те се гледаха един друг в очите, после той пристъпи към нея.

— Всъщност, аз винаги съм знаел, че ти никога не би могла да ми навредиш.

Грейс се усмихна.

— Просто твоят темперамент е взел надмощие. Понякога и с мен е така.

Изведнъж в негово присъствие тя се почувства уютно и приятно. Радваше се, че беше дошла тук и недоразуменията между тях бяха изгладени.

— Точно така и трябва да бъде — Йън се приближи още поплътно към нея и докосна леко раменете ѝ. През фината материя на роклята Грейс усещаше топлината на ръцете му. — Имам нужда от приятелка, която да е също толкова пламенна като мен, за да ме държи под контрол.

„А сега по-добре би било да си вървя“ — помисли си Грейс. Но вместо това леко се облегна на него.

Ръцете му прихванаха лактите ѝ, след това пропълзяха по гърба ѝ. Той бавно наведе глава и Грейс вдигна лицето си към него. Устата му леко докосна нейната. Иън нежно я целуна.

— Освободи ли се за останалата част от деня? — прошепна той, като продължаваше да я държи в прегръдката си. — Ще хапнем ли заедно?

— Ммм. С удоволствие! — бързото ѝ съгласие го изненада. Известно време я гледа невярващо, след което се усмихна широко:

— Великолепно! Но преди това трябва да проведем няколко телефонни разговора. Бъди добро момиче и през това време вземи колата ми от гаража, съгласна ли си? Това ще ни спести време — той ѝ подаде връзката с ключове.

— Къде точно е колата?

— Мисля, че на най-долното ниво, сектор Е.

— Добре тогава — Грейс се усмихна ѝ сложи ключовете в чантата си.

Иън я целуна набързо по челото.

— Веднага след това ще се срещнем навън.

Асансьорът пътува сякаш цяла вечност до подземния етаж. Грейс се забави доста, докато открие поршето в препълнения гараж. Въпреки това трябваше да чака Иън още известно време. Когато най-сетне се появи, тя почти се беше ядосала.

— Виновен съм, че се забавих толкова — но се усмихна толкова радостно, че на нея ѝ беше много трудно да повярва на думите му.

Иън изкара колата от гаража и я насочи през натовареното движение към централната част на града.

— Предлагам преди вечеря да пийнем по нещо в „Айрън Хорс“. Имаш ли нещо против? — преди Грейс да успее да отговори, той продължи. — Там сервират страхотно питие, наричат го „Брандана“. Ще ти хареса.

Когато вече седяха в оскъдно осветения бар и пред тях бяха сервирани коктейлите от банани, коняк и сметана, Иън отново се извини във връзка със спешен телефонен разговор и остави Грейс сама за около десет минути. Тя недоволно отпи от чашата си. Какво ставаше пак с него? Точно когато беше до него и му се доверяваше, той отново

се държеше толкова особено? Но когато се върна, изглеждаше толкова весел и жизнерадостен, че Грейс бързо забрави негодуванието си.

След аперитива тръгнаха със спортната кола на Иън към северната част на града. Преминавайки по моста „Голдън Гейт“, видяха как от водата се издигат гъсти влажни изпарения.

— Обичам Сан Франциско — Иън отклони погледа си от шосето и погледна Грейс. — Но трябва да признаеш, че тук лятото не е много топло.

— Нашият климат осигурява винаги свеж въздух. През септември и октомври рядко има мъгли. Тогава дори нощите са топли.

— Ще повярвам едва когато лично го преживея — отговори той. — От друга страна, за мен лично е по-добре през цялата година да може да се спи със завивка. Обичам студените нощи.

Грейс му хвърли недоверчив поглед и зачака продължението. То не я разочарова.

— Поне понякога — допълни той и се усмихна лукаво.

Малко след това Иън се отклони от магистралата и подкара колата по криволичещи тесни улички. Най-сетне спря пред ниска къща от червено дърво.

— Пристигнахме — съобщи той гордо.

— Мислех, че ще ходим някъде да вечеряме? Знаеш ли кой живее тук?

— Да. Аз!

Иън заобиколи колата и се насочи към мястото до шофьора, за да помогне на Грейс да слезе. Но тя не помръдна.

— Ти? — тя невярващо се втренчи в него.

Радост и разочарование се смесваха в израза на лицето ѝ. От една страна беше успокоително да знае, че Иън си е намерил постоянно жилище в околностите на града и няма скоро да напусне нейния свят. Съвсем неочаквано обаче в чувствата ѝ се прокрадна ревност, че той беше купил къщата, без предварително да я огледат заедно.

Все пак здравият ѝ разум взе връх над емоциите. Защо всъщност би трябвало да я попита за съвет? Та те не бяха женени, бяха само приятели. Той беше свободен да прави каквото си иска, без да е нужно нейното знание и одобрение.

— Но ти си много импулсивен! — усмихната каза тя.

— Покупката на такава къща съвсем не е незначителна инвестиция. Такова нещо не се прави в изблик на настроение!

— Знам, но не можех другояче. В действителност подписах договора за покупка едва преди няколко дни.

Грейс слезе от колата и го последва към входа. Широк навес предпазваше дебелия врата от червено, бразилско дърво. Иън отключи и отстъпи на Грейс да влезе първа.

Холът и просторната всекидневна още не бяха мебелирани. Всички стени бяха боядисани в бяло, без една, облицована в дърво стена с вградена мраморна камина. Дебели кремави килими заглушаваха стъпките им.

Иън хвана Грейс за ръка и я поведе през стаята.

— Трябва да видиш изгледа и да му се насладиш, преди мъглата да е станала по-гъста.

Той дръпна дългите до земята тежки завеси. Пред очите им се откри голяма тераса, откъдето се откриваше прекрасен изглед към залива на Сан Франциско, моста „Голдън Гейт“ и „Ейнджъл Айленд“. Иън отвори стъклената врата и те излязоха навън.

— Фантастично! — извика Грейс. — Изгубих ума и дума.

Той постави ръка на раменете ѝ и те останаха известно време така, наслаждавайки се на пейзажа и вдишваха мириса на цъфналото сливово дърво, растящо пред къщата.

— Чудесно е! Нищо чудно, че си купил къщата толкова набързо.

Някакъв невероятен покой завладя Грейс. Ръката на Иън се спусна надолу към хълбоците ѝ и остана да лежи там. Грейс усещаше топлината му през роклята си и стана неспокойна.

— Бих искала да разгледам цялата къща — тя се обърна бързо, върна се обратно във всекидневната и се насочи надясно, но Иън успя да я хване за ръка и я поведе по коридора наляво.

— Хайде да започнем оттук — предложи той. Влязоха направо в трапезарията, която също имаше врата към терасата с изглед към залива. За разлика от всекидневната тази стая беше обзаведена, макар и много пестеливо.

В средата имаше малка ниска масичка с черно лъскаво покритие. Върху нея бяха наредени бели чинии, жълти салфетки, блестящи сребърни прибори и кристални чаши. Във високите месингови свещници бяха поставени жълти свещи, а от всяка страна на масата, на

пода, имаше по една голяма възглавница в същия цвят. Грейс хвърли на Иън подозрителен поглед.

— Какво означава това?

— Вечеря, разбира се. Нали те поканих.

Той ѝ намигна и изчезна през една отворена врата в някаква друга стая.

— И ако не се лъжа, яденето вече е готово — извика оттам.

Грейс го последва в кухнята и видя как взема кошница с деликатеси от бюфета, разделящ кухнята на две. От едната страна, бяха електродомакинските уреди, а от другата — удобно кътче за закуска.

— Как можа да доставиш всичко това?! — попита тя учудено.

— По телефона — той вадеше кутии от кошницата. — За съжаление заради това трябваше да те пренебрегна за момент. Надявам се, че ми прощаваш?!

Грейс смутено сведе поглед. Беше ѝ се сторило, че той се държи с нея безцеремонно, а ето че беше искал само да я изненада.

— Чакай, ще ти помогна — тя подреди ястията върху един поднос, внимателно го внесе в трапезарията и го постави в средата на масата.

— Ако си събуеш обувките, ще ти е по-удобно — предложи Иън и я подкрепи, докато тя ги разкопчаваше. После я поведе към една от възглавниците, след което запали свещите.

Върху подноса имаше варен ориз, крехко говеждо месо със зелен грах, целина и лук в лютив сос, млади петлета с бадеми, огромни скариди в пикантен сос и патица с пресни зеленчуци.

— Ммм, обичам китайската кухня — отбеляза Грейс и си сипа голяма лъжица ориз. — Откъде ли би могъл да знаеш?

— Не знам, разбира се. Просто в момента ми хрумна. Спомни си, че ние по много неща си приличаме!

— Да — Грейс се усмихна. — И двамата имаме добър апетит.

След вечерята Иън отвори нова бутилка вино, а в това време Грейс разтреби масата.

— Ще измием ли набързо? — попита тя.

— Само прибери всичко в кошницата — отговори той. — Това е работа на фирмата, която доставя храната.

— Трябва да призная, че съм силно впечатлена от обслужването.

Иън пристъпи зад Грейс, постави ръце на талията ѝ и зарови лице в косите ѝ.

— Ако непременно държиш да си измокриш ръцете, можем да го уредим — гласът му беше като милувка, а топлият му дъх галеше слепоочията ѝ.

— Така ли? — попита тихо Грейс.

— Да. Навън има басейн. Искаш ли да го изпробваш?

Тя се обърна към него и повдигна лице:

— Но вече е късно, сигурно е студено?!

— Водата не е студена. Само ела.

Те взеха свещите, виното и чашите и тръгнаха през полутъмната къща. Иън отвори една плъзгаща се врата, водеща към тераса, която Грейс не бе видяла преди. Едно широко стъпало позволяваше достъпа до малка градина.

— Внимавай! — предупреди я Иън.

Слязоха надолу към голям кръгъл отвор с люк. Той отвори люка и пред тях се разкри дълбок, облицован с бразилско дърво басейн. Облаци пара се издигаха от бълбукащата топла вода. Грейс любопитно се наведе напред и погледна.

— Изглежда много примамливо, но нямам бански.

— Не се притеснявай. И аз нямам — той се засмя. Тонът му беше едновременно шеговит и съблазнителен.

Представата да се потопи гола във водата с Иън я възбуди. Само преди няколко седмици това би било немислимо, но сега беше повече от примамливо.

— Може ли да ни види някой?

— Как? Ние се намираме върху хълм. Следващата къща е много надалеч.

Грейс колебливо се отпусна върху широкото стъпало на басейна. Иън сложи чашите на земята и наля вино. С кръстосани крака той седна насреща ѝ върху дървената дъска.

— За виното и басейна! — Грейс повдигна чашата си.

— За басейна! — повтори тя и отпи голяма глътка.

Със свободната си ръка Иън погали бедрото ѝ и дръзко я плъзна нагоре. С другата допълни чашите. Грейс жадно отпи. Въпреки хладния нощен въздух на нея ѝ беше горещо. Дали това се дължеше на

топлината, издигаща се от бълбукащата вода, или на нежните ръце на Иън?

Той постави чашата си на земята и обгърна Грейс с две ръце, сърчно отвори ципа на роклята ѝ и я съблече през главата.

Грейс посегна към ризата на Иън и я извади от панталона му. Пръстите ѝ докоснаха кожата му и внезапно се почувства премаляла от желание.

Иън я привлече към себе си и страстно я целуна. След това прекъсна нежностите си за момент и се освободи от всичките си дрехи. Отново привлече Грейс към себе си. В прегръдката му тя се чувстваше неописуемо добре. Наведе глава и се сгуши в него.

Изведнъж всичко ѝ се стори много просто. Постави празната чаша на земята и обви с ръце тялото му. Докато ръцете му галеха голия ѝ гръб, тя плътно го притискаше към себе си.

— Скачай във водата — прошепна той в ухото ѝ.

Грейс установи, че някак си бе успял да свали бикините ѝ, и потрепери.

Топлата вода я накара за момент жадно да поеме въздух няколко пъти, но след като седна на дървената пейка, поставена в басейна, постепенно температурата стана поносима.

— Сърдечно добре дошла! — Иън се плъзна до нея. Те отново се целунаха. Топлата вода бълбукаше и издигаше пара. До Грейс ритмично пулсираше гореща водна струя. Иън се промуши между нея и водното течение. Със силните си ръце замилва тялото ѝ.

— Грейс, знаеш ли, че ме подлудяваш? — гласът му беше дрезгав.

Тя затвори очи и облегна глава на ръба на басейна. Водната пара обливаше лицето ѝ.

Иън прихвана с едната си ръка талията ѝ, а с другата галеше гърдите ѝ.

— Имаме толкова много да наваксваме — прошепна той и нежно я целуна.

Устните му бяха меки и топли. Тя се сгуши в него. Усецаше дългите му силни крака прилепени към тялото си и склони глава на широките му гърди. Непознато досега по сила желание я накара да потрепери.

Иън целуна страстно шията ѝ. След това устните му се впиха още по-силно в плътта ѝ. Грейс отметна глава назад, за да го остави с устни и език да изследва цялото ѝ тяло. Той обхвана с двете си ръце гърдите ѝ, докато езикът му си играеше със зърната им и ги накара да набъбнат. Грейс затвори очи и простена задавено. С треперещи пръсти милваше лицето му, след това пак го привлече плътно към себе си.

— Люби ме! — прошепна тя почти нечуто.

Иън за момент престана с ласките си и отново я пусна в топлата вода.

— Отвори си очите, Грейс! Наистина ли ме желаеш?!

Тя отвори очи и го погледна с копнеж.

— Да! Да!

Стенейки, той зарови лице в косите ѝ, след това я взе в прегръдката си и я целуна буйно и страстно. Грейс впи пръсти в раменете му и се вкопчи в него.

— Ние сме създадени един за друг, Грейс! — промърмори той, долепил лице до бузата ѝ. — Повярвай ми, ние сме един за друг!

Той обгърна с ръце ханша ѝ и е лекота я повдигна от водата, взе я на ръце и я понесе към къщата. Блъсна вратата на една стая, в която Грейс не беше влизала.

На светлия мек килим имаше черен футон^[1], върху който небрежно беше метната завивка от лама. Иън внимателно я положи върху нея. Извади от един гардероб огромна пухкава хавлия за баня и подсуши тялото ѝ, а след това и себе си. При вида на силното му бронзово тяло, дъхът на Грейс спря от възбуда. Тя протегна ръце към него, наведе се и се сгуши в обятията му.

— Грейс, любима моя! — устата му намери устните ѝ, а нежните му пръсти проследяваха всяка заобленост по тялото ѝ. Иън нежно погали меката кожа на корема, след това ръката му се плъзна между бедрата ѝ.

Грейс мятеше глава от една страна на друга и стенейки се притискаше към него. Никога през живота си не беше преживявала нещо подобно. Разбира се, беше се любила с Брус, но не можеше да става сравнение със страстта, която Иън събуждаше у нея.

Тя разтвори бедрата си и го привлече върху себе си. Иън силно изстена, след което проникна в нея.

Грейс почти се загуби в обятията му. За нея времето като че ли спря. Съществуваха само Иън и възбуждащия му ритъм, който ѝ откриваше все нови и нови страни на насладата. Дъхът ѝ излизаше на малки, отсечени тласъци. С тих вик тя достигна до връхната точка на екстаза едновременно с него.

[1] Футон — нисък подиум, който може да се използва за легло.
— Б.р. ↑

IX

Грейс се събуди от слънчевите лъчи, които играеха по лицето ѝ. Отвори очи и няколко секунди не можеше да осъзнае къде се намира. След това си спомни.

Къде беше Иън? Тя лежеше сама на големия матрак, а върху ѝ беше метната завивката. Грейс седна още сънena в леглото и се протегна. След това прокара пръсти през разпиляната си коса. Спомни си за изминалата нощ и усети как само при мисълта за това тялото ѝ реагира възбудено. Но къде беше Иън?

Ненадейно върху килима откри малка жълта бележчица. Тя я взе с любопитство. С едър, енергичен почерк в нея беше написано „Грейс, отивам да купя нещо за закуска. Ще се върна скоро. Следвай стрелките“.

Тя объркана се огледа в празната стая. Малко по-нататък, върху белия килим, откри друга бележка. Уви се със завивката и тръгна към нея. На нея имаше нарисувана стрелка и беше написано „Баня“.

Грейс тръгна в указаната посока и се озова в светла, обширна баня. До душа висяха дебели жълти хавлии, а върху мраморна поставка бяха оставени сапун, паста за зъби и нова неразпечатана четка за зъби.

Посягайки към сапуна, Грейс се натъкна на още една бележка „Когато си готова, иди в кухнята“.

Закачи завивката на закачалката на вратата и пусна душа. Десет минути по-късно напусна банята и облечена в жълта хавлия, последва стрелките в празната къща.

Завивайки по коридора към кухнята, видя Иън. Беше облечен в бели ленени панталони и риза в свеж цвят и тъкмо разопаковаше две големи книжни кесии.

Той я видя, усмихна се топло и тръгна към нея. Прегърна я безмълвно и нежно я целуна. Грейс обви с ръце тила му и се сгуши в него.

За момент той я пусна и посегна да развърже колана на хавлията. Но Грейс усети намерението му, изплъзна се от прегръдката му и се скри за по-сигурно зад преградната стена.

— Не бързай толкова — засмя се тя. — Хавлията ще получиш едва когато ми върнеш дрехите.

— Не зная как е с теб — отговори ѝ Иън намигвайки — но след студения душ сутринта отново съм луд по тебе! — той бавно се приближаваше към нея.

Грейс не обърна внимание на думите му.

— Вчера не пих кой знае колко, но не знам защо не мога да си спомня къде съм си оставила нещата.

— Разбира се, че сама няма да ги откриеш. Станах рано и закачих роклята ти в гардероба — в очите му трепна радостен блясък. — Като че ли мястото ѝ е точно там!

Присъствието на Иън я караше отново да се чувства слаба, така че се остави отново да я прегърне и целуне.

— Веднага се връщам — прошепна тя и изчезна в спалнята.

Облече се бързо и се върна обратно в кухнята.

— По-добре повече не се разхождай полугола из къщата преди закуска, за да не ме поставяш на изпитание — каза той, прекъсвайки отново заниманията си, за да я прегърне и целуне. — Все едно с какво си облечена — промърмори дрезгаво, — луд съм по тебе!

— Така! Така! — Грейс го отблъсна нежно от себе си. — Но не искаш ли преди това да приготвиш закуската? Гладна съм като вълк! На бележката беше написано, че ще, получа нещо за ядене?!

Иън сви рамене със съжаление и отново се зае с приготвянията си. Подреди върху масата пакет кафе, портокалов сок, шунка, брашно, яйца, мляко, масло, бурканче с мармалад от праскови и пудра захар.

— Ще направя палачинки — осведоми я той с момчешка усмивка и напълни две чаши с портокалов сок. След това подаде шунката на Грейс.

— Ето, отрежи си.

С едната си ръка тя посегна към нея, а с другата го погали по бедрото.

— Ако не престанеш веднага — предупреди я той дяволито — ще те отнеса в спалнята!

Тя колебливо отдръпна ръката си и започна да разопакова шунката. Иън въздъхна дълбоко и продължи заниманията си.

— Колко време още ще живееш тук без мебели и хранителни продукти? — попита Грейс, след като закусиха.

— Не много дълго. Къщата непременно има нужда от женска ръка. Ще ми помогнеш ли при обзавеждането?

Подсъзнанието ѝ подсказа, че навлизаха в опасен терен. Но пренебрегна предупреждението.

— С удоволствие!

След това се изправи и започна да прибира масата.

Но не стигна далеч. Тъкмо беше събрала чиниите, когато Иън се озова зад нея и ръцете му обвиха гърдите ѝ. Пръстите му започнаха да си играят със зърната им през тънката материя на роклята ѝ.

— Не мога да ти се наситя — промърмори той в косите ѝ.

— Може би имаш нужда от още десерт? — Грейс се притисна към него и усети възбудата му.

— Искам теб, Грейс! Не получих достатъчно от тебе!

— И с мен е същото — отвърна тя, обърна се и го целуна. Почувства как я обливат вълните на страстта. Устните ѝ се разтвориха и езикът на Иън проникна дълбоко в устата ѝ. Силните му ръце я повдигнаха и я занесоха в спалнята.

Пред футона той я пусна. Бързо се съблякоха и се отпуснаха на матрака. Иън лена върху нея. Тя тихо изстена и го прегърна, за да го притисне още по-плътно към себе си. При допира на силното му тяло зърната на гърдите ѝ набъбнаха от възбуда.

Иън затвори очи и положи глава на гърдите ѝ. След това леко ги засмука, докато Грейс си помисли, че ще полудее от наслада.

Докато ръцете му галеха бедрата ѝ, тя забиваше нокти в гърба му. Пръстите му продължаваха ласките си и Грейс почувства как се разтапя от удоволствие. Отметна глава назад и разтвори бедрата си. Цялото тяло я болеше от желание.

— Да — изпъшка тя и се притисна към него. — Да, да, да!

Най-сетне Иън навлезе дълбоко в нея. Грейс спря дъха си и обви с бедра хълбоците му, за да го притисне още по-близо към себе си. Той се движеше ритмично в нея и Грейс чувстваше как отново и отново я заливат вълните на неописуема наслада.

Много по-късно, щастливи и задоволени, се заеха да разтребят кухнята. Когато приключиха, отпътуваха към града, за да разгледат мебелните магазини. За тяхна изненада вкусът им беше почти еднакъв и съвсем скоро Иън се сдоби с диван, тапициран с черна кожа, две кресла към него, две масички и много кристални лампи.

— Така, а сега е наред трапезарията! — каза Иън.

— Това не е ли достатъчно за днес?

— А защо да не обзаведем веднага цялата къща?

— За един ден? — Грейс се засмя. — Мъжете са чудни купувачи. Те купуват, ръководени само от импулсите си.

— Не виждам защо и за какво трябва да чакам?

— Първо можеш да поразгледаш и другите магазини.

— Съжалявам, но тази идея не ми допада. Отново виждаш каква е разликата между мъжа и жената.

Грейс се изкиска.

— За нея знам отдавна — Иън я бутна леко встрани:

— Ти отново си мислиш само за едно нещо. Искам да кажа, разликата е в това, че жените пазаруват с удоволствие през целия си живот.

Грейс го погледна с престорена сериозност:

— Ти откри яйцето на Колумб, Иън. Никога нямаше да се сетя.

И двамата се засмяха от сърце. Иън благодари на продавача и напуснаха магазина.

— Щом като не искаш да търсим мебели за трапезарията, то поне бихме могли да се заемем със спалнята? Футона съм го купил само на първо време. Отдавна си мечтая за по-голямо и удобно легло. Какво мислиш за едно водно легло? Ще ти хареса ли?

Изведнъж Грейс почувства, че се приземява от седмото небе. Беше ѝ доставило удоволствие да избира мебели с Иън. Напомняше ѝ за игрите с кукли. Но изведнъж играта беше станала сериозна. Въпреки че вече беше се любила с него, струваше ѝ се твърде интимно да избират заедно мебелите за спалнята. Необяснимо защо, но я завладя чувството, че по този начин се задължава да спи с него на едно легло през останалата част от живота си. Струваше ѝ се, че за едно такова решение е твърде рано.

— По-добре да се приберем вкъщи — умолително каза тя.

Иън хвърли поглед на часовника си. С нищо не показва, че беше чул думите ѝ. Погледна я загрижено.

— Сигурно си гладна, любима?! Хайде да отидем да хапнем някъде?

Отправиха се към един обикновен ресторант, намиращ се на няколко преки от мебелния магазин. Докато се хранеха, Иън поднови темата за обзавеждането на къщата си.

— Чувствам се поласкана, че ме питаш за съвет — обясни Грейс. — Но за мен нещата протичат твърде бързо. Остави ми малко време да размисля.

— Щом настояваш...

— Ти си твърде импулсивен, Мак Рей! Първо купуваш къща, след това мебели — просто ей така! Не ми е приятна мисълта, че скачаш с мен в леглото в изблик на настроение.

— Това не е истина! — очите му меко искряха. — Даже и да правя това или онова просто защото така ми харесва, то съвсем не означава, че бързо се насищам на онова, което съм придобил. А що се отнася до теб — та аз те познавам повече от месец! Освен това ми се струва, че съм те познавал през целия си живот. За мен ти си от много голямо значение, Грейс!

Тя замислено дъвчеше парче ростбиф.

Защо я молеше да му помогне в избора на мебели имаше ли намерение да се жени за нея, или пък да живеят заедно? За това не беше готова, а може би никога нямаше и да бъде. Вече се беше омъжвала веднъж за друг мъж. Даже и да се беше любила с Иън, не можеше да си представи, че той би могъл да замести Брус. Беше се опитвала, възможно най-усърдно, да придаде на връзката им съвсем повърхностен характер. Защо Иън искаше да разруши всичко, настоявайки да задълбочат отношенията си?

— Разбирам те, но въпреки това се нуждая от малко време за размисъл.

— Не бихме ли могли да мислим заедно? Много ми се иска да прекараш с мен целия уикенд.

Представата, че би могла да прекара с Иън още цели два дни, ѝ се струваше твърде съблазнителна. Внезапно я завладя желанието да бъде отново в прегръдките му.

— Е, добре, нека бъде твоята воля — отговори Грейс. — Но първо трябва да се преоблека.

Иън се приведе сияещ към нея.

— Чудесно! Да забравим за мебелите! Вместо това ще ти купим нови дрехи — говорейки, той ставаше все по-оживен. — Нещо подходящо за вечеря в някой хубав ресторант...

— Невъзможно ми е да те оставя да ми купуваш дрехи...

— Един панталон и една блуза също — продължи той уверено. — Утре ще направим обиколка с велосипеди из „Голдън Гейт Парк“.

Всякакъв протест беше безсмислен. Грейс най-сетне се съгласи. Иън я заведе в малък луксозен бутик и ѝ купи тъмносин копринен костюм, един удобен, лек памучен панталон и тениска с голям щампиран Мики Маус. Тя захвърли гложещото я съмнение в най-закътаното местенце на съзнанието си. Щеше да мисли, след като мине уикенда.

След великолепна вечеря в малък френски ресторант се върнаха в къщата на Иън, изкъпаха се в басейна и се любиха върху футона. Стаята не ѝ се струваше вече толкова празна. Иън я изпълваше със своя ръст, жажда за живот и чувственост. Тя се наслаждаваше на всяка минута, прекарана с него, усещаше как чувствата ѝ се задълбочават.

През цялата нощ страстта им нямаше край. В бълбукащата вода на басейна Грейс стоеше в скута на Иън, милваше с гърди тялото му и усещаше как възбудата му нараства. Когато той не можеше вече да се сдържа, зави я в голяма хавлия, понесе я към къщата, сложи я да седне и внимателно подсуши тялото и.

Грейс обви с ръце тила му и се сгуши в мокрите му гърди.

— Но аз току-що те подсуших! — запротестира той. Изтри я отново и я целуна по челото.

Грейс не му отговори, а обви с крака хълбоците му и го привлече към себе си.

Иън зарови лицето си в косите ѝ, след това се претърколи на една страна и започна да я милва, като я докосваше съвсем леко по цялото тяло.

Останала без дъх, тя се изправи и на свой ред започна да го гали. Пръстите ѝ пробягнаха по тялото му и се насочиха към члена му.

Иън задиша пресекливо и започна да гали с език зърната ѝ, докато Грейс потрепери от удоволствие и изстена тихо. Той я обърна

по гръб и легна върху нея. Скоро отново заедно достигнаха връхната точка на най-висшето телесно щастие.

— Хей, поспаланке! — подразни я Иън, когато в неделя сутринта Грейс сънено мигаше срещу яркото слънце. Той беше вече облечен, стоеше надвесен над нея и ухаеше на сапун и шампоан.

— Въобще не съм усетила кога си станал — тя бавно се изправи.

— Ето. Облечи се. Днес ще закусваме някъде другаде. Не искам да ти дотягам с моите кулинарни.

Той ѝ хвърли панталона и тениската, след което я издърпа с две ръце от леглото. Взе я в прегръдките си и страстно я целуна. Смеейки се, Грейс се отскубна от него и посегна към дрехите си.

— По-добре да се облека! Ако продължаваме по този начин, ще затворят парка.

Тя погледна към панталона и тениската.

— Май си забравил нещо — отбеляза Грейс и се наведе над торбата с покупки, поставена на земята. — Трябва ми още нещо за отдолу.

— Можеш да си obuеш бикините от банския — предложи Иън. — Нямаш нужда от сутиен.

— Но под тениската аз винаги слагам сутиен!

— Моля те, този път не. Гърдите ти са толкова хубави, няма нужда да ги скриваш.

— Не така ми е неудобно...

— Много жени вече не носят сутиени и никой не забелязва това.

— Освен теб! — Грейс видя как погледът му шари по тялото ѝ и усети как се възбужда. Тя се обърна и бързо obu бикините и памучните си панталони. Но преди да успее да се наведе за тениската, Иън вече я беше взел, беше застанал зад нея и с едно-единствено движение я нахлузи през главата ѝ. След това отстъпи назад и започна да я наблюдава с възхищение. Зърната на гърдите ѝ ясно се очертаха под тънката памучна материя.

Грейс му се усмихна:

— Харесвам ли ти?

— Ммм. Така ми се иска отново да съблека всичко от тебе и още сега на място да те изнасиля.

Грейс постави ръце на хълбоците си и се засмя подигравателно:
— Обещания! Нищо повече от обещания!

Иън на секундата беше до нея, взе я в прегръдката си и я притисна възбудено към себе си.

— Не ме предизвиквай — промърмори той и я целуна буйно по устата.

Малко след това те отново лежаха върху футона и Иън нетърпеливо съблече тениската ѝ.

След като се бяха любили вечерта, Грейс дълго време не можа да се успокои. Тя лежеше тихо в прегръдките на Иън. Въздъхна дълбоко. Утре се връщаше в реалността — към работата си, към своя апартамент.

До себе си чуваше равномерното му дълбоко дишане. Едва когато почна да се развиелява, потъна в дълбок сън без сънища.

Събуди я гласът на Иън, който идваше като че ли съвсем отдалече.

— Добро утро, любима!

Грейс се сгуши в него и въздъхна.

— Добро утро.

— Беше заспала толкова дълбоко, че не можах да те събудя. Но доколкото знам, агенцията ви отваря по същото време, както и Нюйоркската борса.

— Колко е часът?

— Почти девет.

Тя уплашено скочи.

— Ясно ли ти е, че закъснявам за работа?

— Наистина се опитах да те събудя. Ти просто не ми обърна внимание, продължи да спиш. Надявам се, че няма да имаш неприятности заради това?

— Не, не е толкова лошо. Снощи не можах дълго да заспя. Да имаш случайно телефон?

— Случайно, да. В кухнята на плота.

— Ще звънна веднага в бюрото си и ще кажа, че съм на път за там.

Когато Грейс се върна отново в спалнята, Иън беше вече облечен.

— Така и така вече си закъсняла, ще пиеш ли кафе с мен?

— Да. Можеш да го свариш, докато взема душ.

Тя забърза към банята. Не след дълго, с обувки в ръце, се отправи към кухнята.

Мирисът на кафе я привлече като магнит. Докато прекосяваше безшумно трапезарията, чу Иън да говори по телефона.

— Никой не ми е казал нищо за днес сутринта. Мисля, че имам право на информация. Кога пристигнаха лентите? В събота? Е, това не съм го очаквал... да, всичко върви по вода... по-добре, отколкото предполагах. Добре. Не, държа някои козове в ръцете си. Е, добре. До скоро. Дочуване.

Грейс стоеше пред кухненската врата с разтуптяно сърце и не смееше да диша. Иън ѝ обърна гръб. Обувките се изплъзнаха от ръката и паднаха шумно на пода.

— Грейс! — той изненадано се обърна.

— Ти... ти... — гласът ѝ изневери и тя успя само да свие юмруци в безсилна ярост. Едва успя да си поеме въздух. — Аз ти се доверих, а ти...

— Грейс, какво чу?

— Всичко! Ти ме шпионираш! Отдавна те подозирах, но ти винаги успяваше да се изплъзнеш...

— Никога не съм те лъгал! — той се приближи към нея, но погледът ѝ го възпря.

— Например тези мистериозни истории около Куентин Питърс! Но ти винаги имаше готов отговор! — гласът ѝ беше рязък, но това не я интересуваше. Искаше ѝ се да креци високо, да го измеря с предмети или да издраска с нокти лицето му! Как можеше да ѝ причини това?!

— Грейс, ти въобще не ме слушаш!

— О, аз те слушах достатъчно дълго! Колко съм била глупава, да ти вярвам във всичко! А ти през цялото време си ме шпионирал!

— Не!

— Ти се държеше така, като че ли беше загрижен за мен, а вместо това...

— Грейс, успокой се най-сетне и ме остави да ти обясня!

Гърдите ѝ се повдигаха учестено и тя имаше чувството, че въздухът не ѝ стига.

— Е, добре! Започвай! Обясни ми всичко още веднъж! Че ще започна да се смея!

— Първо трябва да позвъня в Ню Йорк. Не знам дали мога да ти разкажа всичко...

— О, това е чудесна идея! — прекъсна го тя. — Много добре!

— Трябва да ми вярваш, Грейс. Не съм сторил нищо, което би могло да ти навреди.

— Отговори ми на един-единствен въпрос, Иън. Кажи ми истината само веднъж!

— Всичко, което пожелаеш.

— Шпионира ли ме?

Лицето му се изкриви от болка и той я погледна умолително.

Измина известно време, преди от устата му да се отрони едва-едва едно да.

На Грейс ѝ се струваше, че губи почва под краката си. Можеше да я излъже, но вместо това ѝ каза истината, която беше непоносима. Устните ѝ с усилие изговориха:

— Това е всичко, което исках да знам.

— Но нещата стоят много по-различно, отколкото си мислиш! Да, аз бях започнал да те разследвам. Трябваше да го направя! Но съвсем скоро ми стана ясно, че нямаш нищо общо със случая.

— Ти през цялото време си разигравал театър.

— Не, Грейс, това не е вярно! Още от пръв поглед се влюбих в теб. Обичам те!

— Колко лесно ти се удават лъжите! Но това е част от твоята работа, нали? Ти си борсов шпионин — тя премина забързано покрай него, вдигна телефона и си поръча такси.

Когато се обърна, Иън вече го нямаше. Грейс отиде в спалнята, събра нещата си и ги напъха в торбата за дрехи от бутика. След това се върна обратно в кухнята и obu обувките си, които все още лежах на земята. Отваряйки външната врата, за да излезе и да изчака таксито навън, чу как Иън пристъпи зад нея.

Гласът му звучеше тихо и отчаяно:

— Грейс, размисли пак. Повярвай ми, мога всичко да ти обясня. Имам нужда само от още малко време. Аз не работя сам по случая. Трябва да се придържам към указанията.

— Нямам нищо повече да ти казвам, както и не искам да чувам нищо от тебе — очите ѝ се напълниха със сълзи, но все пак успя да ги

задържи, докато влезе в таксито. Едва тогава се отдаде на отчаянието си и сълзите рiekнаха безпрепятствено по бузите ѝ.

Х

Небето беше яносиньо, а слънцето се отразяваше хилядократно в прозорците ѝ в стъклените фасади на къщите долу в града. За пръв път Грейс не се радваше на гледката, а изтриваше мокрите си от сълзи бузи. Тя беше се любила с Иън и неудържимо копнееше по него, но ужасната реалност беше унищожила красивия сън. Никакъв слънчев лъч не можеше да уталожил болката и отчаянието ѝ.

Шофьорът на таксито спря пред жилището ѝ и я изчака да се преоблече. След това я закара до работата ѝ.

Грейс мина забързано през портала, кимна леко на служителя и се запъти към бюрото си. Пъхна чантата в чекмеджето на писалището и с треперещи пръсти разгърна „Уолстрийт джърнъл“, който лежеше отгоре.

Заглавието на уводната статия веднага ѝ се наби в очите.

**„КОМИСИЯТА ЗА СИГУРНОСТ НА БОРСАТА РАЗСЛЕДВАШЕ НЕРЕДНОСТИ ПРИ
ТЪРГОВИЯТА С АКЦИИ НА «ФЪРСТ КОНТИНЕНТАЛ»!“**

Значи това беше, което Иън толкова упорито криеше от нея — а по пътя до града си бе представяла цяла дузина вероятности. Не беше го очаквала. Стомахът ѝ се сви болезнено.

На първа страница имаше и статия за „Фърст Континентал“.

„Съветът за сигурност подозира, че са били в ход манипулации с вътрешна информация, след като в петък курсът на акциите беше спаднал с още 5%.“

С ускорен пулс Грейс продължи да чете нататък, опитвайки се да си изясни какво би означавало това за не я и нейните клиенти.

Тя си мислеше за сестрите Фрейзър. За щастие двете стари дами бяха изкупили навреме акциите си обратно. Колко умно от тяхна страна! Разполагаха ли те с някаква вътрешна информация? И ако бе така, откъде идваше тя? Пред очите ѝ изплува образът на Иън. Разбира се! Само той можеше да им я даде!

Първоначално беше случаят с „Питърс Технолъджи“. Иън беше осведомен за пропаднал опит за изкупуване на контролния пакет акции. Как би могъл да знае всичко това без достъп до нелегални източници на информация? А може би точно Куентин Питърс му беше предоставил тази информация? Все пак двамата бяха стари приятели.

Болката в областта на стомаха стана почти непоносима и Грейс скри лице в ръцете си. Тя обичаше Иън, от последната нощ беше още по-сигурна в това. Но очевидно беше замесен в някакви неясни, незаконни афери. Към кого би могла да се обърне? Ще потърси съвет от Боб Грант. Но веднага след това отхвърли тази мисъл. За нея щеше да бъде непоносимо да признае, че мъжът на живота ѝ вероятно е забъркан в криминални престъпления. А освен това какви доказателства имаше? Беше чула един телефонен разговор и беше обвинила Иън, че я шпионира. Той призна това. Но нищо повече. Може би трябваше да остане при него и да го разпита.

Но измамата беше замъглила съзнанието ѝ. Тя не можеше да понесе мисълта, че точно тогава, когато беше признала най-сетне чувствата си, беше попаднала на мъж, причиняващ ѝ толкова много болка.

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ. Тя търпеливо отговори на въпросите на един клиент, след това отново се зае с дилемата Иън.

Какъв беше този борсов бюлетин „Гуд Таймс“, за който той уж работеше, и кой беше неговият издател Фред Роджърс? Реши да му позвъни и ще разбере какво знае за Иън Мак Рей. Но на телефонния номер, който ѝ беше дал Иън, не отговори никой.

— Грейс — прозвуча плътен глас.

Иън влезе и тежко се отпусна в креслото.

Тя уплашено скочи.

— Как се осмеляваш да дойдеш тук? — попита тя с треперещ глас. Лицето ѝ беше бяло като стената.

— Трябва да говоря с теб — беше се преоблякъл и носеше светъл костюм, риза и вратовръзка.

— За какво? Сигурно не за акциите на „Фърст Континентал“?

— Значи вече знаеш?

— Вероятно съм последният борсов посредник в Сан Франциско, който е научил за това.

— Ще ти обясня всичко, когато си готова да ме изслушаш.

— Какво искаш да ми обясниш? Ролята, която ти играеш в тази афера? Ти също си замесен в играта, нали? Или искаш да ми обясниш, защо си предоставил на лелите си вътрешна информация?

— Моите лели? Какво имаш предвид?

— Те купиха голямо количество акции без покритие. Не се прави, че не знаеш нищо за случая. В петък ги продадох — Грейс повиши глас. — Откъде всъщност биха могли да знаят, че курсът ще продължи да пада?

— Какви ми ги разправяш за моите лели? Те правят опционни сделки? Та това е смешно!

— Не трябваше да ти казвам за това — защити се Грейс. — Те ме помолиха да запазя делата им в тайна. Колко глупава съм била!

— Грейс, повярвай ми, нямам ни най-малка представа за това. Опитвах се да ги разпитам за трансакциите им, но те само ми отговориха, че е по-добре да се грижа за моите работи. По-късно, когато ти ме увери, че техните спекулации са приключили успешно, аз се зарадвах. Изобщо не знаех, че става въпрос за акции от „Фърст Континентал“.

— Как бих могла да ти вярвам?! Ти си ме шпионирал и си се любил с мен, само за да можеш по-добре да ме подслушваш. И покрай мен да се намираш в сигурност — изговаряйки думите, Грейс беше завладяна от болката и за момент затвори очи.

— За какво всъщност ме държиш отговорен?

Много ѝ се искаше и тя да може да си отговори на този въпрос. Всичко губеше смисъл. Грейс колебливо се опита да формулира съмненията си.

— Ти си разполагал с вътрешна информация от „Фърст Континентал“ и си я разпространил сред известен брой хора — да приемем, че не и на твоите лели.

— Поради каква причина съм сторил това?

— За пари, разбира се!

— Не е така.

— А „Питърс Технолъджи“?

— Вече ти обясних за този случай.

— Първо говореше за изкупуване на контролния пакет, след това за вътрешно предателство, сега пък явно същото се е случило и с „Фърст Континентал“? И в двата случая ти си замесен.

„Това той не би могъл да отрече!“

Преди още да може да каже каквато и да било по въпроса, телефонът иззвъня. Грейс вдигна слушалката, заслуша се, направи си някои бележки и затвори.

— Почакай — помоли я настойчиво Иън. — Мога всичко да ти обясня, ако ме изслушаш.

Отново ги прекъсна телефонен звън и Грейс отговори на обаждането, след което пак се обърна към него.

— Грейс, слушай! Ако имах тази вътрешна информация, за която говориш, защо тогава щеше да ми е нужно да те шпионирам? Фактически аз не съм получил от теб никаква информация.

— По-добре да си тръгнеш, за да не те гледам повече.

Иън се засмя горчиво:

— Трябваше да ти обясня всичко по-рано. Но през този проклет уикенд просто не намерих удобен случай.

Споменаването на уикенда накара сърцето ѝ да забие лудо. „Съжеляваше ли той за онова, което се беше случило?“

— Това вече го каза! Има ли нещо, което по отношение на уикенда ти причинява мъка?

Между веждите му се появи дълбока бръчка.

— Само това, че явно за теб е означавал по-малко, отколкото за мен.

— Може и да е така. Мислех, че можем да се обичаме, но ти само си ме манипулирал за твоите нужди.

В този момент телефонът отново звънна.

— По дяволите! — избухна Иън. — По-добре да отида в някоя телефонна кабина. Поне ще мога да говоря с теб необезпокояван от никого. Тук просто е невъзможно. Тази вечер ще дойда у вас и ще ти обясня всичко.

— Не си спомням да съм те канила.

Иън скочи от креслото, наведе се над писалището и повдигна брадичката на Грейс така, че да може да я погледне в очите.

— Престани, Грейс. Мога да бъда също толкова упорит, колкото и ти, знаеш много добре.

Грейс вече не можеше да разсъждава трезво. Изпитваше остра нужда да му зашлеви една плесница и с това да го накаже за всичко, което ѝ причини.

— Ако се осмелиш да го направиш, ще повикам полиция и ще накарам да те затворят — чу тя собствения си глас. — Може би отдавна трябваше да го сторя?! В тази статия пише, че комитетът по сигурността разследва случая. По-добре е да ти хвърлят едно око.

— За последен път те питам! Ще отклониш ли за пет минути вниманието си от телефонните обаждания, за да ме изслушаш? — гласът му звучеше гневно и отчаяно.

— Не!

Той се обърна и забърза навън. Грейс го наблюдаваше с искрящи от гняв очи. Щеше да му покаже тя! С треперещи пръсти набра номера на комитета по сигурността.

— Обаждам се във връзка с разследването във „Фърст Континентал“ и по-точно във връзка с Иън Мак Рей.

— Един момент, моля — прозвуча мъжки глас:

— Мистър Мак Рей вече не работи по случая. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

Денят като че ли нямаше край. При това Грейс беше затрупана с работа. Телефонът звънеше постоянно и тя трябваше да разяснява на загрижените клиенти, които притежаваха акции от „Фърст Континентал“, значението на твърде голямото спадане на курса и как то щеше да се отрази на банковите им сметки.

Най-сетне стана и се протегна. Взе си чантата и напусна сградата, за да се прибере вкъщи.

В жилището си се съблече и окачи костюма си на закачалка. Докато търсеше нещо по-удобно за обличане, погледът ѝ попадна на дрехите, които ѝ беше купил Иън. Обличайки памучния панталон и тениската, отново си спомни за нежните му ръце, които галеха тялото ѝ. Грейс въздъхна. Болката, която я беше обхванала, откакто разбра, че Иън е работил към комитета по сигурността, отново се обади. Но трябваше да погледне фактите в очите. Беше се държала невъзможно,

беше му отправила неоснователни упреци, за което в момента се срамуваше. Но всичко това не променяше факта, че той само я беше използвал. Беше се влюбила в мъж, за когото беше просто обект на разследване.

Грейс зашляпа боса в кухнята и отвори хладилника. Когато видя яйцата и портокаловия мармалад вътре, си спомни за палачинките, които беше правил Иън. Още можеше да усети вкуса им в устата си.

„Не — заповяда сама на себе си. — Няма да мисля повече за него!“

Потисна яда си и си приготви малка закуска, но установи, че въобще не беше гладна. Отиде във всекидневната и седна на перваза на прозореца, гледайки надолу към улицата. Въздъхна дълбоко, облегна се на рамката и напъха дълбоко ръце в джобовете си.

В един от тях напипа малка хартийка. Извади я и позна една от жълтите бележници на Иън, когато я разгъна прочете „Грейс, обичам те!“

Сълзи нахлуха в очите ѝ и премрежиха погледа ѝ. Една сълза се търкулна на хартийката и размаза буквата Г. С края на тениската си Грейс я попи. Кога я беше написал Иън и я беше скрил в джоба ѝ? И което беше по-важно — валидни ли бяха и сега тези думи?

Хълцайки, тя се отдаде на мъката си. Колко глупава беше! Иън ѝ беше дал шанс отново да се заобичат, а тя го беше отпратила. Той беше постъпил по възможно най-добрия начин, като отговори честно на въпросите ѝ, а тя нито веднъж не му даде възможност да ѝ обясни останалото.

Скочи от перваза, забърза към телефона и набра номера му.

След първия сигнал се обади автоматичният телефонен секретар. Грейс се поколеба само за момент, след което каза:

— Намерих бележката ти. Аз също те обичам!

Нямаше нужда да казва нищо друго и затвори. След това седна на люлеещия се стол до плюшеното мече, което Иън ѝ беше подарил на панаира. Развърза шала от мечето и го завърза на врата си. След това облегна главата си назад и затвори очи.

Когато се събуди вече беше почти полунощ. По-добре би било да си ляга. Замаяна тръгна към спалнята и светна нощната лампа.

Изведнъж дочу тихо почукване на външната врата. Приблужи се нерешително.

— Кой е там?

— Иън. Моля те, пусни ме да вляза!

Отвори вратата с разтуптяно сърце и отстъпи крачка назад. Той все още беше облечен със светлия костюм, но беше без вратовръзка. Влизайки, метна сакото си на един стол.

— Късно е — несигурно каза Грейс. Нямахме никаква представа какво трябваше да му каже. Учестените удари на сърцето ѝ пречеха да мисли трезво.

— От три часа чакам отпред да се върнеш.

— Но аз цялата вечер бях тук...

— Никъде в апартамента ти не светеше.

— Ако си чакал навън, щеше да знаеш, че не съм се прибрала сега.

— Отново ли ще се караме? — Иън изкриви лице. — Добре тогава. Не си се прибрала сега вкъщи. През цялото време на тъмно ли си стояла? — попита саркастично.

— Да, ако точно това би искал да знаеш!

Усещаше непоносима болка в гърдите си. Сега повече от всичко на света искаше да се намира в прегръдките му, но той се държеше студено и отблъскващо. Не беше ли прослушал лентата от телефонния си секретар? Не беше ли получил съобщението ѝ?

С широки крачки Иън прекоси стаята, след това отново се върна при нея. Внезапно погледът му попадна върху шала, който Грейс беше завързала около врата си.

— Грейс, между нас не трябва повече да има никакви недоразумения — решително каза и пристъпи съвсем близо до нея. — Днес следобед, след като излязох от кабинета ти, позвъних в Ню Йорк и получих разрешение всичко да ти обясня.

— Аз също се обаждах в Ню Йорк. Вече знам, че си работил за комитета по сигурността. Ах, Иън, толкова съжалявам!

Той я прегърна и силно я притисна към себе си.

— Отдавна трябваше да ти разкажа всичко.

— Ти се опита, но в гнева си аз не те изслушах.

Иън я притегли към дивана и седна до нея, след това нежно я целуна по слепоочията.

— Грейс, днешният ден за мен беше ужасен! Чувствах се толкова виновен. Въпреки че никога не съм те лъгал, но и никога не съм ти

казвал цялата истина.

Грейс отново беше обзета от чувството, че земята ще се продъни под нея. Не искаше да слуша вече нищо нерадостно. Повече не можеше да издържи.

— И не само днес — продължи Иън. — През последните седмици толкова пъти те държах в неизвестност.

— Понякога ти изглеждаше толкова тъжен — спомни си тя.

— За щастие вече всичко отмина — той си пое дълбоко въздух. — От пет години работя в комитета по сигурността. Преди няколко месеца исках да се преориентирам и да се насоча към друга дейност. Но тогава ми позвъни Куентин Питърс.

— Значи има връзка между „Питърс“ и „Фърст Континентал“?

— Да. Но ще стигна и до там. Това е дълга история. Ще се опитам да ти я разкажа възможно най-кратко и ясно. Куентин ми се обади от Калифорния, за да ми съобщи за подозрението си, че са налице някои смущаващи обстоятелства относно откупуването на контролния пакет акции на компанията. Той не искаше да предизвиква разследване, а само да се посъветва с мен, на какво трябва да обърне повече внимание. Изхвърли един от сътрудниците си, който изглежда се е бъркал в сметките на фирмата.

— Карл Ричардсън?

— Да. Но това още не е всичко.

— Разказвай нататък.

— Когато Куентин отново ме потърси, за да ми съобщи, че ситуацията вече е под контрол, той спомена едно име на човек, работил заедно с Ричардсън — Фред Роджърс.

— Твоят Фред Роджърс? — Грейс се изправи в прегръдката му.

— Точно той. Но по това време аз не работех за него. Когато си търсех друга работа, научих, че той се нуждае от специалист за новия си борсов бюлетин.

— Но след като си знаел, че той е замесен в случая с „Питърс Технолъджи“, защо тогава си работил за него?

— За да открия допълнителни закононарушения.

— По поръчение на комитета по сигурността?

— И да, и не. Тогава вече бях напуснал. Така че приех тази работа при Роджърс и съвсем скоро открих, че той има човек от западното крайбрежие за свързка, който осъществява за него някои

контакти. Искях да проследя този мъж. И имах късмет. Следващата му цел беше „Фърст Континентал“. Той искаше да купи вътрешна информация, която да продаде на Роджърс, който пък от своя страна да я продаде на точно определени състоятелни абонати на бюлетина си.

Грейс не искаше да го прекъсва. Беше доволна да лежи в прегръдката му и да слуша гласа му.

— Аз се направих на глупак и предложих да открием още един клон тук. След това изиграх ролята на капиталовложител, жаден за бърза печалба, и Роджърс най-сетне ме посвети в цялата мръсна игра. Миналият петък изпратих на комитета списък с имена и магнетофонна лента със запис на разговора ми с човека свързка, както и запис на телефонен разговор между Роджърс и мен. Най-сетне всичко придоби смисъл.

— Затова значи тогава на панаира имаше магнетофон в чантата ти?

— Откъде знаеш това?

— Видях го, докато ти беше отишъл да купиш нещо за обяд.

— Същият ден имахме уговорка и когато ти отиде в кабината да се преобличаш, мъжът осъществи контакт с мен.

— Ако разбрах правилно, ти в момента си без работа, нали?

— Вярно е — Иън се усмихна. — Това пречи ли?

— Стига само да не ме напуснеш отново... Няма да се връщаш отново в Ню Йорк, нали?

— Не, пък и дори да е така, ти би могла да дойдеш с мен. Но аз с удоволствие ще остана в Сан Франциско. Все ще намеря някаква работа.

— При нужда аз мога да издържам и двама ни — Грейс сама се учуди на думите си. Тя леко докосна ръката му. — Намерих бележката в джоба на панталона си.

— Това, което е написано там, все още е валидно!

— И аз се надявам, че е така. Отговорът ще намериш на телефонния си секретар.

Тя щастливо се сгуши в прегръдките му. Силните му ръце галеха гърба ѝ, талията ѝ, след това се пъгнаха под тениската ѝ и той я привлече по-плътно към себе си. Той покри лицето и шията ѝ с нежни целувки.

— Обичам те! — прошепна тихо. Грейс щастливо отпусна глава на раменете му. — Иън?

— Да, любов моя?

— Искаш ли да се любиш с мен? Сега, веднага?

Той погледна дълбоко в очите ѝ.

— Сигурна ли си, че ти също го искаш?

— Да. Не съществува нищо друго, което да желая повече...

— Имай още миг търпение, любима. Има някои неща, за които още не съм готов. Едно от тях е, че не искам да те любя в същото легло, в което си била толкова щастлива с Брус. Веднъж ти бях казал, че искам, при нас всичко да започне наново. Най-добре е да се любим тук пред камината, където през първата вечер едва не се бе стигнало до това...

Дълго време се гледаха в очите. След това Иън се отдели от нея и запали цепеницата в камината, Грейс постоя още известно време, гледайки го, след това започна да се съблича.

Те се любиха дълго и страстно пред огъня в камината. И двамата откриваха все нови и нови области на насладата и достигнаха непознат за тях връх на екстаза.

Останаха дълго така, преплели тела в изтощителна прегръдка, и си шепнеха нежни слова, докато навън започна да се развиделява.

По-късно, както всяка сутрин, Грейс взе душ, облече се и тръгна към агенцията. Часовете се нижеха бавно, но най-сетне стана обяд и Грейс забърза няколко преки по-нататък към ресторанта „Грийн хаус“, където Иън вече я очакваше с нетърпение.

Той буйно я прегърна и я целуна страстно, без да обръща внимание на многото хора наоколо и на смаяния келнер.

— Толкова отдавна не съм те виждал! — прошепна той.

— Пет часа — промърмори Грейс. — Броих всяка минута!

— Можеш ли изобщо да работиш? — попита той. — Няма нужда да бързаш толкова...

— Но сега съм тук и трябва да бъда на работа чак утре сутринта. Целият следобед е пред нас.

— И цялата вечер — допълни Иън и я привлече плътно към себе си.

— Масата ви е свободна — прекъсна ги сервитьорът.

Ръка за ръка те се отпавиха към резервираната маса.

— Какво искаш да обядваш? — попита Иън и разгледа менюто.

— Ти ми избири нещо — отговори Грейс. — Но имай предвид, че умирам от глад.

След като направиха поръчката и келнерът се отдалечи, Иън взе ръката на Грейс в своята и я стисна.

— Всъщност, Грейс, знаеш ли колко си красива?! Като булка ще изглеждаш пленително!

Щастливата ѝ усмивка угасна на устните ѝ, тя ококори очи. Отвори устата си, но не можа да каже нито дума.

— Искаш ли да се омъжиш за мен, Грейс? Аз съм свободен и имам достатъчно пари и за двама ни...

Дълго време тя не успя да отговори нищо.

„Ето, че дойде часът на истината“ — помисли си тя. Но Грейс вече беше готова. Времето, изживяно с Брус, завинаги щеше да си остане един прекрасен спомен, но бъдещето принадлежеше на Иън.

— Да — прошепна тя беззвучно. След това гласът ѝ прозвуча по-силно. — О, да!

— Ура! — извикаха два женски гласа зад тях. Грейс се обърна и видя на една маса, скрити зад огромната палма, лелите на Иън. Двете сияеха от радост.

— Сърдечни благопожелания! — извика Дора Фрейзър на племенника си, след това двете дами притеглиха столовете си до масата на Иън и Грейс. — Знаехме си от самото начало!

— Трябва да се ожените възможно най-скоро — допълни Лаура Фрейзър. — Знаете, че съвсем не сме млади, а бихме искали да доживеем да се порадваме на няколко червенокоси племенничета.

— Мис Фрейзър — започна Грейс.

— Леля Дора — коригира я Дора Фрейзър. — Вече сме роднини.

— Лельо Дора, ти и Лаура сте ни шпионирали, нали? — Иън се престори ядосан.

— Не, разбира се, че не — Лаура се усмихна.

— Ние често обядваме тук — обясни Дора. — Но трябва да призная, че... — тя се изкиска, закривайки с ръка устата си — когато ви видяхме да влизате...

— ... помолихме за маса в близост до вашата — допълни Лаура.

— Е, сега, след като вече разбрахте всичко, искам да ви припомня нещо.

— Имаш предвид сделката с акциите на „Фърст Континентал“?

— И щастливият ѝ завършек? — Лаура намигна на сестра си. — О, велики боже, малко е да се каже, че висеше на косъм. Ние самите не знаехме, че сме толкова добри!

— Всъщност, откъде взехте съвет? От някоя ясновидка или ви гледаха на карти? — Иън ги гледаше укорително.

— Но, момчето ми, разбира се, не! Да не би да мислиш сериозно, че на базата на такава информация бихме спекулирали на борсата? — Лаура беше истински шокирана.

— Не, ние си имаме борсов наръчник. Ти сигурно си спомняш, скъпа? — обърна се Дора към Грейс. — Ние ти разказахме за тази изключителна книга.

— Да, спомням си — отговори, усмихвайки се, Грейс.

— Виждате ли? В тази книга има някои неща за борсовите цикли и ние установихме, че точно „Фърст Континентал“ ще бъде сполетяна от голямо спадане на акциите. Затова се решихме на тази опционна сделка.

— Никога преди това не сме го правили — допълни Дора. — Но беше страхотно удоволствие.

— И изключително рисковано — напомни Иън. — Можехте да изгубите голяма сума пари!

— Не мисля — убедено заяви Лаура. — Когато човек се придържа винаги към правилата...

— Предавам се! — махна примирително Иън. — Срецу вас двете не мога да се боря. Просто бъдете предпазливи! И винаги се вслушвайте в съветите, които ви дава Грейс.

— О, да, можем да признаем, че Грейс е много компетентна — потвърди Дора.

— Но в действителност — прекъсна я Грейс — вие никога не сте ме питали за съвет. И без мен се справихте много добре. Може би ще е по-добре аз да ви слушам.

Всички се засмяха. Грейс отново се обърна към Лаура Фрейзър:

— Има още нещо, което ме интересува. Защо изчакахте толкова време, преди да дойдете при мен? След като почина мъжът ми, вие не играхте на борсата, чак докато Иън не дойде в Сан Франциско.

— Мила моя, когато става дума за акции, ние не вярваме на ясновидки, но имаме една много близка приятелка, която е медиум. На един сеанс тя видя трагичната злополука с твоя мъж и ни обясни, че трябва да изчакаме, докато в живота ти отново се появи мъж. Когато по-късно Иън ни се обади и ни съобщи, че се е срещнал с теб, ние отново се консултирахме с нашата приятелка и тя ни увери, че той е мъжът, когото сме чакали — Лаура се усмихна самодоволно, но изведнъж погледна смутено сестра си. — О, скъпа, мисля, че току-що произнесох цяла реч!

Смеейки се, Иън хвана ръцете на лелите си, след това ги пусна и нежно докосна бузата на Грейс.

— Вие двете имате само наполовина право — Грейс е жената, която аз съм чакал!

Издание:

Филис Карол. Стопли ме с дъха си
ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954 439 094-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.